NO: 21, ŞUBAT/MART '85 Bolşevik Parti inşası için

4 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Faşizmin "Gül Bahçesi" Ve Uç Veren Dikenler!

Bir yılı daha geride bıraktık.
1984 yılı, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi yığınlar, bütün milliyetlerden halk yığınları açısından acılı, zor, ve fakat aynı zamanda umut tohumlarının yeni filizler sürdüğü bir yıl oldu.
Acılı, zorlu bir yıl daha... 12 Eylül askeri faşist cuntası ile halkımızın başına bir kara bulut gibi çöken **açık faşizm**; onun özünde birşey değiştirmeyen "kozmetik" operasyonlarından sonra da —şimdi sivil maskelere bürünmüş bir biçimde— bütün azgınlığıyla sürüyor!

ZENGİN DAHA ZENGİN
YOKSUL DAHA YOKSUL

Türkiye'de devrimci ve komünist hareketin faşist Türk hakim sınıflarının giriştiği yoğun saldırılarda, büyük bir yenilgiye uğratıldığı ve önemli ölçüde susturulduğu, ve henüz kendini toparlayamadığı bir ortamda; **sömürü** son onyıllarda görülen en büyük boyutlara ulaştı. 1980'den bu yana, işçi sınıfının ve emekçi yığınların gerçek **ücret düşüşü** hakim sınıfların istatistiklerine göre bile, ortalama yarı yarıyadır. Enflasyonun 4 yıl ortalaması ele alındığında, en iyimser istatistiklere göre yüzde 60 civarında olduğu bir ülkede; ücretlere gelen en fazla yüzde 25 civarında zam; işçilerin, tüm ücretlilerin 1980'e göre çok daha kötü hayat şartlarında yaşaması demektir; eline geçen para ile satınaldığı - alabileceği ihtiyaç maddelerinde önemli bir düşme demektir. Bu durumda 1984 yılında bir düzelme olmadı. Ücret düşüşü sürdü.
Küçük üreticilere verilen taban fiyatlarındaki artış da, enflasyon artışının çok gerisindedir. Yani küçük üreticiler açısından da **ekonomik** durumlarının giderek iyileşeceği yerde, kötüleşmesi sözkonusudur.
Peki, ekonomik alanda durumunda düzelme olanlar yok mudur? Kuşkusuz vardır! Bir avuç kompradorun kârları bu dört yıl içinde, 1980 öncesinde hayal edemeyecekleri boyutlara ulaşmıştır. Bir avuç vurguncu-talancı; devletten aldıkları "ihracat teşvik primleri"yle hayal edemeyecekleri bir (Devamı s.2'de)

KOMÜN 114 YAŞINDA!

zenginliğe ulaşmıştır. Bir avuç aracı-tefeci yalnızca emekçilerin ve küçük üreticilerin maddi zorluklarını kullanarak, vurgunlarına vurgun katmıştır. Bir avuç "banker" markalı üçkağıtçı; milyarlarca lirayı küçük üreticiden, memurdan, işçiden, emekliden toplamış; "zengin" olmuştur. Şimdi bankerlerde batan paralar — sahiplerine — devlet kasasından, yani yine esasta ücretlilerden alınan vergilerden ödenmek durumundadır.
Bir avuç rüşvet yiyici bürokrat gümrüklerde, ihale verme işlerinde, sıkıyönetim mahkemelerinde "iş takibi" karşılığı aldıkları "milyarlarla" hediye(!) ile, hayal edemeyecekleri bir zenginliğe ulaşmıştır.
Kompradorlarla içiçe olan toprak ağalarının da keyfi yerindedir.
Ve tabii, Türkiye'deki hakim sınıfların emperyalist ağababalarının da keyfi yerindedir. Emperyalist tekellerin 1980'den bu yana olan kâr transferleri önemli ölçüde artmıştır. Herşeyden önemlisi, 1980 öncesi varolan devrimci durumun, emperyalist kârların kökünü kurutma tehdidi; 12 Eylül cuntası aracılığıyla — şimdilik — ortadan kaldırılmış; emperyalistler açısından Türkiye yeniden "güvenilir", "istikrarlı" ve tabii ki kârlı bir yatırım alanı; ucuz bir işgücü ve hammadde yatağı, ve kocaman bir pazar — hem de Ortadoğudaki bütün "müslüman pazar" için de bir sıçrama tahtası olma potansiyelini içinde taşıyan bir pazar! — niteliğine yeniden kavuşmuştur. Bunun ötesinde, emperyalist güçler açısından Türkiye, şimdiki "istikrarlı" görünümüyle, Ortadoğuda "küçük jandarma"lık rolünü oynamaya aday bir güç durumuna girmiştir. Bütün bunlar, 12 Eylül askeri faşist cunta hareketinin bugünkü sonuçlarıdır.
Bu sonuçlara varmak; emperyalistler ve onların uşakları açısından özlenen bir durum olan, Türkiye'yi sömürü ve talan için "dikensiz bir gül bahçesi" haline getirmek; ancak sistemli, açık, yaygın, yoğun ve devletin bütün kurumları ile yürütülen faşist terör ile mümkündü. Öyle de oldu. Örgütlü devrimci muhalefet güçleri; faşist "gül bahçesi"nin önündeki en önemli "diken" olma durumundaki bu güçler; acımasızca budandı. Bu budama, devrimin gerçek öznesi olan işçi sınıfı ve onun en yakın müttefiki olan köylülük (başta yoksul köylülük olmak üzere)'ün direnişi ile karşılaşmadı. Çünkü başta komünistler olmak üzere hiçbir devrimci muhalefet grubu, devrimin gerçek öznesi olan sınıf tabanlarına oturmamışlardı. 1980 12 Eylülünden sonra; hele hele 1981 sonlarından itibaren; Türkiye'den gelen direniş sesleri, hakim sınıfların saldırılarına karşı kendini koruyan devrimcilerin, ve hapisteki devrimcilerin mevzii direniş sesleri oldu. Yenilgi, devrimci gruplar içinde büyük bir moral bozukluğuna, ve genelde "Cuntaya karşı mücadele"yi adeta herşey haline getiren sağcılığın, reformizmin iyice yaygınlaşmasına ve hakim hale gelmesine yolaçtı.
Bu anlamda da, faşistler "dikensiz gül bahçesi" yaratma çabalarında çok önemli başarılar elde ettiler. Ve bu "dikensiz gül bahçesi"nde sömürü, talan ve vurgun; en kaba, en ilkel biçimleriyle sürdürüldü. 1984, ekonomik alanda "zengini daha zengin - yoksulu daha yoksul" yapma amacına hizmet eden; genel refahı, toplumun çok küçük bir bölümünü oluşturan kompradorların, toprak ağalarının, tefeci-tüccarların, vurguncuların "lüksü"nın artması ile ölçen bir ekonomik politikanın bütün yoğunluğuyla sürdürüldüğü bir yıl oldu.

DEMOKRASİ MASKELİ FAŞİZM

1984, yalnızca izlenen ekonomik politikanın doğrudan sonuçları açısından işçi sınıfı ve emekçiler için acılı bir yıl olmadı. İşçi sınıfının, emekçi halkın, bütün sömürülenlerin ve ezilenlerin demokratik hak ve özgürlükleri açısından da, 12 Eylül açık faşist rejimi bütün yoğunluğuyla sürmeye devam etti. Bir farkla: Artık askeri faşist cunta şeflerinin "sivil elbiseler" giydikleri; yanlarına özellikle "ekonomik işlerden" "sorumlu" seçilmiş (!) bir sivil hükümet aldıkları; kendi deyimleriyle "demokrasiye geçmiş oldukları" (ya da bir bölümünün deyimiyle, bu yönde "çoook"(!) önemli gelişmeler kaydedildiği!) bir ortam - da!
Öyle bir demokrasi ki; nüfusunun önemli bir bölümü Türk olmayan bir ülkede, "vatanın ve milletin bölünmezliği"ni Anayasa hükmü yapmıştır! (1961 Anayasasını savunan "devrimci"lerimizin ve hatta "komünist"lerimizin kulakları çınlasın! Türk olmayan millet ve milliyetlere baskının, zulmün, katliamın bu anayasal gerekçesi, o çok "liberal" 1961 Anayasasının da temel taşlarından biri idi! Bu konu da Türk hakim sınıflarının bütün yönetimleri, ve bütün açık-gizli Türk milliyetçileri eleledir!)
Öyle bir demokrasi ki; fikir özgürlüğü, basın özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü gibi en temel burjuva demokratik hakları esasta ortadan kaldırma anlamına gelen bir "Anayasa" yolgöstermektedir!
Öyle bir demokrasi ki; "sıkıyönetim" ve "olağanüstü hal", gerçekte "olağan" olandır!
Öyle bir demokrasi ki; bugün yüzbinlerle Türk, Kürt, Arap, Ermeni..., çeşitli milliyetlerden devrimci; demokrat; komünist, sıkıyönetim mahkemelerinde; tam da demokratik bir Türkiye istedikleri için, bunun için mücadele ettikleri için yargılanmakta; idama, ağır zindan cezalarına mahkum edilmektedir.
Bu liste daha çok uzatılabilir. Ama biz kısaca söyleyelim: Türkiye'de varolduğu, geçildiği (ya da hala geçiş aşamasında bulunulduğu) söylenen "demokrasi"; burjuva anlamında bile demokrasi değildir. Parlamenter demokrasi maskesi geçirilmiş faşist bir diktatörlüktür. O-

nu gerçek anlamda burjuva demokrasisi kılmayan şey, hiçbir şekilde, "yerel seçimlerde ortaya çıkan tablonun Meclise yansımaması","gerçek muhalefetin Meclis dışında olduğu", yerel seçimlerde bugün Meclisteki muhalefet partileri olan HP ve MDP'yi geçen SODEP ve DYP'nin (Siz buna Ecevit destekli DSP'yi de ekleyin) Mecliste temsil edilmemesi değildir. Onların Mecliste olması, maskeyi biraz inceltir. Cuntacı güçlerin işini biraz zorlaştırır. Ama özde birşey değiştirmez. Burjuva anlamda bile olsa, demokrasinin varlığının, ya da yokluğunun; ya da varsa, genişliğinin/darlığının gerçek kıstası; ezilen, sömürülen sınıfların ve tabakaların hak ve özgürlüklerinin durumudur. Bunların yasal ifadesi, ve gerçek durumunun ne olduğudur.

1984 yılı, Türkiye'de Türk olmayan milliyetler, özellikle Kürt milleti için de zor bir yıl oldu. Ağustos ayı ortalarından itibaren — PKK'nın bazı gerilla eylemlerini bahane eden — hakim sınıfların faşist ordusu ve güvenlik güçleri, Kürdistan'daki halka saldırılarını olağanüstü ölçüde yoğunlaştırdılar. Yüzlerle Kürt köyü basıldı, köylüler kelimenin tam anlamı ile esir alındı; dayak, işkence, katliam yoğunlaştırıldı. Baskılar, saldırılar; Türkiye Kürdistanı sınırları içinde de kalmadı. Irak faşistleri ile anlaşma içinde, faşist Türk ordusu Irak Kürdistanına da girdi.

AYDINLIK GÜNLERİN HABERCİSİ UMUT ÇİÇEKLERİ

Ama 1984, aynı zamanda emekçi halk açısından gelecek açısından umut vedici birtakım gelişmelere de tanık oldu.

Bu gelişmeler içinde en dikkat çekici, ve üzerinde mutlaka durulması gerekli olanlarından biri; işçi sınıfı içinde çok yavaş da olsa başlayan bir hareketliliktir. Birçok işyerinde duyulan hoşnutsuzlukların — henüz ekonomik talepler temelinde de olsa — yüksek sesle dile getirilmeye başlanması; önemli olumlu bir gelişmedir. İşçi sınıfı durumdan hoşnutsuzdur. Bu hoşnutsuzluk güçlü bir hareket potansiyelini — hakim sınıflar açısından büyük bir tehlikeyi — içinde barındırmaktadır. Bunu bilen hakim sınıfların birtakım sözcüleri, özellikle ücret artışı konusunda izlenen sert politikanın biraz yumuşatılmasını, aksi taktirde durumun iyi olmayacağını söylemektedir.

İşçi sınıfının artan, ve çok mevzii de olsa, yüksek sesle dile getirilen hoşnutsuzluğunu; faşist düzen çerçevesi içinde tutmak göreviyle yükümlü TÜRK-İŞ'in sendika ağaları yer yer "sert çıkmak" zorunda kalmakta, hükümetin izlediği ücret politikasını açıkça eleştirmek zorunda kalmaktadırlar. TÜRK-İŞ'in düzenlediği salon toplantılarında, seçilmiş delegeler içinde bile hoşnutsuzluk yüksek sesle dile getirilmektedir. İşçilerin aktif bölümü — ileri olan kesimi — salt ekonomik talepler için bile, hareket noktasının "sendika özgürlüğü" olmak zorunda olduğunu; bu sendika ve bu işyeri ve grev-lokavt kanunları ile salt ekonomik hakların ve taleplerin bile elde edilmesinin imkansız olduğunu görmeye başlamışlardır. Yükselen seslerin giderek bu alandaki siyasi talepleri dile getirmesi kaçınılmaz bir gelişmedir.

Bir başka önemli olay, en koyu faşizm şartlarında sürdürülen "Gökova Termik Santral" tartışmasında, o alandaki kitlelerin (öncelikle köylü kitlelerinin) tartışmaya **doğrudan** katılması, ve seslerini yükseltmesidir. Kuşkusuz Gökova konusunda civar köyler ve kasabalardaki muhalefet, bugün düzen çerçevesi içinde, ve düzen partileri tarafından kontrol edilebilen, devrimci bir niteliğe sahip olmayan bir muhalefettir. Ama yine de hareketlenen yığınlardır. Sıkıyönetimin tehditlerine rağmen, yer yer gerçekleştirilen geçici işgaller, gelecek için umut ışıklarıdır.

1984 yılında, faşizmin zindanlarında Kürt, Türk, Arap, Çerkez, Ermeni... Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden devrimcilerin direnişleri de sürdü. Bu direnişler de — bunların temeli olan platformlar reformist bir öze sahip olmalarına rağmen — en zor şartlar altında bile teslim olmamanın, direnişin, mücadelenin propagandasını yapan eylemler olarak, geleceğin umut ışıkları olma niteliğini sürdürdü.

1984 yılında, Kürdistan'da PKK'nın gerçekleştirdiği eylemler de, bir yanı ile hakim sınıfların aslında göründükleri kadar güçlü olmadıklarını bir kez daha gösterdi. İyi hazırlanmış, ve fakat yığınları harekete geçirmeyen; onlar yerine hareket eden gerilla eylemleri karşısında bile yer yer acz içine düşen faşist devletin; devrimin gerçek öznesi olan işçi sınıfı ve emekçi yığınlar, silah elde, örgütlü olarak harekete geçtiğinde, hiçbir yaşama şansı olmadığı bir kez daha görüldü.

Bütün bunlar, faşizmin "gül bahçesi"nde dikenlerin giderek büyüdüğünü göstermektedir. Gün gelecek, o gül bahçesi faşistler için "dikenden geçilmez" olacaktır.

HAKİM SINIFLAR KENDİ ARALARINDA DALAŞIYOR!

Halk ile hakim sınıflar arasındaki ilişkiler de durum kaba hatları ile böyle iken, hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişmeler de 1984'te, önceki üç yılda görülmeyen berraklıkta görülmeye başlandı.

Özellikle siyasi arenada bu çelişmeler, bugün Meclis-içi partiler (ki bunların ortak özelliği, cunta icazetli olmalarıdır) / Meclis-dışı partiler; ve her partinin kendi içindeki iktidar çekişmesi olarak yansıyor.

Özellikle, cunta icazetli partiler içinde en büyüğü olan, ve hakim sınıfların geçmişteki

dört siyasi akımını kendi potasında erittiği iddiasında olan ANAP'ın içindeki iktidar çelişmesi keskinleşiyor.
HP ve MDP içindeki dalaşma, daha çok "fare"-lerin batan gemiyi terketmesine benziyor. Bir çok HP milletvekili, SODEP; ve DSP'ye bağlılık mesajları göndermekle meşgul. MDP'de ise istifalar, "bağımsız"laşmalar çoğalıyor. Bu partilerin içinde kalanlar, normal işleyiş ve seçimlerle bütünüyle tasfiye olacaklarının bilincinde, ANAP hükümetinin yıpranması, devrilmesi, yeni bir partiler-üstü hükümet planlarına umutlarını bağlamış durumdalar.
Hakim sınıflar içindeki dalaşmalar kendini, "Kapıkule skandalı", "hayali ihracat skandalı", "Özdağlar olayı" vb. gibi skandallarda da açıkça yansıtıyor. Bu skandallar, hakim sınıfların faşist düzeninin kokuşmuşluğunun, içten çürümüşlüğünün; bu düzenin içindeki yolsuzluk, rüşvet, satılma/satınalınma olayların artık gözlerden gizlenemeyecek boyutlarda olduğunun işareti olduğu gibi; hakim sınıfların değişik kesimlerinin birbirleri ile de kıyasıya dalaştıklarının da bir işaretidir.
Bugün halk yığınlarının esas olarak hareketsiz olması; hakim sınıflar arasındaki çatışmaları esas çatışma alanı olarak göstermektedir. Ama bu bizi şaşırtmamalıdır. Hakim sınıflar arasındaki dalaşmalar, ancak bu dalaşmalardan yararlanacak güçte bir işçi sınıfı ve halk örgütlenmesi olduğu zaman, dolaylı yedek olarak kullanılabilir şeylerdir. Umudunu bu dalaşmalara bağlamak bütünüyle yanlıştır.

HAKİM SINIFLARIN ENTRİKALARINA DİKKAT

Hakim sınıfların siyasi sözcüleri, Türkiye'nin dışındaki bazı gelişmeleri de; işçilerin ve emekçi yığınların dikkatlerini gerçek çelişmelerden kaydırmak için kullanmaktadır. Kullandıkları, geçen yıl içinde bol bol kullanma fırsatı buldukları şeylerden biri; Yunanistan'daki sosyalist maskeli ırkçı Papandreu hükümetinin dış politikasıdır. Türkiye'yi "baş düşman", muhtemel saldırı adayı gören bu politika, NATO'nun güney kanadında Batılı emperyalistlerin hoşuna gitmeyen bir çıban başıdır.
Türk hakim sınıflarının siyasi sözcüleri, Papandreu'nun ve benzerlerinin Yunanistan için de demagojik bir biçimde kullandığı "Türk tehlikesi" politikasını; Türkiye'de Yunanistan halkına karşı düşmanlık körüklemek için; Yunanistan'a karşı — özellikle Ege'de, 12 adada — girişilebilecek askeri bir saldırının ideolojik hazırlığı için kullanmaktadır.
Türk hakim sınıflarının siyasi sözcülerinin ve onların boyalı faşist basın-yayın organlarının sömürdükleri bir başka sorun, Bulgaristan'da bulunan Türk azınlığı konusunda Bulgaristan hükümetinin tutumudur. Son aylar için de boyalı faşist basın, Bulgaristan'da "ırkdaşlarımız soykırımına" uğruyor(!) yollu yaygaralara başladı. Biz Komünistler, açıktır ki, milletlerin ayrı devlet kurma hakkını, ve milliyetlere tam hak eşitliğini savunuyoruz. Ve milli baskının her türlü biçimine karşıyız.
Bu anlamda biz, Bulgaristan'da Türk azınlığının milli haklarını da savunuyoruz. Ama şurası bir gerçektir ki; bugün Bulgaristan'daki Türklere karşı uygulanan milli baskıya karşı çıkan Türk hakim sınıfları; bugün Türkiye'de Kürt milletinin ayrı devlet kurma hakkını elinden zorla almıştır. Kürt milletinin bugün ana dilinde konuşması bile yasaktır. Şurası bir gerçektir ki, mesela "milli baskı" konusunda bunca yaygara koparan Türk hakim sınıflarının faşist ordusu, bugün Kıbrıs'ı işgal altında tutmaktadır. Vb. Hal böyle olunca, Bulgaristan hükümetinin Türk azınlığa karşı "zulmü" vb. üzerine koparılan yaygaraların gerçek amacı açıkça ortaya çıkmaktadır.
Türkiye halkını Bulgaristan halkına karşı kışkırtmak; Bulgaristan'a bir saldırı için ideolojik zemini hazırlamak; Türkiye içinde emekçi yığınların dikkatlerini iç sorunlardan kaydırmak, vs. vs. Bunun dışında, bu konudaki haberlerin özellikle Batılı emperyalist basında öncelikle yer alması da olaya daha geniş bir boyut kazandırmakta; Batılı emperyalistlerin sosyal-emperyalist blok içindeki azınlıkları bu rejimleri zayıflatmak için kullanma taktiklerinin de; baskıların boyutları konusunda verilen bilgilerde rol oynayabileceğine işaret etmektedir. Bizim için Bulgaristan sosyal-faşistlerinin Türk azınlığa yaptığı baskılar, reddettiğimiz baskılardır. Ama bunun kadar, biz, ırkçı faşist Türk hakim sınıflarının bu olayları halk yığınlarını kendi etraflarında kenetlemek için kullanmasının da düşmanıyız.

GELECEK İŞÇİ SINIFININ, GELECEK EMEKÇİ HALKINDIR!

Şimdilik hakim sınıflar halk yığınlarının dikkatlerini gerçek sınıf çelişmelerinden değişik noktalara kaydırma konusunda başarılıdır. Ama bu başarı giderek azalmaktadır, ve azalmak zorundadır.
Türkiye'de işçi sınıfı ve emekçi halk yığınları açısından gerçek çözüm, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimiyle faşist düzenin parçalanması, işçi-köylü iktidarının kurulması ile olacaktır. Ama bunun için işçi sınıfının bilinçlenme ve örgütlenmesinin böyle bir devrime önderlik edebilecek düzeyde olması gereklidir. Ve milyonlarca emekçinin, köylünün de işçi sınıfı önderliğinde birleşmesi gereklidir. Bütün bunlar, bugünden yarına ve **kendiliğinden** olacak şeyler değildir.
Gerçekte işçi sınıfının ve emekçi halkın ekonomik durumu çekilir gibi değildir. Ve durumu gün geçtikçe kötüleşmektedir. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler — hakim sınıfların sözcüleri

nin bütün propaganda-ajitasyon çabalarına rağ men — durumdan hoşnut değildir. Ama çareyi he nüz düzen çerçevesi içinde aramaktadır. Ve ha kim sınıfların elinde emekçi sınıfların radi kalleşmesi ihtimalinde, sübap olarak kullana bilecekleri "siyasetçiler" de vardır. Ecevit ve şürekası, böyle bir görev için sırada bek lemektedir. Ve Marksizm-Leninizm adına konu- şan bir dizi revizyonist-oportünist grup da, "demokrasi" savunma, onun için mücadele adı- na; hakim sınıfların cuntaya karşı olan ve gö rünen temsilcilerinin kuyruğuna takılan siya setleri ile, halk yığınlarının uyutulmasında üzerlerine düşen görevi yerine getirmekte - dir!

Ama, öyle ya da böyle, bu ekonomik verilerle ve bu gelişme yönüyle, sömürülenlerin ve ezi lenlerin uzun süreç içinde radikalleşmesi ve düzen-dışı çözümlere yönelmesi kaçınılmazdır. Sorun, böyle bir durumda, Komünistlerin kit- lelere doğru yolu gösterecek ideolojik sağ- lamlığa, siyasi berraklığa, örgütsel yapıya sahip olup olmayacakları sorunudur. Çünkü ob jektif durum ne kadar iyi olursa olsun; dev- rimin objektif şartları, devrimin sübjektif şartları ile birleşmedikçe, işçi sınıfı ön - derliğinde gerçek bir devrimin zafere ulaşma sı ve devrimin, demokrasinin sürdürülmesi müm kün değildir. O halde, işçi sınıfı önderli - ğindeki gerçek bir devrimin zaferi, ve durmak sızın sürdürülebilmesi için ANAHTAR SORUN, Ko münistlerin durumu (tabii, buna bağlı olarak Komünistlerin önderliğindeki işçi sınıfının durumu)'dur.

Soruna bu açıdan yaklaşıldığında, 1984 yılın da Türkiye'de hakim sınıfların saldırıları so nucu — bizim gücümüz gözönüne alındığında — önemli örgütsel kayıplar verdiğimizi tespit etmek zorundayız. Bu bağıntıda görev, bu ka- yıplarda kuşkusuz önemli rol oynayan kendi ha talarımızı özeleştirici bir şekilde tespit et mek, ve onlardan dersler çıkarmaktır. Bunun yanında, önümüzde duran bir dizi teorik ve pratik görevin çözümünde 1984 yılında attığı mız adımlar — görevler ile karşılaştırıldı - ğında — çok küçük adımlardır.

Yeni bir yıla, görevlerimizde genelde önemli bir değişiklik olmadan girdik. Bolşevik bir partinin yaratılması... inşası! İşte önümüz- de duran görev budur! Ve bu görev, hakim sı- nıfların bütün saldırılarına rağmen; ve Mark sizm-Leninizm adına konuşan her renkten ve soydan oportünist-revizyonist grupların sal- dırılarına rağmen, onlara ve kendi hataları- mıza karşı yürütülecek uzlaşmaz ideolojik mü cadele içinde mutlaka gerçekleştirilecektir. Yeter ki, Türkiye devrimci hareketi içinde e sen reformist sağcı rüzgarın etkilerini; ye- ter ki Türkiye devrimci hareketi içinde var- olan, bizde de etkisini önemli ölçüde göste- ren yenilgici, teslimiyetçi rüzgarın etkile- rini kıralım! Yeter ki, sağa karşı mücadele içinde, "sol" oportünist görüşlere kaymaya - lım; teorinin esaslığını, pratiği küçümseme şeklinde anlamayalım! Yeter ki, kayıplar bi- zi umutsuzluğa düşürmesin! Yenilgiler bizi yıkmasın!

Sallanmak bizim ihtiyacımız olan şey değil- dir!

Biz, olağanüstü güç olanı başarmak için yola çıktık. Ve mutlaka başaracağız.

NAZIM'la söyleyelim:

İ. Kaner

HAPİSTE YATACAK OLANA BAZI ÖĞÜTLER

Dünyadan, memleketinden, insandan
umudun kesik değil diye
ipe çekilmeyip te
atılırsan içeriye,
yatarsan on yıl, on beş yıl
daha da yatacağından başka,
"Sallansaydım ipin ucunda
bir bayrak gibi keşke"
demiyeceksin,
yaşamakta ayak direyeceksin.

Belki bahtiyarlık değildir artık,
boynunun borcudur fakat,
düşmana inat,
bir gün fazla yaşamak.

İçerde bir tarafınla yapyalnız kalabilirsin,
kuyunun dibindeki taş gibi.
Fakat öbür tarafın
dünyanın kalabalığına
öylesine karışmalı ki,
sen ürpermelisin içerde,
dışarda kırk günlük yerde yaprak kıpırdasa.

İçerde mektup beklemek,
yanık türküler söylemek bir de,
bir de gözünü tavana dikip sabahlamak
tatlıdır ama tehlikelidir.

Tıraştan tıraşa yüzüne bak,
unut yaşını,
koru kendini bitten,
bir de bahar akşamlarından;
bir de ekmeği
son lokmasına dek yemeği,
bir de ağız dolusu gülmeyi unutma hiçbir zaman.

Bir de kimbilir,
sevdiğin kadın seni sevmez olur,
ufak bir iş, deme,
yemyeşil bir dal kırılmış gibi gelir,
içerdeki adama.

İçerde gülü, bahçeyi düşünmek fena,
dağları, deryaları düşünmek iyi.
Durup dinlenmeden okumayı yazmayı,
bir de dokumacılığı tavsiye ederim sana,
bir de ayna dökmeyi.

Yani içerde on yıl, on beş yıl,
daha da fazlası hattâ
geçirilmez değil,
geçirilir
kararmasın yeter ki
sol memenin altındaki cevahir!

EYLEM ÇİZGİSİ ÜZERİNE TARTIŞMA

Bir BP Taraftarının 12 Eylül 1984 Yürüyüşü Üzerine Görüşleri

Aşağıda bir taraftarımızın, 12 Eylül 1984 yürüyüşü sonrasında kaleme aldığı bir değerlendirme yazısını yayınlıyoruz. Yazıyı kaleme alan yoldaş, görüşümüzce, ayrı bağımsız eylemler düzenleme konusunda, haklı olarak, bu gibi eylemlerin kitle katılımı alt sınırının ne olması gerektiği sorununu tartışmaya ihtiyaç duyduğunu belirtiyor. Aynı ihtiyaç, Yazı Kurulu olarak bizde de vardır. Bize de bugün Batı Almanya şartlarında yapılacak merkezi bir eylemde, genelde 200 kişinin alt sınır olarak alınması doğru görünüyor. Bizim bu sayı ile ilgili esas gerekçemiz; daha az sayının katıldığı bir yürüyüşün, özellikle katılanların morali açısından olumlu olmadığıdır.
Biz kuşkusuz bu alt sınırı, salt kendi gücümüzle de gerçekleştirmenin mümkün olduğunu, gücümüzün gerçekten seferber edilmesi halinde, bu rakama ulaşılabileceğini düşünüyoruz. Ama bu halde de, yapılacak 200 kişilik merkezi bir eylemin, kafa sayısı bakımından çok güçsüz bir eylem olduğu, ayrıca yalnızca kendi gücümüzle gerçekleştirdiğimiz tüm eylemlerin pratikte proleter enternasyonalisti bir görünümü olmadığı, vb. sorunlar gözönünde bulundurulmalı; yapacağımız eylemlerde hem Türkiyeli devrimci değerlendirdiğimiz grupları; ve hem de diğer ülkelerden devrimci grupları eylembirliğine kazanma konusunda daha aktif davranmalıyız.
Kendimiz doğrudan bir alternatif eylem koyamadığımız durumda; yoğun propaganda faaliyetinin yanında, başka eylem biçimleri de düşünülebilir. Mesela, yürüyüş yerine, oportünist-revizyonistlerin yürüyüş, miting eylemlerinde; yoğun propaganda eylemleriyle birleştirilmiş bir miting, yürüyüş alternatifini koyamadığımız durumda kullanılabilir bir eylem biçimi olabilir.

YAZI KURULU

GENEL OLARAK ALTERNATİF AYRI YÜRÜYÜŞLER VE ÖZEL OLARAK 12 EYLÜL 1984 YÜRÜYÜŞÜ ÜZERİNE GÖRÜŞLERİM

Yoldaşlar,
Bugün içinde bulunduğumuz dönemde gerek uluslararası planda, gerekse ülkemiz somutunda Marksist-Leninist hareket, tarihi olarak en karmaşık ve zayıf dönemini yaşamaktadır. Bu durum tüm yönleriyle ülkemizdeki çeşitli güçleri etkisi altında tutmakta ve modern revizyonizm çeşitli kılıklarda etkinliğini sürdürmektedir. 12 Eylül 1980'de Karşı-Devrimin ülkemiz devrimci, demokrat hareketini önemli ölçüde bastırıp, "huzuru" sağlamasıyla birlikte; bir dağılma, yılgınlık, mücadeleyi bırakma, vb. gelişmeler Türkiye devrimci hareketine damgasını basmıştır. Tüm bu olumsuz duruma bağlı olarak, oportünist-revizyonist cephe, her türlü melametin başı olarak, faşist cuntayı görüp, gösterip; ona karşı bir mücadele yolunu seçmiştir. Ve onların mücadelelerinin içeriğine damgasını vuran şey, anti-cuntacılık, hatta anti-"Amerikancı cuntacılık"-tır. Giderek bu anti-"Amerikancı cuntacı" mücadele, bizim dışımızdaki; bizim devrimci olarak değerlendirdiğimiz oportünist-revizyonist örgüt ve partilerle, karşı-devrimci Rus sosyal-emperyalizminin uşağı güçleri aynı platformlar etrafında biraraya getirmiştir. Böylece tüm oportünist-revizyonist cephenin 12 Eylül vb. eylemleri Devrim ile Karşı - Devrim arasındaki en kaba ayrım çizgilerini ortadan kaldırmış; karşı-devrimcilere "devrimci" bir itibar kazandırmıştır. Diğer taraftan, sosyal-faşistlerin devrimci kitle içerisinde açıkça cirit atmalarına olanak sağlanmıştır.
Ve sosyal-faşistlerle birlikte yapılan tüm benzeri eylemlere damgasını vuran reformizm, bundan yararlanan karşı-devrimci sosyal-faşistler olmuştur. Bu eylemler Devrime değil, Karşı-Devrime hizmet etmişlerdir.
Bugünkü şartlarda varolan siyasi - ideolojik kargaşa, Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki güçler dengesi, vs. gözönünde bulundurulduğunda da; bu tip eylemlerden, yani karşı-devrimcilerle **bugünkü şartlarda** yapılacak birliklerden, Devrim yararına birşeyler beklemek; hem kendini, hem de kitleleri aldatmaktır. Daha açık konuşmak gerekirse, Devrim güçlerini Karşı-Devrimin bir bölümünün kuyruğuna takmak, varolan gücünü Karşı-Devrime peşkeş çekmektir. Böyle bir durumda, biz Komünistlere düşen görev nedir? Bu olaya seyirci kalmak mı, yoksa müdahaleci olup, oportünist revizyonist cepheyi en iyi şekilde teşhir etmek mi? Elbette ki ikinci yolu seçeceğiz. Ancak sorun, bu teşhirde kullanacağımız araçlar neler olmalı, kendimizi onlardan nasıl ayırmalıyız sorunudur.

Benim bu konudaki görüşlerim, kısaca '82'den bu yana yaptığımız eylem biçimlerinin, yani alternatif eylemlerin (oportünistlerin içinde yapılan propagandadan sonra), doğru eylemler olduğu ve gücümüz oranında bugün bu tip eylemlerle de kendimizi oportünist - revizyonist cepheden ayırmanın doğru olduğu görüşündeyim. Ancak bir sorunda belli problemlerim var, bunları tartışmak istiyorum.

Şöyle ki: Biz ayrı alternatif eylemler yaparken, oportünist-revizyonist cepheye yönelik propagandamız ve propagandamızın görüşümce en etkin yeri, bizzat onların bulunduğu alan ya da alanlar olmaktadır. Ayrıca yaptığımız yürüyüşler ise, kendimizi onlardan ayıran propagandamıza bağlı, ve o temelde ortaya çıkan platformumuz üzerinde ayrı eylemler olmak durumundadır.

Yani bu eylemlerle biz başından itibaren, bugünkü gücümüzle oportünist-revizyonist cepheye karşı sayısal olarak güçlü alternatif olmadığımızın bilincinde idik. Ve sorunu bu yönüyle (sayımızın azlığından dolayı) kendimize problem etmedik. Bugüne kadarki yaptığımız eylemlerde de sayımız 300'ün altına düşmemişti. Son eylemde ise bu sayı 170-180 civarında idi. Ve ben yazımın başında da belirttiğim gibi, kendi kitlemizde ayrı eyleme başladığımız andan itibaren bir cansızlığın ve eylemimizin başındaki (oportünist-revizyonist cephenin olduğu yerdeki) militanlığın olmadığını belirttim. Bunda eylemimizin sayısal olarak zayıflığının rolü olduğu görüşündeyim. Benim tartışmak istediğim ve sorun olarak gördüğüm şey, ayrı alternatif eylemlerde sayısal gücümüzün sınırı ne olmalıdır. Ben salt ayrı yürüyüşün propagandasını pratik olarak da yapmak ve böyle bir pratiği ortaya koyarken, gücümüzü hesaba katmamanın doğru olmadığı görüşündeyim. (Burada şunu belirtmek isterim ki, ben kesinlikle alternatif eylem yapacak gücümüzün azlığından hareketle, ona alternatif olarak oportünist - revizyonistlerle birlikte yürümeyi doğru bulmuyorum ve böyle bir uygulamanın kesinlikle karşısındayım. Ve bu; devrimci olarak değerlendirdiğimiz güçlerle, esasta devrimci olan platformlar temelinde de, ajitasyon-propaganda serbestliğimizi koruyarak yapılmasını mümkün gördüğüm birliklerin reddi anlamına gelmez. Az da olsa, bu ihtimali gözönünde bulundurup, şimdiye kadar yaptığımız gibi, ilgili güçlerle eylembirlikleri sağlanmaya çalışılmalıdır.)

Görüşüme göre, pratik olarak varolan az sayıda taraftarlarımızla yapacağımız bir yürüyüş, kendi dışımıza karşı propagandamız açısından önemli bir rol oynamıyorsa, yapılmamalıdır. Ve ben bu 12 Eylül'de yapılan yürüyüşü böyle değerlendiriyorum. Bu 12 Eylül'de yürüyüş yerine, oportünist-revizyonistlerin alanında yaptığımız propagandayı sürdürüp, oportünist revizyonistlerin yürüyüşlerini bitirdikleri alanda da yayın masamızı açarak ve güçlü propaganda grupları ile onların tabanında tartışma kızıştırarak propagandamızı devam ettirseydik, daha yararlı olacaktı görüşündeyim. Ayrı eylem yapmamıza rağmen, buna bağlı olarak bu söylediklerimin de yapılabileceğini söyleyenler olabilir. Bu konuda yazının başında yayın satımıyla ilgili olarak aksamalar hatırlansın ve zaten az olan gücümüzü bir de bu işler için ayırdığımızda, katılımın daha da azalacağı gözönünde bulundurulsun. Ayrıca sorun, görüşüme göre, ayrı yürüyüş mü, birlikte yürüyüş mü vs. şeklinde değil; en iyi şekilde bugünkü gücümüzü nasıl değerlendirebiliriz ve bu güçle doğru Marksist-Leninist görüşlerin propagandasını nasıl yaygınlaştırabiliriz sorununa bağlı olarak tartışılmalıdır.

Bu konuda somut önerim, sayımızın 200'ün altında olması halinde, ayrı yürüyüş yapmayıp; gene merkezi olarak, tüm gücümüzle oportünist revizyonistlerin olduğu yerde toplanıp, karşı-propaganda yapılmalı; artı, oportünist-revizyonistlerin eylemlerini bitirdiği alanda yukarıda belirttiğim şekilde propagandamıza devam edilmelidir. Alternatif eylemler yapmamız halinde de, yürüyüş güzergâhı, vs. daha ciddi bir şekilde ele alınmalı; bu konuda daha duyarlı davranıp, izin meselesini filan zamanında halletmeliyiz. Bu konuda şimdilik diyeceklerim bunlar.

30.9.1984

Serdar

*

GEÇEN SAYIMIZDA BİR DİKKATSİZLİK SONUCU FİATI 10.- DM OLARAK BELİRTİLMİŞTİR. DOĞRU FİATI 12,5 DM'DİR. OKUYUCULARIMIZDAN ÖZÜR DİLERİZ.

ÇIKTI!

Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi

ALTERNATİF YÜRÜYÜŞLER ÜZERİNE

Arkadaşlar, Yoldaşlar...
Hepimizin bildiği gibi, 1982 Mayısından beri alternatif yürüyüşler adına eylemler düzenlemekteyiz.
1982'de KIZIL 1 MAYIS'la başlattığımız, 1983 te kızılı devrimci 1 Mayıs'a dönüştürdüğümüz yürüyüşü, bu sene Frankfurt'ta devrimci 1 Mayıs sloganı altında devam ettireceğiz.
Komünizmin kızıl bayrağını yükseltmek, Komünizmin yaşadığını göstermek, 1 Mayıs'ın ırzına geçilmesine karşı pratikte işaret koymak, Proleter Enternasyonalizmi olarak gerekçelendirdiğimiz bu yeni adımımızın pratik sonuçlarını da gözönünde tutarak değerlendirmek önemli bir görevdir.
Herşeyden önce, gerek 1 Mayıs olsun, gerekse 12 Eylül yürüyüşüne karşı tavır olsun, tutumumuzu belirleyen ESAS itibarı ile GDS'in 8.3.82 tarihli 1 Mayıs çağrısında ortaya koydu ğu düşünce olmuştur.
GDS bu çağrısında, sanki 1 Mayıs Batı Almanya'da DGB sendika ağaları tarafından onlarca yıldır Batı Alman emperyalizmi için bir araç olarak kullanılmıyormuş gibi, sanki kızıl bayrağı yükseltmek gerekliliği 1982'de (kendi - ni) göstermiş gibi, öncelikle komünistlerin katılacağı Kızıl 1 Mayıs önerisini getirdi.
Bu öneriyi ilk etapta Partiye sunmayı doğru bulan ... Merkez Komitesi, yayınladığı genelgede, daha önceki yıllarda DGB'nin düzenlediği yürüyüşlere kendi blokumuzu kurarak, komünist propaganda yaptığımızı anlattıktan sonra:

> "... içinde bulunulan şartlarda DGB yürüyüşlerine blok olarak katılmanın DAHA DOĞRU (abç) bir alternatifi olup olmadığını düşünmüyorduk" (GDS, AMLP, WBK ile TKP/ML (B) arasında yürütülen tartışmanın tüm belgeleri, s.3)

tespitini yapıyor, ve devamla:

> "Bugünkü şartlarda, dünya proletaryasının birlik-mücadele-dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta sendika ağalarının düzenlediği ve emperyalizm yanlısı propagandanın aracı olan 1 Mayıs yürüyüşlerine — ayrı blok kurarak da olsa — katılmak doğru değildir" (age, s.7)

sonucuna varıyordu. Böylece DAHA DOĞRU alternatif bulunmuştu. KIZIL 1 MAYIS.
Parti içi ve çevresinde 1982'ye kadarki 1 Mayıs eylemlerinin doğru olduğunu savunan arkadaşların yeterli mücadele etmemeleri ve o zamanlar güçlü bir oranda var olan, GDS'in her söylediğini genelde olumlu görme tavrının da etkisiyle, kendi kendini işçi sınıfının ileri kesiminden, devrim sempatizanlarından dışlayan bu sekter sol anlayış Partiye hakim olmayı başarabildi.
Kızıl 1 Mayıs yürüyüşü için ortaya sürülen gerekçeler ve gerek GDS'in, gerekse Merkez Komitesinin dün ile bugün arasındaki bağ konusunda tavırları oldukça ilginçtir.
GDS, 82 öncesi 1 Mayıs eylemlerini değerlendirirken şunları söylüyor:

> "... Bu yürüyüşlerde muhalefet güçleri Batı Alman emperyalistlerinin temsilcilerinin konuşmalarını rahatsız etme biçiminde göze battılar. Ama taşıdıkları parolalar açısından, bu güçleri resmi hükümet 1 Mayısının parolalarından ayırmak geçen yıllarda güç idi. Devrimci güçler yıllardan beri çeşitli şehirlerde bu birleşik 1 Mayıs yürüyüşlerine küçük bir azınlık olarak katılmakta ve genelde göze batmamakta çok istisnai durumlarda (birkaç yıl önce Rüsselsheim'da olduğu gibi) emperyalizmi savunan güçlere karşı olan uzlaşmaz düşmanlıklarını gösterebilmektedir.
> Bu somut durum karşısında biz Kızıl 1 Mayıs'ın Kahrolsun Hükümet 1 Mayısı şiarı altında yapılmasını kaçınılmaz bir gereklilik olarak görüyoruz." (age, s.4)

Gerçekten de '82 öncesi 1 Mayıslarda durum yukarıda anlatılanlar gibi miydi? Bu yürüyüşlere katılan her arkadaş, bizlerin taşıdığı parolaların sendika ağalarının parolalarından temelden farklı olduğunu, gözünü açan herkesin bunu kolaylıkla ayırtedebileceğini, bu yürüyüşlerde sendika ağalarını oldukça rahatsız ettiğimizi, bunun sadece Rüsselsheim'da değil, Batı Almanya'nın birçok şehrinde vuku bulduğunu, bu yürüyüşlerde Marksizm-Leninizmin propagandasının yapıldığını çok iyi bilir.
GDS'in tüm bunlardan haberdar olmaması mümkün mü? Elbette ki hayır. Bu bilinçli olarak yapılan, minareye kılıf uydurma manevrasıdır. Merkez Komitesi ise bir türlü düşünemediği DAHA DOĞRU bir alternatif bulmanın sevinci içerisinde Partiye sunduğu genelgede, GDS'in 82 öncesi yapılan 1 Mayısların utanmazca tersyüz edilerek, etkinliğinin minimuma indirilmesi karşısında tek kelime dahi sarfetmemesi ilginç ve düşündürücüdür.
Alternatif yürüyüşlerin yaratıcıları, Kızıl 1 Mayıs yürüyüşüne esas gerekçelerden biri olarak Dünya Komünist Hareketinin içinde bulunduğu durumu göstermekteler. Merkez Komitesi, DGB içinde muhalefet bloku olarak yürüme taraftarı arkadaşlara hitaben, genelgede şunları söylüyor:

> "... ve Marksizm-Leninizmin her yandan saldırıya uğradığı, Marksizm-Leninizmin saflığının korunmasının (olağanüstü önemde

olduğu bu ortamda, kendimizi tüm oportünistlerden, revizyonistlerden, reformistlerden, işçi sınıfı düşmanlarından ayırmamızın olağanüstü önemini, bu alanda kesin bir işaret koymanın olağanüstü önemini kavramamaktadır."

Evet, kesin bir işaret koymanın olağanüstü önemini kavramayanlar arasında çok uzun bir süre GDS ve Merkez Komitesi de vardı.

Peki nasıl oluyor bu iş, bir taraftan eski 1 Mayıs yürüyüşleri doğru olacak, Merkez Komitesi daha doğrusunu düşünemeyecek o zamanlar. Ondan sonra da **bugünkü şartlarda** işin ciddiyetinin olağanüstü önemi kavranıldıktan sonra daha doğru yol bulunmuş olacak. Gerçekten uluslararası alanda olsun, ulusal alanda olsun, Marksizm-Leninizmin savunulması sorunu olağanüstü bir öneme sahiptir, fakat bu olağanüstü durum, 82'den sonra ortaya çıkmış bir fenomen değildir. 82 öncesi durum ile 82 sonrası arasında uluslararası arenada hiç de bir farklılık kaydedilmemiştir. Durum bu iken, 82 öncesinde bu doğrultuda yapılanlar doğrudur demesi, onun önünde duran sorunlara nasıl yaklaştığının bir kanıtıdır. Merkez Komitesi tavrında ciddi ise, geçen dönemde Marksizm-Leninizmin savunulması (konusunda) her türden anti-Marksist-Leninist düşünceye karşı kesin bir işaret koymayarak, bu görevi en iyi bir şekilde çözebilecek bağımsız Kızıl 1 Mayıslar yapmayarak önemli bir hataya düştüğünü, o günlerde yapılanların, Marksizm-Leninizmin savunulması görevi ile uyumluluk göstermediğini, ve hatalı davranıldığını açık bir şekilde belirtmesi gerekirdi, fakat Merkez Komitesi dün doğru, bugün daha doğru şeklinde bir tavır takınarak ne kadar ciddi olduğunu ortaya sermektedir.

Hiç korkmayalım. Merkez Komitesi 82 1 Mayı-sındaki pozisyonunu 83 ve bu seneki 1 Mayıs'ta sürdürememektedir. 82'deki Kızıl 1 Mayıs, 83'te devrimci 1 Mayıs'a dönüştürüldü. Böylece kendimizi tüm oportünistlerden, tüm revizyonistlerden ayırmamızın olağanüstü önemini belirtmek için kesin bir işaret koyma sorunu, coğrafi olarak oportlarla birlikte yürüme düşüncesiyle suya düşmüş oldu, sorun sadece DGB'ye karşı alternatif yürüyüş koymaya indirgendi.

Bugün içinde bulunduğumuz dönemde, Dünya Komünist Hareketinin berraklık bekleyen teorik sorunlarına karşı yaklaşım nasıl olmalıdır?

Yıllardır kış uykusundan uyanmayanlar, revizyonizme karşı bütünlüklü bir platformdan yoksun olanlar, varlıkları bile tartışma konusu olanlar (AMLP), Komünizmin ölmediğini dosta düşmana göstermek için Kızıl 1 Mayıs yürüyüşünü ileri sürerek, sorunu şekilsel bir konuma indirgediler. Sonuç hepimizin gözleri önünde kızıl bayrağı daha da yükseltmede kararlı görünenlerin yolları ayrıldı, bayrak daha da alçaklara indirildi.

Perşembenin gelişi Çarşambadan belli olur diye bir söz vardır. İşin vahimle sonuçlanacağı önceden belliydi. Çünkü ne GDS, ne de Merkez Komitesi, 82 öncesi ile sonrası arasında bir bağ kurmuyorlardı.

Modern revizyonizme karşı mücadeleye şekilsel yaklaşılıyor. Modern revizyonist görüşlere karşı sistemli, kararlı, sürekliliği sağlanmış, kendi hata ve eksikliklerini aşarak, uzun süreli, devrimci kitlenin kendi öz deneyimlerini de gözönünde tutan bir propaganda anlayışlarından gerek GDS ve şürekası, gerekse Merkez Komitesi kaf dağı kadar uzaktı.

Kitlenin en ileri kesimlerini kazanma gerekçesiyle kitlelerden uzaklaşan anlayış vahimle sonuçlanmaya mahkumdur. AMLP'nin isminden başka birşeyi kalmadığı, GDS ve WBK aynı yolun yolcusu olduğu, Bolşevik Partizan'ın önemli ölçüde zayıfladığı, devrimci çevre içinde etkisini kaybettiğini, Partizan'a dahi bugünkü konumuyla alternatif oluşturmada günbegün uzaklaştığı, kimsenin yadırsamayacağı gerçek olgulardır.

Kanımca Partimiz eski kardeşlerden miras kalan bu sekter anlayışını terketmediği sürece bir hiç durumuna düşmesi kaçınılmaz bir gelişme olacaktır.

Yoldaşlar, arkadaşlar, kısa da olsa alternatif kızıl yürüyüşlerin mucidi "üstadımız" GDS'in sorunu gerekçelendirirken başvurduğu tarihi "örneklere" (siz tarihi çarpıtma anlayın) kısaca göz atmak, sorunun daha iyi anlaşılabilmesi için yararlı olacaktır.

> "Thälmann'ın KPD'si örneğin 1929-1930'da sanayi merkezlerinde sosyal-demokrasiden şüphesiz daha fazla taraftara sahipti. O bu güçlülüğü, birtakım yürüyüşlere kendi damgasını basmak için değil, Komünistlere yaraşır bir şekilde Kızıl 1 Mayıslar düzenlemek için kullandı. Bu yapılırken, sosyal-demokrat Zörgiebel onlarca işçiyi kurşuna dizdiriyordu." (age, s.45)

Burada söylenenler, gerçek olguların utanmazca tersyüz edilmesidir. Gerçekleri KPD'nin yayın organlarına dayanarak aşağıda ortaya koymaya çalışalım.

1- KPD 1928'e kadar oldukça güçlü olmasına rağmen ayrı yürüyüş yapmamakta, bilakis SPD'nin de katıldığı reformist sendikaların düzenlediği 1 Mayıs yürüyüşlerine katılmıştır.

2- 1929'da 1 Mayıs yürüyüşleri resmen yasaklanmıştır, ortada SPD'nin düzenlediği bir yürüyüş; KPD'nin buna karşı alternatif olarak düzenlediği bir yürüyüş yoktur.

KPD bu yasağa rağmen 1 Mayıs yürüyüşleri düzenlemiş, Berlin'de bu yürüyüşü engellemek isteyen polislerle işçiler arasında çatışma çıkmıştır.

KPD'nin yayın organı DIE INTERNATIONALE sayı 8, s.241'de 1 Mayıs 1929 arifesinde çıkarılan bildiride şunlar söylenir:

> "Sendika bürokrasisi eski yıllarda olduğu gibi, işçilerin talepleri için 1 Mayıs'ta yürüyüş yapmaktan, 1 Mayıs'ın geleneğin -

den vazgeçerek ve onu reddederek açık bir şekilde karşı-devrimci sosyal-demokrat ba kanlarla ve polis şefleriyle birleşiyor."

Yine aynı Bildiri s.201'de:

"1 Mayıs 1928'e dek Almanya'da 1 Mayıs gös terileri, hemen hemen sendikanın "nötral" tabanı üzerinde sosyal-demokratlar ve komünistler tarafından birlikte kutlanmış - tır."

Görüldüğü gibi, sorun oldukça açıktır, yorum yapmaya gerek yok.

Aynı bildiride göze çarpan diğer bir mesele, sendikanın işçilerin talepleri için 1 Mayıs'ta yürüyüş yapmaktan vazgeçtikleri eleştirisidir. Bu da 1 Mayıs'ın sadece ve sadece komünistlere ait olmadığı, aynı zamanda tüm iş çilere ait olduğunun ifadesidir. Zaten 1 Mayıs'ın ortaya çıkışı, kapitalizm koşullarında işçi sınıfının çalışma ve sosyal güvenliğinin iyileştirilmesi için verilen mücadeledir.

Tekrar KPD'nin tarihine dönelim. 1930 1 Mayısında da durum bir önceki yıldan farksızdır. SPD salon toplantıları ile yetinir, KPD ise yürüyüşler yapar ve yürüyüşün bitişinde SPD toplantısına katılır. Sadece ve sadece 1931'de Berlin'de ve diğer bazı şehirlerde ayrı yürüyüşler yapılır, 1932'de ise 1 Mayıs yürü - yüşlerinin birlikte yapılması için KPD, Berlin'de SPD'ye çağrıda bulunur. (KPD'nin Brük sel Konferansı, s.82) Bilindiği gibi KPD 1929 1 Mayıs olaylarından sonra SPD'yi sosyal-faşist olarak nitelendirir ve bu doğrultuda ey lemlerde bulunur. KPD'nin bu tavrı KPD'yi sos yal-demokrat işçi tabanından soyutlar, bunun Hitler'in iktidara gelmesinin engellenememesinde önemli bir rolü olmuştur. 1935'te gerek Komintern'in 7.Kongresinde, gerekse 7.Kongre sonucu Moskova'da yapılan ve adına Brüksel Konferansı denilen KPD'nin Konferansında özeleştiri yapılır.

"Komünist Partisinin (KPD'nin) birleşik cephenin kurulmasında büyük çaba göstermesine rağmen, birleşik cephe siyasetinde yeterli bir hareketlilik göstermedi, sosyal demokrat işçilerle sıkı bir ilişkiye gidilmesini anlamadı. O (Parti) yeterli ölçüde, Fransız komünistlerinin başarı ile üstlendikleri demokratik hak ve özgürlükler için savaşım göstermedi. O (Parti) kendisini sık sık soyut olarak sovyet hükümeti sloganını kullandı. O çalışmasının esas bölümünü sendikalar ve işçi sınıfının kitle örgütleri içinde yapmadı ve böylece işçi sınıfının belirleyici bölümünü reformizmden kurtaramadı ve işçi sınıfının çoğunluğunu kendi yanına çekemedi. Yoldaşlar, bu hata partinin belirli bir dönem esas saldırıyı işçi sınıfının baş düşmanı, gelişen faşizm tehlikesinde değil de, sosyal demokrasi üzerine yoğunlaştırması bu hatayı daha da büyüttü." (Komünist Enternasyonal 7.Kongresinde KPD delegesi Franz'ın konuşması, Karl-Liebknecht-Verlag, Erlangen s.108) (Çeviri benden)

Uzun olmasına rağmen, sorunun açıklığa kavuşması için KPD'nin yetkili ağızlarından birkaç alıntı daha yapma zorunluluğu duymakta - yım. Brüksel Konferansında KPD'nin Merkez Komitesi üyesi Franz Dahlem, "Parti İnşası ve Kitle Çalışması" adlı sunduğu raporda şunları belirtir:

"Eğer biz geçmişte çok kayıp vermişsek, bu sadece tecrübesizlik ve hatalı konspiratif çalışma yüzünden değil, bilakis kitle çalışmasında sekter bir çizginin yüzünden dir..." (KPD Brüksel Konferansı, Verlag Marxistische Blätter GmbH, Frankfurt a.M. 1975)

Yine devamla aynı kongrede Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu üyesi Wilhelm Pieck sunduğu raporda, Partinin değişen duruma göre zamanında tavır takınmadığını belirttikten sonra şunları söyler:

"..Parti, Partinin eski taktiğinin yöneliminin yanlış olduğunu, taktiğin sosyal-demokrasi ve sendika ile birlikte faşist tehlikeye karşı değiştirmek (umstellen) zorunda idi. Burjuva demokrasisine karşı mücadeleden, demokratik haklar ve özgürlüklerin savunulmasına geçilmesi zorunlu idi. Bu, Hitler diktatörlüğünün kurulmasından (Aufrichtung) önce yapılmadı." (age,s.83)

Yine sosyal-demokrasi üzerine Dimitroff Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesine ve KPd SU(B) yazdığı mektupta, "Sosyal - demokrasiyi bir bütün olarak sosyal-faşist nitelendirmek doğru mudur? Biz bu tavrımızla sosyal-demokrat işçilere gidilmesinin önüne barikatlar kuruyoruz." (Beiträge zur Geschichte der Arbeiterbewegung, 1963, Heft 2, s.282-284) (Çeviri benden) Görüldüğü gibi, sorun GDS'in yazıp çizdiği gibi hiç de değil, GDS ve şürekası bir kaşık suda adam boğma yerine, KPD'nin tarihini araştırıp incelerlerse daha iyi olur. Geçerken belirtmekte yarar var, bizlerin de sosyal-faşizm teorisini toptancı bir yaklaşımla tüm modern revizyonistlere mal etme anlayışını gözden geçirmemiz gerekir. Görüşümce bizler bu sosyal-faşizm teorisinin ayaklarını yere bastıramadık.

Alternatif yürüyüş sorununun diğer yönü, komünistlerin önderliğinde yerlerini almayan, onun bilincine hala varmayan işçilere yaklaşımdır.

Bugün gerek DGB'nin içinde örgütlenmiş işçileri, gerekse oportünist örgütler içinde örgütlenmiş devrimcileri, bizim istediğimiz,bizim arzu ettiğimiz gibi değil de, oldukları gibi ele almak zorundayız. Marks'ın nesneleri oldukları gibi ele almak gerekir sözünü bu bağıntıda akıldan çıkarmamak gerekir. DGB'nin ve oportünist güçler içinde örgütlenmiş devrimcilerin ve işçilerin o safları terketmeleri için sadece dışardan propaganda ve ajitasyon yetmez, aynı zamanda ve en önemlisi kit-

lelerin kendi öz deneyimleridir. Onların kendi öz tecrübelerini de gözönünde bulundura - cak istikrarlı bir çalışma sonucu bu işçileri kazanmak mümkündür.
Alternatif yürüyüşlerin mucidi GDS'in tavrı ortada, yüzbinlerce işçinin katıldığı yürüyüşlere bile seyirci olamamaktadır. Bizim parti çoğunluğunun tavrı da, hitap etmek istediğimiz insanları başkalarına bırakıp, kendi kendimize propaganda yapmaktır. Örneğin Duisburg yürüyüşü. Kim ki işçi sınıfını kazanmak, devrim yapmak, sağlam Bolşevik Parti inşa etmek istiyorsa, o gücü oranında işçi kitlelerinin bulunduğu, toplandığı her yerde uzun süreli istikrarlı usanmadan sağlam bağlar kurabilmek, Partiyi örgütlü işçi sınıfına malede bilmek, tek kelime ile gelişip güçleneceği toprağa ayak basabilmek için mücadele etmek zorundadır.
Gerek 1 Mayıslara, gerekse diğer yürüyüşlere yaklaşım yukarıdaki amaca hizmet edecek şekilde ele alınırsa, alternatif yürüyüşlerin işçilerden, devrimcilerden kendisini izole etmek olduğu açıklığa kavuşur.
Toparlarsak, 1982'ye kadarki 1 Mayıslarda Komünizmin propagandası yapılmış, DGB'li sendika ağalarına karşı pratikte mücadele edilmiştir. Uluslararası komünist hareketin içinde bulunduğu sorunlar, Kızıl 1 Mayıs yürüyüşleriyle halledilecek sorunlar değildirler. Bunun böyle olduğunu bir sene önceki ve bu seneki Devrimci 1 Mayıs pratiği göstermiştir ve de gösterecektir. Kanımca bu sorunlar istikrarlı bir teorik çalışmanın sonucu ve bu sonuçları propaganda ederek çözülebilecek sorunlardır.
Kitlelerin toplandığı yerlere kendi siyasi ve örgütsel bağımsızlığımızı koruyarak katılmalı, Marksizm-Leninizmin propagandasını yapmalıyız. Damgamızı basamayacağımız yürüyüşlere katılmama eğiliminden vazgeçmeli, damgamızı basamasak bile, bu yürüyüşlere katılmalı ve komünizmin nüanslarını temsil ettiğimiz akıldan çıkarılmamalıdır.
Tüm yoldaş ve arkadaşlara önerim, bugüne kadarki kitle çizgisini gözden geçirmeli ve işaret edilen hatalara eleştirici bir tavırla yaklaşmaları ve 1982 öncesi 1 Mayıs'lardaki doğru kitle çizgisi anlayışımızı pratiğe indirgemek için mücadele etmeleridir.
GDS'ten Partiye miras kalan kitle çizgisi Partiyi felçli çocuk durumuna düşürecektir.
Merkez Komitesinin kitle çizgisi solculuktur, sekterizmdir.
Sözümü iki alıntıyla bitirmek istiyorum:

"Komünistler kitlelerin bulunduğu, harekete geçtiği, mücadele ettiği her yerde bulunmak zorundadırlar." (KPD 8.Parti Kongresi)

"Kitlelerle bağ, bolşevizmin bir kanunudur." (Komintern 7.Dünya Kongresi, s.71)

NOT: Ben 1 Mayıs tartışmalarında, eskiden olduğu gibi ilk dönemlerde DGB yürüyüşüne katılma yönünde tavır aldım. Daha sonra ayrı yürüyüş yönünde eğilimlerim arttı. Belli bir araştırmadan ve incelemeden sonra, alternatif yürüyüşlerin sekterizm olduğu kanısına vardım
Bu yazı aynı zamanda benim özeleştirim olarak anlaşılmalıdır.

Bolşevik Selamlar,

27.3.84

Orhan Dağlı

"ALTERNATİF YÜRÜYÜŞLER ÜZERİNE"YE CEVAP

Orhan Dağlı yoldaşın bu yazısı, görüşümüze göre, savunduğu genel pozisyonları itibarıyla, içinde bulunduğumuz durumda **kitle kuyrukçusu**, sağ oportünist bir **kitle çizgisinin** teorik temeli olabilecek nitelikte bir yazıdır. Biz, bu yazıda söylenen hemen herşey üzerine özsel olan noktaların öne alınması, öne çıkarılması kaydıyla durulması gerektiğini düşünüyoruz. Yazıda hemfikir olmadığımız temel ve tali noktalarda görüşlerimizi ortaya koymadan önce, başlangıçta, yazıda doğru bulduğumuz tek eleştiri hakkında tavır takınmak istiyoruz.

YAZIDA DOĞRU OLAN BİR ELEŞTİRİ

Orhan Dağlı yoldaş, Merkez Komitesinin 1982 öncesinde yapılan eylemler ile ilgili olarak takındığı, bu eylemlerin doğru olduğu; ve fakat 1982 ve sonrasındaki eylemlerin daha doğru olduğu biçimindeki tavrı haklı olarak eleştiriyor. Gerçekten de böyle bir tavır yanlış bir tavırdır. Bolşevik Partizan Yazı Kurulu, Orhan Dağlı yoldaşın burada tavır takındığımız yazısı henüz ortada yokken, hemen hemen aynı tarihlerde aynı konuda bir ŞK'nın getirdiği eleştiriye tavır takınmış, şunları söylemişti:

" C) 1982 öncesinde Batı Almanya'da yaptığımız 1 Mayıs yürüyüşlerinin değerlendirilmesi:

Bu bağıntıda bazı yoldaşlar bizim 1982 öncesi yürüyüşleri nasıl değerlendirdiğimiz sorusunu yöneltiyorlar. Bizim GDB ve diğer eski kardeşlerle polemik içinde 1982 öncesi yürüyüşleri de savunduğumuzu hatırlatıyorlar.

Bu konuda önce, daha önce GDS ve diğer kardeşlerle polemik içinde sorunu nasıl değerlendirdiğimizi aktaralım. Ardından bu gün bu konuda ne düşündüğümüzü koyalım.

GDS ile polemik içinde 1982 öncesi 1 Mayıs yürüyüşlerinin değerlendirilmesi hakkında önce GDS'e Merkez Komitesinin verdiği uzun cevap yazısında "mücadele eylemi" bağıntısında şöyle bir değerlendirme yapıldı:

" Bu 1 Mayıs 1982'de (Sadece bu 1 Mayıs'ta değil, ondan önce kilerde de) bir tek Bolşevik Partizanlı bile, 'Aman DGB yürüyüşünü sakın rahatsız etmeyelim' demedi. DGB ile birlikte yürümeyı savunan çok sayıda sempatizanımız da, onlarla birlikte yürümekten, onlarla barış içinde birarada yürümeyi anlamadı. DGB ile birlikte yürümekten, sadece coğrafi olarak birlikte yürümeyi anladı. Öyle savundu." (Tüm Belgeler, s. 126)

Daha sonra Merkez Komitesinin, GDS Yönetiminin II. Toplantı tutanağı hakkında görüşleri üzerine tavır takındığı belgede, 1982 öncesi 1 Mayıs yürüyüşleri şöyle değerlendirildi:

" Biz şimdiye kadarki (Kastedilen 1982'ye kadar, Batı Almanya'da yapılan 1 Mayıs yürüyüşleridir —YKN) 1 Mayıs yürüyüşlerimizin pratiğinde k ö k t e n birşey eleştirmiyoruz. Eylem biçimlerinden hangisinin bugünkü görevlerimize daha u y g u n olduğu sorunudur sorun bizim için. Bizim daha önceki yürüyüşlerimizin de m ü c a d e l e eylemleri; ve p r o l e t e r e n t e r n a s y o n a l i s t yürüyüşler olduğu düşüncesindeyiz. Bu a n l a m d a 1982'ye kadar yaptığımız yürüyüşlerle, 1982'deki yürüyüşlerimiz arasında bir n i t e l i k farkı görmüyoruz.

1 Mayıs 1982'de yapılan yürüyüşlerin, 1982 öncesi yapılan yürüyüşlere göre üstünlüğü, onun DGB'ye karşı alternatifi daha güçlü bir şekilde pratik olarak göstermesidir.

...

Biz geçmişteki 1 Mayıs yürüyüşlerimizi de 'milliyetlere göre' örgütlemedik! Öncelikle Türkiyeli işçilere yönelmemiz bizim görevlerimiz açısından doğrudur ve milliyetlere göre yürüyüş örgütlemek değildir.

Biz geçmişteki 1 Mayıs yürüyüşlerinde de DGB'li sendika ağalarına karşı olduğumuzu çeşitli biçimlerde dile getirdik. Kendimizi DGB'li sendika ağalarından ayırdık.

Bizim bloklarımız bir anlamda DGB'li sendika ağalarının yürüşlerine bir a l t e r n a t i f ti.

Bizim açımızdan bu şartlar şu ya da bu ölçüde (kuşkusuz 1 Mayıs 1982'deki ölçüde değil) daha önceki 1 Mayıs yürüyüşlerinde de yerine getirildi." (Tüm Belgeler, s.365-366)

Görüldüğü gibi biz GDS'le ve diğer eski kardeşlerle polemik içinde, 1982 öncesindeki yürüyüşlerin kökten reddedilmesine — bunların mücadele eylemleri ve proleter enternasyonalisti eylemler olarak değerlendirilmemesine— karşı çıktık. Tartışılan görevlerin 1982 öncesi 1 Mayıs yürüyüşlerinde de, 1 Mayıs 1982 deki ölçüde olmasa da yerine getirildiğini belirttik. Bu, 1982 öncesi eylemlerin inkarına karşı takınılan bir tavırdı.

Bu konuda söylenenlere bugün eklemek istediğimiz şeyler vardır.

Öncelikle 1982 öncesindeki eylemlerin proleter enternasyonalisti olduğu tespiti yapılırken; bizim 1982 öncesinde yapılan eylemlerde, özellikle 1978-1979-1980-1981 eylemlerinde, diğer ülkelerden Marksist-Leninistler ve Marksizm-Leninizme yönelen güçlerle ve devrimcilerle DGB'ye karşı eylembirliği oluşturmak için özel bir çaba harcamadığımızı (1982 ve sonrasında yaptığımız gibi) tespit etmeliyiz. Bu, bu eylemlerde pratikte proleter enternasyonalizmine gereken önemi vermediğimizin bir işaretidir. Bu eylemlerde, çıkan bildirilerde, yapılan konuşmalarda, propaganda ve ajitasyonda "Bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların birliği" savunulmuş olmasına rağmen; Batı Almanya'da var olan çeşitli ülkelerden devrimcilerin pratik eylemde birliğini sağlamak için özel çaba sarfedilmemiş, bu noktada proleter enternasyonalizminden sapan bir tavır içine girilmiştir. Meselenin bu yanı GDS'le polemik içinde konmamıştır. 1982 öncesi 1 Mayıs eylemlerinin inkar edilmesine, toptancı bir şekilde reddedilmesine karşı çıkmak gerekli ve doğrudur. Ama bu yapılırken, proleter enternasyonalizmi konusunda bu eylemlerdeki sapmanın GDS ile polemik içinde bilince çıkarılmamış olması yanlıştır.

Proleter enternasyonalizminden bu sapışta eylemin biçimi (DGB'nin ardında ayrı blok kurma) rol oynamamıştır. DGB peşinde ayrı blok kurulması halinde de, diğer ülkelerden Marksist-Leninistler, Marksizm-Leninizme yönelenler ve devrimcilerle birlikte hareket etmeye özel önem verilebilirdi. Bunun yapılmamış olmasının suçu eylemin biçiminde değildir. GDS (ve diğer eski kardeşler) 1 Mayıs eyleminin proleter enternasyonalisti olabilmesi için, DGB'den coğrafi olarak ayrı bir merkezi yürüyüşü mutlak gereklilik olarak göstererek, bunun dışındaki bir eylem biçiminin proleter enternasyonalisti olamayacağını iddia ederek, bütünüyle yanlış bir pozisyonda polemik yürüttüler.

1978-1979-1980-1981'de Batı Almanya'da yaptığımız 1 Mayıs yürüyüşlerinin proleter enternasyonalizminden belli bir sapmayı içinde barındırmasının nedeni eylemin biçimi değildi. Hayır, o günkü siyasi çizgimiz uluslararası komünist hareketin birliğini yaratma çalışmasının önemini tam anlamıyla kavramayan bir çizgi idi. Buna bağlı olarak da 1 Mayıs gibi eylemlerde pratikte proleter enternasyonalizminin gerçekleştirilmesine gereken önem verilmiyordu.

Bunun dışında, 1978-1979-1980'de Batı Almanya'da yaptığımız 1 Mayıs yürüyüşleri sırasında biz henüz parti inşasının birinci aşaması ve bu aşamanın görevleri, içinde bulunduğumuz dönemde kavranacak esas halkanın ne olması gerektiği konusunda da doğru görüşlere sahip değildik. Bizim için sorun öncelikle kitlenin ileri kesimlerini Komünizm davasına kazanmak, partinin çehresini yaratmak vb. değildi; bunlar sanki çözülmüş görevlermiş gibi davranıyorduk.

Dışta sorun milyonlarca kitlenin kazanılması olarak kavranıyordu. Taktiklerimiz, eylem biçimleri vb. buna uygundu. 1978 - 1979-1980'de Batı Almanya'da DGB ile birlikte yürümemiz "kitlelerle birleşme", "onlardan kopmama" vb. gibi "kitle" konusunda ayrım yapmayan bir anlayışın da ürünü idi.

1981 1 Mayısı Partizan'dan henüz ayrıldığımız, bir anlamda 'arayış' içinde olduğumuz bir döneme rastladı. Geçmiş eylemlerin bir değerlendirmesini yapmak vb. henüz imkan dahilinde değildi. Alışılmış olan yapıldı.

1982 1 Mayısı, II.Konferansın hemen ertesinde yapıldı. İkinci Konferans bizim içinde bulunduğumuz durumun bilince çıkartılması, bugünün görevlerinin bilince çıkartılması açısından belirleyici bir dönüm noktası oldu. Buna bağlı olarak 1 Mayıs 1982'de, 1982 öncesi eylemlerden ayrı bir biçim gündeme geldi. Bu bizim sorunları kavrayış sürecimizin ürünü olan bir durumdur. Biz eğer daha 1978'lerde Parti inşası öğretisi, ve bizim durumumuz, görevlerimiz hakkında 1982'de vardığımız görüşlere sahip olsaydık, o zaman 1978'de de 1 Mayıs'ta Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yönelmiş güçlerle eylembirliğini mer keze koyan, diğer devrimcilerle de eylembirliği yapmaya çalışan, DGB'nın emperyalizm yanlısı yürüyüşlerine karşı alternatif ayrı yürüyüşleri gündeme getirirdik. Bu doğru olurdu. Kuşkusuz o zaman bu gibi eylemler bugünkünden çok daha güçlü olup, propaganda değeri çok daha fazla olabilirdi. DGB'li sendika ağalarının teşhiri çok daha geniş olabilirdi.

Toparlarsak: 1978-1979-1980-1981 1 Mayıslarında da Batı Almanya'da içinde bulunulan durumda doğru eylem biçimi, DGB'li sendika ağalarının önderliğinde Batı Alman emperyalizminin propaganda eylemleri olarak düzenlenen 1 Mayıs eylemlerine karşı; devrimci 1 Mayıs eylemlerinin ayrı yürüyüş olarak düzenlenmesi idi. Bu eylemler, DGB eylemlerinde yoğun propaganda ve rahatsız etme eylemleriyle birleştirilmeli idi.

Bu eylem biçimini o gün gündeme getirmemiş olmamız doğrudan doğruya o günkü yanlış siyasi çizgimizin, özellikle içinde bulunduğumuz gerçek durumun ve görevlerin doğru kavranmamasının sonucudur.

1976 ve 1977'de Batı Almanya'da yapılan 1 Mayıs eylemlerinde, bugün önerdiğimiz eylem biçimine benzer bir biçim AKP/ML (şimdi ML'siz!) tarafından gündeme getirilmişti. Bir yanda sendika ağalarının önderliğinde düzenlenen yürüyüşler vardı, diğer yanda ise kendine Marksist-Leninist diyen güçlerin alternatif 'Kızıl 1 Mayıs' adını verdikleri, ve sözde de olsa komunizmin ve devrimin propagandasını gündeme getiren, alternatif yürüyüşler vardı.

Biz hem 1976'da, hem de 1977'de bu alternatif yürüyüş eylemlerine katıldık. 1976'da kendimizi yalnızca 'Kızıl 1 Mayıs'lara katılmakla sınırladık. 1977'de ise (alternatif yürüyüş sendika yürüyüşünün bitiminden sonra yapılmıştı) hem — kitle dernekleri adına! — sendika yürüyüşüne; hem de — Marksist-Leninistler adına! — 'Kızıl 1 Mayıs'a katılma çağrısı yaptık. Ve sendika ağalarının önderliğindeki yürüyüşlerde propaganda yaptık. Önderliğimizdeki kitle dernekleri adına ayrı, Marksist-Leninistler adına ayrı yürüyüşe çağrı yapmamız, doğrudan doğruya o günkü dönemde Batı Almanya'da Türkiyeli işçi ve öğrenci derneklerini gerçekte 'mesleki örgütler' olmamalarına rağmen, mesleki örgüt olarak değerlendiren anlayışımıza bağlı bir tavırdı.

1977 sonunda yapılan YD Konferansında bu Kızıl 1 Mayıs'lara katılma kararı konusunda şu tespit yapılmıştır:

" Eylem çizgimizde dargörüşlülüğün ve kısa süreli anlık başarılar için uzun süreli mücadeleyi feda etmenin bir örneği de 1 Mayıs eylemlerinde görülmüştür. Bu eylemlerde somut durum hiç tahlil edilmeden 'Kızıl yürüyüşlere katılma' kararı alınmış, eylemler kadroların ve derneklerin teşhirini beraberinde getirmiştir." (YDBK Faaliyet Raporu)

Aynı konuda YDBK'nın Mayıs 1977 toplantı sonuçlarında da esas olarak 'teşhir olundu' gerekçesi ile 'Kızıl yürüyüşlere katılma'ya karşı çıkılmaktadır.

Bugünkü değerlendirmemize göre bu gerekçe çürük bir gerekçedir. Çünkü teşhir olma açısından DGB içinde ayrı blok kurup, a çıkça Komünizm propagandası yapmak ile; ayrı yürüyüş yapma arasında belirleyici bir fark yoktur. Eğer teşhir olma veya olmama meselesi eylemin biçimi için belirleyici kıstas haline geti

rilirse, teşhir olmamak istendiğinde tek alternatif, DGB yürüyüşlerine ayrı blok kurmadan katılmaktır. Bu teşhir olmama ancak Komünizmin propagandasının yüksek sesle yapılmaması pahasına olabilir, ki bunun yanlışlığı ortadadır.

Bugünkü değerlendirmemize göre, 1976 ve 1977'deki ayrı yürüyüşler biçim olarak doğru eylem biçimleri idı. Bu eylemlerin yanlışlığı, onlara damgasını vuran —Marksizm-Leninizm adına— oportünist içerikte ıdi. Bu eylemlere, bizzat bu eylemleri düzenleyen, Marksizm-Leninizm adına konuşan güçlerin oportünist görüşlerini yoğun bir şekilde teşhır eden Marksist-Leninist bir propaganda ile katılmak doğru olurdu.

(Bolşevik Partizan 14/15, s.31-33)

Burada söylenenler, bizim bugün de doğru bulduğumuz, katıldığımız görüşlerdir. Orhan Dağlı yoldaşın bu konuda getirdiği eleştiri, bu eleştiriye temel olan yanlış anlayıştan (ki bunun üzerinde biraz aşağıda duracağız) bağımsız olarak ele alındığında; doğru olan bir eleştiridir, ve yukarıda belgeli olarak ortaya koyduğumuz gibi, eleştiri konusu olan hata tespit edilmiş; özeleştirisi yapılmış bir hatadır.

ORHAN DAĞLI'NIN TEMEL YANLIŞI:

PARTİ İNŞASININ BİRİNCİ VE İKİNCİ AŞAMASINDA "KİTLEYE VE KİTLE ÇALIŞMASI"NA YAKLAŞIMDAKİ TEMEL AYRIMLARI ORTADAN KALDIRMAK

Merkez Komitesi, GDS ile girdiği 1 Mayıs polemiğinde, DGB yürüyüşlerine muhalefet bloku olarak katılmak isteyen yoldaşların "kitle"ye yaklaşımı ile, Merkez Komitesinin kitleye yaklaşımı arasında bir anlayış farkı olduğunu düşündüğünü bildirmiş; bu yoldaşların "kitle" sorununa, "gerçekte en ileri kitlenin kazanılması açısından değil; geri ve orta kitlenin kaybedilmemesi açısından yaklaştıklarını" (Tüm Belgeler, s.222) belirtmişti. Buna DGB yürüyüşlerine (muhalefet bloku olarak) katılmayı savunan yoldaşlardan bir dizi itiraz gelmişti.

Şimdi, Orhan Dağlı yoldaşın bu yazısında, en azından bu yazıyı destekleyenlerle; (Bu bağıntıda şunu belirtmek doğru olacaktır: Bu yazı üzerine 1984'ün .. ayında bir bölgede bir tartışma toplantısı düzenlendi. Bu toplantıda bu yazıya karşı tavrı, Merkez Komitesinin görüşlerini esasta doğru bulan az sayıda yoldaş takındı. Tartışmaya katılan, DGB yürüyüşlerine muhalefet bloku olarak katılma yanlısı olan yoldaşların hemen hiçbiri, kendini Orhan Dağlı yoldaşın yazısından kökten ayırma ihtiyacını duymadı. Bu yazıya getirilen temel eleştirilerle hemfikir olup olmadığını belirtme ihtiyacı duymadı!) Merkez Komitesi arasında, kitle, ve kitle çalışması sorununa yaklaşımda anlayış farkı bulunduğu belgeli hale gelmiştir. Nasıl?

Orhan Dağlı yoldaşın yazısının sonunda yoğunlaşan **temel tezleri** şunlardır:

- "Komünistler **kitlelerin** bulunduğu, harekete geçtiği, mücadele ettiği her yerde bulunmak zorundadırlar." (KPD 8.Kongresinden alıntı)
- "**Kitlelerle** bağ Bolşevizmin bir kanunudur." (Komünist Enternasyonal VII. Dünya Kongresinden alıntı)
- "**Kitlelerin** toplandığı yerlere kendi siyasi, örgütsel bağımsızlığımızı koruyarak katılmalıdır..."
- "DGB'nin ve oportünist örgütler içinde örgütlenmiş devrimcilerin ve **işçilerin** o safları terketmeleri için sadece dışardan ajitasyon ve propaganda yetmez, aynı zamanda ve en önemlisi **kitlelerin** kendi öz deneyimleridir."
- "Merkez Komitesinin kitle çizgisi solculuktur, sekterizmdir."
- "1982 öncesindeki 1 Mayıslardaki doğru kitle çizgisi anlayışımızı pratiğe uygulamak için mücadele etmeli"dir.
- "Alternatif yürüyüşler... **işçilerden, devrimcilerden** kendisini izole etmek"tir.

Bütün bu temel tezlerde göze çarpan ilk şey, bizim çok somut olarak içinde bulunduğumuz durumda Batı Almanya'da 1 Mayıslarda ne yapmamız gerektiğini tartıştığımız bir tartışma bağıntısında, Orhan Dağlı'nın esasta **ayrımsız** olarak **işçiler'den, kitle'den, kitleler'den** sözetmesidir.

Orhan Dağlı yoldaşın yaptığı ilk iki alıntıya daha onlarca alıntı eklenebilir. Bu ve benzeri alıntıların tümü, Komünistlerin **genel olarak** kitlelere yaklaşımı sorusuna cevap veren; kitle kavramının içeriğini en geniş biçimde dolduran; bu genellikle her zaman doğru ve geçerli olan aksiyomlardır. Ama somut olarak içinde bulunulan anda "kitle"den, ve kitle çalışmasından ne anlaşıldığı sorununun tartışıldığı yerde; "Kitlelerle bağ Bolşevizmin kanunudur" gibi bir tanımlama; somut soruya somut cevap vermekten kaçmak (ya da Orhan Dağlı'da olduğu gibi, verdiği yanlış cevabı Marksist genel doğrular ardında gizlemeye çalışmak)'tan başka birşey değildir.

Lenin, "kitleler" kavramının "iyi okunması" gerektiğini, bu kavramın çeşitli dönemlerde değişik içerikleri ifade etmek için kullanıldığını belirtiyor. O şöyle diyor:

> "Tezlerimiz baştan sona kitlelerden söz ediyor. Ama, yoldaşlar kitlelerden ne kastedildiğini anlamak zorundayız. Alman Komünist İşçiler Partisi, Sol-kanatçı yoldaşlar bu kelimeyi yanlış kullanıyorlar. Fakat Terraçini yoldaş da ve bu değişiklikleri imzalayanlar da "kitleler" kelimesinin nasıl okunması gerektiğini bilmiyorlar.
>
> Çok uzun zamandır konuşmaktayım; bu yüzden "kitleler" kavramı hakkında sadece birkaç kelime söylemek istiyorum. Bu, mücadelenin niteliğindeki değişikliklere göre değişen bir kavramdır. Mücadelenin başlangıcında, sadece gerçekten devrimci birkaç bin işçi, kitlelerden sözetmeyi mümkün kıldı.

Eğer parti sadece kendi üyelerini değil, dışındakileri de mücadeleye çekmeyi, ayrıca partisizleri de ayaklandırmayı başarırsa, kitleleri kazanma yolunda demektir. Devrimlerimiz sırasında, birkaç bin işçinin kitleleri temsil ettiği anlar oldu. Hareketimizin ve Menşeviklere karşı mücadelemizin tarihinde, bir kasabadaki birkaç bin işçinin harekete açık bir şekilde kitle niteliği vermeye yettiğini gösteren birçok örnekler bulursunuz. Genellikle dar kafalı bir hayat yaşayan ve sefil varlık sürdüren ve siyaset hakkında asla birşey işitmemiş olan partisiz birkaç bin işçi devrimci bir şekilde hareket etmeye başladımı, kitle haline gelirler. Hareket yayılır ve şiddetlenirse, tedricen gerçek bir devrime dönüşür. Biz bunları 1905 ile 1917 deki üç devrim sırasında gördük. Siz de bütün bunlardan geçmek zorunda kalacaksınız. Devrim yeterince hazırlanmış olduğu zaman, "kitleler" kavramı değişir: Artık kitleleri birkaç bin işçi meydana getirmez. Bu kelime başka birşey göstermeye başlar. "Kitleler" kavramı öyle bir değişiklik geçirir ki, çoğunluk anlamı ifade eder; ama sadece işçilerin çoğunluğu değil, aynı zamanda bütün sömürülenlerin çoğunluğu. Bir devrimci için, başka türlü bir yorum olamaz, ve kelime herhangi bir başka anlamda kullanıldığında anlaşılmaz hale gelir."
(Lenin, Komünist Enternasyonal Üçüncü Kongresinde Komünist Enternasyonal Taktiklerini Savunma Konuşması, "Kitle İçinde Parti Çalışması", Ser Yayınları, s.168-169)

Lenin burada "kitle" kavramının içeriğini "partisizler" olarak dolduruyor. Ama bazen yalnızca "birkaç bin işçi"nin (ki bunlar genel olarak alındığında, tüm kitlelerin, tüm partisizlerin çok küçücük bir bölümüdür) "kitleleri temsil ettiği"ni söylüyor. Bazen ise aynı kavram Lenin'e göre "bütün sömürülenlerin çoğunluğu"nu ifade eder. Birinci durumda "kitle"lerle birleşme, onlara önderlik etme; öncelikle o "birkaç bin işçi" ile birleşme, onlara önderlik etme iken; ikinci durumda aynı şey milyonlarca emekçi ile birleşme, onlara önderlik etme anlamına gelir. Her iki halde de, "Kitlelerle bağ Bolşevizmin kanunudur"!!! Sorun; hangi kitlelerle, nasıl? sorusuna doğru cevap vermektir.

II.Konferansımız çok açık bir şekilde bu konuda anlayışımızı ortaya koymuştur. Lenin'den, Stalin'den iki aşamalı parti öğretisinin ışığında; ve bizim somut durumumuzun doğru değerlendirilmesi temelinde — bizim parti inşasının birinci aşamasında, onun da çok başlarında olduğumuz tespitine bağlı olarak — bizim "kitle çalışması" açısından temel görevimizin, genel olarak **kitleyi değil; kitlenin en ileri kesimini** kazanmak için bir çalışma yürütmek olduğunu; görev bu olduğunda, çalışmanın esas biçiminin propaganda olduğunu tespit etmiştir.

Kitle çalışmasının bir sorunu olan "kitle eylemleri" ile ilgili olarak Yazı Kurulu 14.3.1984 tarihli yazısında "eylem çizgisi"ni şöyle ifade ediyordu:

" Biz bugünkü gücümüzü, görevlerimizi gözönüne aldığımızda; karşı-devrimciler önderliğinde düzenlenen; içinde kendiliğinden unsurun rolü hemen hemen hiç olmayan, yönelimi karşı-devrimci eylemlere katılmayı — (Bu eylemlerde kendimizi herkesin görebileceği bir biçimde ayırmadıkça, ki bu eğer eylem çok güçsüz değilse hemen hemen imkansızdır) — doğru bulmuyoruz. Bunun yerine bu gibi eylemleri gücümüz oranında rahatsız etmeyi, imkan olduğunda bu eylemlerin karşısına ondan ayrı, alternatif eylem koymayı doğru buluyoruz. Bu propaganda açısından da, kendimizi Karşı-Devrimden, onlarla hiçbir ortak yanımızın olmadığını gösterecek biçimde ayırma konusunda da bugüne uygun biçim olarak görünüyor bize.

Devrimci güçler önderliğinde düzenlenen eylemlere ise, güçsüz de olsak katılabileceğimizi (mutlaka değil), burada da propaganda ve ajitasyon serbestliğinin mutlaka sağlanması gerektiği şartlarda katılmamızın sözkonusu olduğunu söylüyoruz.

Kendiliğinden unsurun ağır bastığı eylemlerde ise gücümüz oranında bu eylemler içine girip önderliği ele geçirmeye çalışmanın görev olduğunu söylüyoruz.

Bizim **bugünkü** eylem çizgimiz budur. Bunun bütün birinci aşama için geçerli olduğunu vb. de söylemiyoruz." (BP 14/15, s.31)

Burada söylenenlere eklenmesi gereken şey, "devrimci güçler önderliğinde düzenlenen eylemler" konusunda, bunların içeriğinin; yöneliminin — aynı yazıda aynı sayfada birinci sütunda sorun konduğu halde — bu bölümde tartışılmamasının yanlış olduğudur. Açıktır ki, bir eyleme katılıp katılmama konusunda, **sadece onu düzenleyen güçlerin genel niteliği değil, eylemin içeriği de tartışılmak zorundadır. Ve açıktır ki, biz devrimci güçlerin düzenlediği eylemlerde öncelikle içeriğini, yönelimini doğru bulduğumuz eylemlere — ajitasyon-propagandada serbestlik temelinde — katılırız.**

Böyle bir eylem çizgisi açıktır ki, doğrudan **doğruya içinde** bulunduğumuz durum, ve **görevler ile bağıntılıdır**. Ve bugün "kitle çalışması"ndan **öncelikle** kitlenin en ileri kesimi içinde yapılacak propaganda çalışmasını anlayan bir "kitle çizgisi"nin bir yansımasıdır.

Orhan Dağlı'nın "eylem çizgisi" ise "ileri, orta, geri" vb. ayrımlar yapmadan; "**Kitlelerin** toplandığı yerlere kendi siyasi, örgütsel bağımsızlığımızı koruyarak katılmak"tır. Çünkü ne de olsa "Kitlelerle bağ, Bolşevizmin kanunudur"!!! Orhan Dağlı için "hangi kit

leler" "hangi içerikli bir eylemde" yanyana gelmiştir? Proletaryanın örgütlenme ve bilinç seviyesini ilerletmek için böyle bir eylemde içinde bulunulan anda nasıl davranılması gerekir? vb. sorular yoktur! Önemli olan, "kitlelerin toplanmış" olmasıdır! Bir! Ve "kendi siyasi ve örgütsel bağımsızlığını korumak" - tır! İki! Böyle bir yaklaşımın, her eyleme proletaryanın bilinç ve örgütlenme seviyesini yükseltme bakış açısı ile yaklaşan Marksizm-Leninizmle pek ilgisi olmadığı; ve fakat "bizim" oportünistlerimizin "nerede hareket; orada bereket" diye ifade ettiği, revizyonizmin büyük babası Bernstein'in "hareket herşey; amaç hiçbir şey"dir anlayışı ile yakından ilgisi olduğu açıktır.

Bir sonraki alıntıda, Orhan Dağlı'nın "kitleler"den, hiç ayrımsız geniş kitleleri anladığı ve "kitle" konusunda partinin içinde bulunduğu aşamaya, duruma göre ayrım yapan Leninizme karşı bir konumda durduğu çok açık ortadadır. Şöyle ki: Orhan Dağlı, "DGB'nin ve oportünist örgütler içinde örgütlenmiş devrimcilerin ve işçilerin o safları terketmeleri için sadece dışardan ajitasyon ve propaganda yetmez, aynı zamanda ve en önemlisi kitlelerin kendi öz deneyimleridir" diyor!

Orhan Dağlı burada ismini vermeden, Lenin'e atıfta bulunuyor. Lenin, "Sol Radikalizm - Komünizmin Bir Çocukluk Hastalığı" adlı eserinde bir yerde, "parti inşasının iki aşaması" kavramını kullanmadan; partinin inşasında ortaya çıkan iki aşamayı, bu aşamalarda öncelikli görevin ne olduğu, öncelikle kime yönelinmesi gerektiği; ve buna bağlı olarak çalışmanın esas biçiminin ne olduğu açılarından tartışır. Stalin daha sonra Partinin inşa aşamalarını tartıştığı yazılarda, tam da Lenin'in bu tartıştıklarına dayanır. Okuyucu bu alıntıları tanısa da, onu sıkma pahasına da olsa, Orhan Dağlı'nın sorunu nasıl tartıştığını, adını vermeden Lenin'e atıfta bulunurken, onun temel düşüncesini nasıl atladığını ve Lenin'i kendi revizyonist "hareket - bereket" teorisine nasıl ortak etmeye çalıştığını göstermek için, Lenin'in bu alıntısını bütünlük içinde bir kez daha aktarmayı yararlı ve gerekli görüyoruz. Lenin, Orhan Dağlı'nın isim vermeden Lenin'e atıfta bulunduğu yerde şöyle diyor:

" Proletaryanın öncüsü ideolojik bakımdan kazanılmıştır. ESAS OLAN BUDUR. BU ÖNŞART GERÇEKLEŞTİRİLMEDEN ZAFERE DOĞRU BİR ADIM BİLE ATILAMAZ. Ama oradan zafere varmaya çok uzun bir yol var. Öncüyle hasmı yenmek mümkün değildir. Bütün sınıf, büyük yığınlar, öncüyü doğrudan doğruya destekleme durumuna gelmedikçe ya da öncüye karşı hayırhah bir tarafsızlık tutumunu benimseyerek karşı tarafı desteklemeleri ihtimali kesin olarak ortadan kalkmadıkça, öncüyü kesin savaşa sürmek sadece bir ahmaklık olmakla kalmaz, bir cinayet olur. Oysa bütün sınıfın, sermayenin ezdiği geniş emekçi yığınların, gerçekten böyle bir tutumu benimseyebilmeleri için sadece propaganda sadece ajitasyon yetmez. Bunun için bu yığınların kendi öz siyasi tecrübeleri gereklidir. Bütün büyük devrimlerin temel yasası böyledir, o yasa ki, şimdi sadece Rusya tarafından değil, Almanya tarafından da kuvvetle ve büyük açıklıkla doğrulanmaktadır. Sadece Rusya'nın cahil ve çoğu okur-yazar olmayan yığınlarının değil, içlerinde alfabesiz bir tek (kişi) bulunmayan Almanya'nın eğitilmiş yığınlarının da, İkinci Enternasyonal saraylıları hükümetinin bütün güçsüzlüğünü, zavallılığını, burjuvazi önünde uşaklığını, bütün korkaklığını ve ihanetini ve proletarya iktidarına karşılık biricik alternatif olan en aşırı gericilerin diktatörlüğünün(Rusya'da Kornilov, Almanya'da Kapp ve benzerleri) kaçınılmaz olduğunu kendi etlerinde duymaları gerekirdi.

Uluslararası işçi hareketinin bilinçli öncüsünün, yani komünist eğilimli partilerin ve grupların, hemen önündeki hedef,(çoğunlukla henüz uyuşuk, bilinçsiz, her günlük hayatlarına dalmış, hareketsiz, uykuda olan) yığınları, bu yeni tutum ve davranışa **getirmektir**, ya da daha doğrusu **sadece** partiyi **değil**, aynı zamanda, bilinçlenmekte olan yığınları da yönetmeyi bilmektir. Birinci tarihi hedefe (proletaryanın bilinçli öncüsünü, sovyetler iktidarından ve işçi sınıfı diktatörlüğünden yana çekmek) ulaşılması, oportünizme ve sosyal-şövenizme karşı tam bir ideolojik ve siyasi zafer sağlanmadan nasıl mümkün değildiyse, ikinci hedefe, **yığınları** öncünün devrimde zaferini sağlamak için gerekli bu yeni tutum ve davranışa getirmeye, şu anın hedefine, sol doktrinciliği safdışı etmeden, bunun yanılgılarını tam olarak çürütmeden ve etkisiz hale getirmeden ulaşılamaz.

Proletaryanın öncüsünü komünizme kazanmak sözkonusu olduğu **sürece**, (ve bu sözkonusu olduğu ölçüde), propaganda ön planda yer alıyordu; kendi özlerinde taşıdıkları kusurlara rağmen, küçük grupların propagandası bile yararlı ve verimli olabiliyordu. Ama yığınların pratik eylemi sözkonusu olduğu zaman, —ya da meramımı şöyle anlatmama izin verilirse— **son ve kesin mücadeleyi** vermek üzere milyonlarca insanın teşkil ettiği orduları yerleştirmek, belirli bir toplumun **bütün** sınıf güçlerini mevzilendirmek sözkonusu olduğu zaman,yalnız propaganda yöntemleriyle, sadece "saf" komünizmin gerçeklerinin tekrarlanmasıyla hiçbir şey başarılamaz. Henüz yığınları yönetmemiş olan sınırlı bir grubun üyesi propagandacının yaptığı gibi, burada, yüzlerle sayı sayılmaz, milyonlarla ve onmilyon

larla sayılır. Şimdi, artık, devrimci sınıfın öncüsünü inandırdım mı diye kendine sormakla yetinemezsin; belirli bir toplumun tarihi bakımdan etkin **bütün** sınıfların güçlerinin, istisnasız mutlak olarak bütün sınıf güçlerinin, kesin savaş için koşulların tam elverişli olduğu tarzda mevzilenmiş olup olmadıklarını bilmek gerekir." (Lenin, "Sol" Komünizm, s.102-103, Sol Yayınları)

Görüldüğü gibi Lenin, Orhan Dağlı'nın atıfta bulunduğu yerde çok açık bir biçimde "sadece propaganda, sadece ajitasyon yetmez..yığınların kendi öz siyasi tecrübeleri gere - kir" dediği yerde, "**bütün sınıf, büyük yığınlar**"ın; ideolojik bakımdan KAZANILMIŞ olan ÖNCÜyü "destekleme, ya da ona karşı hayırhah bir tarafsızlık tutumunu benimseme" durumuna nasıl getirileceklerini tartışmaktadır. Lenin için ÖNCÜ'nün ideolojik olarak kazanılmış olması ESAS olandır. Lenin'e göre bu ÖNŞART gerçekleştirilmeden, zafere doğru bir adım bile ilerlenemez.

Görev bu —yani "Proletaryanın öncüsünü Komünizme kazanmak"— olduğu sürece ve ölçüde, PROPAGANDA ÖNPLANDA YER ALMAKTADIR!

İşte Lenin'in tartıştığı yerde Orhan Dağlı'nın atladığı temel düşünceler bunlardır. Bu düşünceler gözönüne alındığında; bugün görevin, esas olanın; "Öncünün kazanılması" olduğu, görev bu olduğu için, tam da bu sebeple, PROPAGANDA'nın önplanda (Stalin'in deyimi ile: esas çalışma biçimi) olduğu; ve bugün "kitle" çalışması dediğimizde, bütün partisizler içinde Komünizme en yakın, en ileri kesim içindeki çalışmayı (yalnızca bu değil; ama öncelikle bu!) kastettiğimizi söylememiz, bunu vurgulamamız gerektiği ortadadır. Ama Orhan Dağlı bunları vurgulamayı; tam da bugün söylenmesi gerekenleri söylemeyi gerekli görmüyor. ÖNCÜNÜN KAZANILMIŞ OLDUĞU bir durumda, "milyonlarca kitlenin... öncüyü desteklemesi için" ne yapılması gerektiği düşüncesini alıp öne çıkartıyor. ÖNCÜ'nün kazanılmamış olduğu şartlarda "milyonlarca kitleyi devrimci mevzilere yerleştirme" planları kurma; ve bu görevin dolaysız görev olarak KAZANILMIŞ OLAN ÖNCÜ'nün önünde durduğu dönemin taktikilkeleri ile bugünkü "kitle çalışması", "kitle eylemlerine katılma", "eylembirliği" vb. siyasetlerini tespit etmeye kalkmak, en iyi hal de gerçek duruma, gücüne, görevlerine gözlerini kapamak, kendini dev aynasında görmek; "cin olmadan adam çarpmaya kalkmak"tır. Bu aptalca iyimserliğin, ve körlüğün siyasi sonucu, kendini günlük talepler için mücadele içinde boğmak; anlık başarılara uzun süreli çalışmanın çıkarlarını feda etmek, çok iş yapar görünüp, gerçek görevlerin çözümü için birtek gerçek adım atmamaktır. "Bizim" son dönemde "teorinin önemini" keşfeden, ve teorik çalışmanın önemi adına, teori-pratik birliğini kopartan az sayıdaki "oportünistimiz" dışındaki tüm "oportünist ve revizyonistlerimizin" siyaseti —bu bağıntıda— böyledir.

Lenin (ve ona dayanarak Stalin) "Öncünün kazanılması sözkonusu olduğu sürece ve ölçüde... propagandanın öne" çıkacağını (esas çalışma biçimi olacağını —Stalin) söylüyorlar. Onların "öncü" dedikleri, bu tartışma bağıntısında, —parti dışında— partiye en yakın olan ve yapılan propagandayı anlayabilecek;bu propaganda sonucu oportünizm-revizyonizm ile Marksizm-Leninizm arasındaki farkları görebilecek durumda olan kesimdir. Bu kesimin kazanılması için "kendi öz siyasi tecrübesi" —geniş kitlelerin tersine— mutlak gereklilik değildir! Bu kesim, söylenenlerin doğru mu, yanlış mı olduğunu, bizzat kendi dolaysız tecrübesinde yaşamadan **da** değerlendirebilecek olan kesimdir. Şimdi "kitleleri kazanmak" için "onların siyasi tecrübesi gereklidir" diyen Orhan Dağlı için, ya "Öncü kazanılmıştır... önümüzdeki dolaysız görev milyonlarca işçinin devrimci mevzilere yerleştirilmesidir"; ya da "Öncü" denen kesim de öncelikle propaganda, ve ajitasyon ile kazanılmaz, bu konuda "geniş kitleler" ile kitlenin en ileri kesimi arasında temel bir fark yoktur! Orhan Dağlı'nın söyledikleri ancak bu iki halde anlamı olan şeyler olabilir. Ama bu her iki halde de Orhan Dağlı fena halde yanılmaktadır. Birinci haldeki yanılgısı, gerçek duruma gözlerini kapamak şeklinde bir yanılgıdır. İkinci haldeki yanılgı ise, Lenin ve Stalin'in dediklerinden birşey anlaşılmadığının bir işareti olan teorik bir yanılgıdır. Orhan Dağlı'nın yanılgısı ikinci tipte bir yanılgı olarak görünüyor bize.

Onun "kitle" kavramını kullandığı yerlerde esasta ayrım yapmamış olması; "kitle" çalışmasının içinde bulunulan şartlar ve görevlere göre, kapsam ve biçimi sorununu tartışmamış olması, onun yanılgısının ikinci tipte olduğunun bir işaretidir. Orhan Dağlı, Leninizmin partinin içinde bulunduğu duruma uygun olarak, "kitle çalışması"nın kapsam ve biçiminin değişeceğini kavramamıştır. O, Leninizmin "kitle" kavramının çeşitli dönemlerde değişik içerikler alacağı yönündeki öğretisini anlamamıştır. Onun için Leninizmin geniş kitlelerin kazanılması için getirdiği "kendi öz siyasi deneyimi" şartı; bütün kitle, —bu arada kitlenin en ileri kesimi— için de geçerlidir! Orhan Dağlı'nın derdi, "kitle çalışması", "kitlenin kazanılması" dediği yerde; bugün kitlenin en ileri kesiminin kazanılması değil, "milyonlarca kitlenin" kazanılmasıdır. O bize; biz "ileri işçilerden", "işçilerin en ileri kesiminden" tecrit olduğumuz gerekçesi ile karşı çıkmıyor! O,"DGB yürüyüşlerine" katılmamamıza, 'DGB yürüyüşlerinde bizim ulaşmak istediğimiz en ileri kesim olduğu' için vb. gerekçelerle karşı değil! Hayır, kendimizi "kitlelerden", "işçilerden" tecrit ettiğimiz temel gerekçesi. (İşçilerle birlikte "dev

rimciler" de diyor iki yerde: Yazısının birinci sayfasında bir yerde ise "ileri kesim" den sözeder, ama bunlar kesinlikle — en iyi halde — eşit ağırlıklıdır.) Onun derdi açık bir biçimde bugün milyonlarca kitle ! dir. Böyle bir durumda böyle bir siyasetin konaklayacağı yerin kitle kuyrukçuluğu olmak zorunda olduğunu, bilmem söylemeye gerek var mı?

KPD ÖRNEĞİ:

ORHAN DAĞLI'NIN DÜŞÜNCE SİSTEMİNE GÜZEL BİR ÖRNEK

Orhan Dağlı'nın "kitle çalışması" konusuna Leninizmin ayrımcı yaklaşımı ile yaklaşmadığını, verdiği KPD örneği de açıkça göstermektedir. Orhan Dağlı, KPD'nin Brüksel Konferansından bazı alıntılar yapıyor. Bu alıntılarda, KPD'nin 1935 öncesinde "kitle çalışmasında sekter bir çizgi" izlediği vb. söyleniyor. Bu alıntılarla Orhan dağlı: a) KPD'nin Sosyal-Demokratlardan bütünüyle ayrı, bağımsız 1 Mayıs yürüyüşleri düzenlemesinin yanlış olduğunu, ve güya KPD'nin **bunun** özeleştirisini yaptığı tezini; b) KPD'nin 1929 sonrasında "sosyal-faşist" olarak nitelendirmesinin yanlış olduğu, ve **bunun** KPD'yi "sosyal-demokrat işçi tabanından soyutladığı" ve KPD'nin bunun özeleştirisini yaptığı tezini; c) buna dayanarak bizim de "işçilerden, devrimcilerden tecrit olmamak için.. alternatif yürüyüşler düzenlemememiz" gerektiği tezini ispatlamaya çalışıyor.

Bu tezlerin hiçbiri doğru değildir. Ama biz bizim tartışma bağıntımızda bize en önemli görünen sonuncusundan başlayalım. KPD'nin 1935 te, 1935 öncesi dönem için Orhan Dağlı'nın yapıldığını söylediği özeleştirisinin, bizim durumumuzla bağının nasıl kurulduğunu görebilmek için, bir an Orhan'ın ilk tezlerinin doğruluğunu varsayalım. Varsayalım ki, KPD, Orhan Dağlı'nın bize göstermek istediği biçimde bir özeleştiri yapmış olsun! Öyle bir halde, acaba KPD'nin yapmış olduğu söylenen böyle bir özeleştiri, bizim durumumuza uygulanabilir mi? Bu bağıntıda ilk tartışılması gerekli olan soru budur.

Orhan Dağlı, "kitle eylemlerine katılma", "kitle çizgisi" vs. sorununu tartıştığımız bir bağıntıda; KPD'nin "özeleştirisi" örneğini getirip önümüze koyuyor. Biz bu örneğin, bizim durumumuza çözüm getirmediğini söylüyoruz. Çünkü KPD'nin sözünü ettiği "kitle çizgisi", "kitle", vb. ile; bizim sözünü ettiğimiz "kitle çizgisi", "kitle" değişiktir, değişik olmak zorundadır. KPD için sorun; tartışılan; 1929-1935 arası dönemde, KAZANILMIŞ OLAN ÖNCÜ etrafında milyonlarca emekçi kitlenin nasıl birleştirileceği sorunu idi! 1928 KPD'si genel seçimlerde 3,2 milyon oyu, Mecliste 54 milletvekili; 1930 KPD'si 4,6 milyon oyu, Mecliste 77 milletvekili; 1932 KPD'si (Kasımda) 5,9 milyon oyu, Mecliste 100 milletvekili; 1933 KPD'si (Mart) 4,8 milyon oyu, 81 millet vekili olan bir parti idi. **Bu** partinin önündeki görevi Stalin şöyle açıklıyor:

" Bazı yoldaşların görüşüne göre, Partiyi sağlamlaştırmak ve onu bolşevikleştirmek, tüm ayrı düşünenlerin Partiden uzaklaştırılması anlamına gelmektedir. Bu tabii ki yanlıştır. Sosyal-demokrasi ancak işçi sınıfının somut ihtiyaçları için verilen günlük mücadele içinde teşhir edilebilir ve işçi sınıfı içinde kaybolan bir azınlık haline getirilebilir. Sosyal-demokrasi, uzaktaki sorunlar temelinde değil, bizzat işçi sınıfının maddi ve politik durumunu iyileştirmek için verdiği günlük mücadele temelinde mahkum edilmek zorundadır. Bu arada, iş ücreti, iş günü, konut durumu, sigorta, vergi ödeme, işsizlik, hayat pahalılığı, vb. sorunlar, belirleyici olmasa bile son derece ciddi bir rol oynamak zorundadır. Görev günbegün bu sorunlar temelinde sosyal-demokrasiye darbeler indirmek, onun ihanetini ortaya çıkarmaktır.

Eğer günlük pratiğin sorunları, Almanya'nın enternasyonal alandaki ve ülke içindeki temel sorunlarıyla birleştirilemezse ve eğer tüm bu günlük işler Partinin tüm çalışmalarında devrim ve proletaryanın iktidarı ele geçirmesi bakış açısından açıklanmazsa, bu görev tam anlamıyla çözülmemiştir." (Stalin, "KPD'nin Perspektifleri ve Bolşevikleşme Üzerine", Yeni Tipte Partinin Temel Özellikleri'nde, s.157, Bolşevik Partizan Yayınları Derleme Dizisi)

Yani 1929-1935 arası KPD'nin kitle siyasetinin dolaysız, doğrudan amacı, milyonlarca işçiyi, kazanılmış olan Komünist öncü önderliğinde birleştirmekti. Stalin bu amaca ulaşmak için somut olarak neler yapılması gerektiğini anlatmaktadır. Bu "kitle siyaseti", kuşkusuz, dolaysız amacın henüz milyonlarca kitleyi kazanmak, devrimci mevzilere yerleştirmek olmadığı; dolaysız amacın henüz "Öncünün Komünizm davasına kazanılması" olduğu bir dönemdeki "kitle siyaseti"nden çok farklıdır. Bizim bugün henüz oportünizm - revizyonizmin her türü ile aramızdaki en kaba ayrım çizgilerini bile doğru-dürüst yeterlilikte ortaya koymadığımız; kendi siyasi çehremizi ortaya çıkarmamış olduğumuz bir dönemde, KPD'nin 28-29'da uygulaması doğru olan taktikleri, mesela: "sosyal-demokrasiyi.. bizzat işçi sınıfının maddi ve politik durumunu iyileştirmek için verdiği günlük mücadele temelinde mahkum etme" taktiğini uygulamaya kalkmamız, bunun yapılmamasını "sol sekterlik" olarak ilan etmemiz, tek kelime ile komik olur!

Stalin yukarıda alıntı yaptığımız siyaseti çizdikten sonra şunları söylüyor:

" Böyle bir siyaseti, ancak başında sosyal demokrasinin her türlü zaafından kendi partilerinin güçlenmesi için yararlanacak ka

dar tecrübe sahibi, ve kısmi başarılar karşısında devrimci gelişme perspektifini yitirmeyecek kadar teorik eğitimden geçmiş bir ÖNDERLER ÇEKİRDEĞİNİN bulunduğu bir parti uygulayabilir." (age, s.158)

Kuşkusuz KPD 1928'de **böyle bir partiye**, bizim bugünkü durumumuzla karşılaştırılmayacak kadar yakındı. Onun için, Stalin'in sözünü ettiği siyaset; o gün uygulanabilir, o gün uygulanması gereken bir siyasetti. Bizim için böyle bir siyasetin uygulanabilirliği kesinlikle bugünün işi değildir! Sorunu böyle koymayan; ya iflah olmaz bir hayalperest, ya da iflah olmaz bir kitle kuyrukçusu, ya da adayıdır!

Orhan Dağlı, tam da 1928-1935 KPD örneğini, bizim **bugünkü kitle çizgimizi** belirlemek için örnek olarak getirdiği noktada; kitle çizgisinin, partinin içinde bulunduğu aşamalar ve somut duruma göre değişiklikler göstereceği Leninist öğretisinden birşey anlamadığını bir kez daha ispatlıyor.

Ama KPD örneği ile ilgili olarak söylenmesi mutlak gerekli olan şeyler bununla bitmiyor. Orhan, KPD'nin özeleştirisini de — kitle kuyrukçusu anlayışına uygun olarak — yanlış yorumluyor. Kendi kitle kuyrukçusu tezlerini ispatlamak için, olguları bile yanlış aktarmaktan çekinmiyor. Şimdi bir de buna bakalım:

Orhan Dağlı'ya göre, "alternatif kızıl yürüyüşlerin mucidi 'üstadımız' GDS"tir! Orhan Dağlı'ya göre, KPD 1929-1932 yılları arasında ayrı alternatif yürüyüşler düzenler. Ama bu düzenlenen ayrı alternatif yürüyüşler "sol sekter" kitle çizgisinin ürünüdür. Ve özeleştirisi yapılmıştır!

Şimdi onun bu tezlerini tek tek ele alalım:

— "Alternatif kızıl yürüyüşlerin mucidi"nin ("üstadımız" aptallığı ile uğraşmaya gerek görmüyoruz) GDS olduğu tezi; Orhan Dağlı'nın daha sonraki söyledikleriyle —KPD'nin alternatif kızıl yürüyüşler yaptığı tespitiyle — zaten bizzat Orhan Dağlı tarafından abes haline getiriliyor.

— Ama alternatif kızıl yürüyüşlerin "mucidi" olmasa bile, bu kez de KPD'nin bir nevi çocukluk hastalığı olarak yaptığı, ve özeleştirisini yaptığı eylemlerin yeniden piyasaya sürücüsünün GDS olduğu tezine sarılıyor bu kez Orhan Dağlı.

Bu tezini ispatlama çabası içinde iki gerekçe hattı tutturuyor. Birinci hat, aslında "alternatif yürüyüşler"in gerçekte "alternatif yürüyüşler" olmadığı; çünkü aslında KPD'nin ayrı yürüyüş yaptığı 1929 ve 1930'da, SPD'nin zaten yürüyüş yapmadığı; "sadece ve sadece 31 de Berlin'de ve diğer bazı şehirlerde ayrı yürüyüşler yapıldı"ğını (**Sadece ve sadece** bir tek yıl - o da "sol sekter kitle çizgisi"nin ürünü olarak yapılmış bir yürüyüşü şimdi GDS önümüze doğru biçim olarak sürüyor... Bakın siz şu terbiyesizliğe!! İşte Orhan Dağlı'nın bize söylemeye çalıştığı bu!) söylüyor.

Burada Orhan Dağlı'nın bütün çabası, SPD'nin yürüyüş yapması halinde, KPD'nin kendi ayrı, bağımsız, alternatif yürüyüşünü yapmasının; "sadece ve sadece 1931"de yapıldığını ispat çabasıdır. O bu çaba içinde, olguları aktardığı yerde bile, doğruları aktarmama biçiminde, Marksizm-Leninizmle ilgisi olmayan bir yöntem kullanıyor. Elinde, bizim elimizde olan belgeler olduğu halde, ve yabancı dili iyi bildiği halde, nedense 1930'da "SPD'nin salon toplantıları ile yetindiği"ni söylüyor.

Burada biz yalnızca, Orhan Dağlı'nın elinde olan "Internationale Presse-Korrespondenz"in 38/1930 nüshasından, Almanya'da 1 Mayıs gösterileriyle ilgili olarak Inprekorr'un muhabirlerinin verdiği Berlin haberinden şunları aktarmakla yetineceğiz:

> "**SPD'nin yürüyüşü** (Umzug) acınacak bir rezillik oldu. Komünistlerin yaptığı mitingden iki saat sonra yapılan sosyal-demokratik mitingde Lustgarten'de yalnızca 40 000 kişi toplanmıştı. (Komünistlerin aynı alanda iki saat önce yapılan mitingine 120 000 kişi katıldığı bildiriliyor aynı haberde. —YN) Almanya Genel İşçiler Birliği (ADGB) başkanı Grassmann konuşmaya başladığında, toplananların yarısı alanı terketti."

"Internationale Presse-Korrespondenz"in muhabirleri, SPD'nin — **en azından Berlin'de** — salon toplantıları ile yetindiğini söylemiyor. **İki ayrı yürüyüşün** yapıldığını söylüyor. Ama Orhan Dağlı, "alternatif yürüyüşün" "sadece ve sadece" bir tek kez yapıldığını ispat çabası içinde olduğu için, gözü bunu görmüyor!

Aynı gerekçelendirme hattı üzerinde, Orhan Dağlı'nın "Enternasyonal"den 1929 1 Mayısıyla ilgili olarak yaptığı alıntılar duruyor. O alıntılarla da Orhan Dağlı'nın ispatlamaya çalıştığı tez şudur: KPD ayrı yürüyüş yapmıştır; çünkü SPD zaten yürüyüş yapmamıştır! Bu anlamda da KPD'nin yapacağı başka birşey yoktur!

Orhan Dağlı'nın "Enternasyonal"den yaptığı iki alıntı şöyle:

> " Sendika bürokrasisi eski yıllarda olduğu gibi işçilerin talepleri için 1 Mayıs'ta yürüyüş yapmaktan, 1 Mayıs'ın geleneğinden vazgeçerek ve onu reddederek, açık bir şekilde karşı-devrimci sosyal-demokrat bakanlarla ve polis şefleriyle birleşiyor."

> " 1 Mayıs 1928'e dek Almanya'da 1 Mayıs gösterileri, hemen hemen sendikanın "nötral" tabanı üzerinde, sosyal-demokratlar ve komünistler tarafından birlikte kutlanılmıştır."

Bu alıntılardan sonra Orhan Dağlı, "Görüldüğü gibi sorun oldukça açıktır, yorum yapmaya gerek yok" diyor! Öyle ya, sorun Orhan Dağlıya göre açıktır: 1928 1 Mayısına kadar Almanya'da 1 Mayıs gösterileri sendikaların nötral tabanı üzerinde kutlanılmıştır. 1929'da

bunun engeli, SPD'nin ve ona bağlı olan sendikaların yürüyüş yapmamasıdır. Bundan çıkan sonuç: eğer onlar yeniden yürüyüş yaparsa, yine "nötral" temel üzerinde birlikte yürünmeli - dir!!! Herhalde Orhan Dağlı'nın bu "oldukça açık" dediği, yorum yapma ihtiyacı bile duymadığı şey bundan başka birşey olamaz!

Ama KPD'nin, tam da Orhan Dağlı'nın alıntı yaptığı yazıdaki ayrı yürüyüş gerekçesi değişiktir.

KPD, sözü geçen yazıda önce Almanya işçi sınıfı açısından 1 Mayısın önemi üzerinde duruyor, ve şu tespiti yapıyor:

" Alman işçi sınıfı 1 Mayısı 40 yıldır devrimci şiarlar altında sosyalizm için mücadelede kutluyor."

Bu, KPD'nin 1 Mayıs'ı nasıl gördüğünü tespit etmek için belirleyici önemdedir.

Daha sonra KPD, reformizmin "göstermelik demokratik hayal dönemi"nin iflas ettiğini, yıkıldığını; 1929 1 Mayısında bu "değişimin" ya şandığını; "reformizmin göstermelik demokrasiden faşist şiddet yöntemlerine" geçtiğini, bu dönemin başladığını tespit ediyor.

Bu tespitler temelinde, daha sonraki 1 Mayıslar hakkında, Orhan Dağlı'nın alıntı yaptığı, "1928 1 Mayısına kadar Almanya'da 1 Mayıslar hemen hemen yalnızca sendikaların "nötral" temelinde Komünistlerle sosyal-demokratlar tarafından birlikte kutlanıldı" denili - yor. Orhan Dağlı bu alıntıdan sonra duruyor. Biz devam edelim:

" Sınıf zıtlıklarının sertleşmesi, sosyal-demokrat bakanların sıkıyönetim tehditleri, sosyal-demokrat polis şefinin 1 Mayıs gösterisini tanklar ve makineli tüfeklerle ezme tehditleri, 1 Mayıs'ın birlikte "kutlanılması" "barışçı" (idyllisch) durumunu bozuyor. Karşı-Devrim işte böyle Devrim için çalışıyor!

1 Mayıs'ın gelişmesindeki bu dönüşüm ile 40 yıldan beri sosyal-demokrasinin elinde bulunan 1 Mayıs yürüyüşlerinin önderliği artık kesin bir şekilde komünistlerin eline geçiyor. 1 Mayıs 40. yıl kutlamaları, proleter dünya hareketinde hegemonyanın reformizmden, komünizme geçtiğini göstermektedir. Reformizm iflasını, işçi sınıfı içindeki etkisinin yıkılmasını belgeliyor. Bu etki Komünist Partisine geçiyor.

BÖYLELİKLE 1 MAYIS DEVRİMCİ PROLETARYA - NIN, PROLETER DEVRİMİN GÜNÜ, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ, DÜNYA KOMÜNİZMİ İÇİN GÖSTERİ OLUYOR!"

Herhalde durumun Orhan Dağlı'nın göstermeye çalıştığı kadar basit olmadığı; ayrı "alternatif yürüyüş"ler için KPD'nin getirdiği gerekçelerin; sosyal-demokrasinin ilkesel değerlendirmesi, 1 Mayıs'ın ilkesel değerlen - dirmesi yanında; o günkü somut durumun tespitini de içeren gerekçeler olduğu ortadadır.

Şu olgudur ki, KPD için 1929 1 Mayısı ile birlikte, 1 Mayıs kutlamalarında **köklü** bir değişiklik olmuştur. Bu değişiklik en kısa ifadesiyle, önderliğin komünistlerin eline geçmesi, buna bağlı olarak 1 Mayıs kutlamalarının "proletarya diktatörlüğü, dünya Komünizmi için gösteri"ler haline dönüşmesidir! KPD nin burada söylediklerinden, hiç de sosyal-demokratlar yeniden yürüyüş yaptıklarında, onlarla birlikte 1 Mayıs kutlama anlayışı çıkmamaktadır.

(Buna rağmen 1932'de "ortak kutlama" önerisi getirilmesi, doğrudan doğruya artan faşizm tehlikesi karşısında, "anti-faşist birleşik cephe **taktiği**"nin bir sonucudur; sosyal - demokrasi hakkında genel ilkesel değerlendirme de bir değişikliğin sonucu değildir. Ayrıca 1932'de eğer ortak yürüyüş yapılsa, güç dengesi, Komünistlerin bu yürüyüşte önderliği elinde bulunduracağı bir güç dengesidir. 1930 ve 1931'de SPD ve KPD yürüyüş, gösteri, vb.'ne katılanlar gözönüne alındığında, durum böyledir.

1932'de SPD'nin çevresinde olan işçilere daha kolaylıkla gidebilmek, "anti-faşist cep - he" için işçilerin birliğini sağlama yönünde adım atmak için "ortak yürüyüş" önerisi doğru bir taktiktir. SPD yönetiminin bu öneriyi kabul etmesi halinde, bu proletaryanın çıkarınadır. Etmemesi halinde de yine SPD yönetiminin kendi tabanındaki işçi kitlelerinden tecrit edilmesi için bir ortam yaratacaktır.

Bu "taktik"ler üzerine tartışılırken, şunlar bir an bile gözden uzakta tutulmamalıdır:

a) Bu taktikleri uygulayan KPD, 1929'da da, 1932'de de bir "kitle partisi" (milyonlarca kitleyi harekete geçirme anlamında) durumundadır.

b) Sosyal-demokrasinin işçi sınıfı içindeki etkisi gün geçtikçe azalmaktadır. "Sol" eğilimli aktif işçiler içinde KPD'nin gücü giderek artmaktadır. Buna rağmen, sosyal-demokrasinin tabanında hala milyonlarca kazanılması gereken işçi vardır. Ve bu milyonlarca işçiyi kazanmak, KPD'nin o günkü dolaysız görevidir.

c) 1929'daki sosyal-demokrasi, "sosyalizm adına faşizmin" uygulayıcısı durumundadır.

d) 1932'de ise doğrudan faşizm tehlikesi gündemdedir. Sosyal-demokrasi de faşizmin saldırı hedefleri içine girme durumundadır.

e) Uluslararası alanda da faşizm, sosyalist Sovyetler Birliği'nin, bütün dünyada işçi sınıfının ve ezilen halkların baş düşmanı olarak öne çıkma durumundadır.

KPD'nin taktiklerini bu ve benzeri somut olgulardan bağımsız olarak ele alıp bugüne uygulamaya kalkmak, kuşkusuz yanlış sonuçlar doğuracaktır.

Yine bu bağıntıda KPD'nin Alman sosyal - demokrasisi için 1929'a kadar yaptığı iki dönüşüm değerlendirmesi de akılda tutulmalıdır.

Birinci dönüşüm 1914'tedir. Bu dönüşüm, **devrimci** bir partiden, reformcu; varolan **emperyalist düzenin reformcu bir partisine** dönüş-

menin kesinleştiği, açıkça ortaya çıktığı dönüşümdür.

İkinci dönüşüm 1929'dadır. Burada emperyalist düzeni göstermelik demokratik reformlarla düzelteceğini savunarak işçi sınıfını reformist hayallerle uyutma işlevini gören 1914 sonrası sosyal-demokrasisi; **sosyal-faşistleşme** yönünde dönüşüme başlamıştır. Artık KPD'nin deyimi ile

" Reformizm, bugünkü politikasının ilkesel genel çizgisinde göstermelik demokrasiden faşist şiddet yöntemlerine geçmiştir." ("Enternasyonal", 1 Mayıs 1929, sayı 8/9, s.241)

Açıktır ki, faşist şiddet yöntemlerinin sosyal-demokrasi tarafından doğrudan ve yaygın uygulanması; a) önce bu yöntemleri uygulamayı gerekli, zorunlu kılacak sertlikte bir sınıf mücadelesinin varlığını, b) sosyal-demokrasinin iktidarda, ya da iktidar ortağı olmasını gerektirir; ki 1929'da bu her iki şart da vardı. Ve benzeri şartlar ortaya çıktığında, sosyal-demokrasinin "sosyal-faşist" olacağından hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır.)

Orhan Dağlı'nın gerekçelendirmede izlediği ikinci hat, KPD'nin, SPD hakkında yaptığı "sosyal-faşist" değerlendirmesinin yanlış olduğu, "KPD'nin bu değerlendirme doğrultusunda" yaptığı eylemlerle "sosyal-demokrat tabandan soyutlantığı" ve bunun özeleştirisini yaptığı biçimindedir.

Bu tezini ispat için Orhan Dağlı dört alıntı yapıyor ve yorumluyor. Şöyle:

" 1935'te gerek Komintern'in 7.Kongresinde gerekse 7.Kongre sonucu Moskova'da toplanan ve adına Brüksel Konferansı denilen KPD'nin Konferansında özeleştiri yapılır: "Komünist Partisinin (KPD'nin) birleşik cephenin kurulmasında büyük çaba göstermesine rağmen, birleşik cephe siyasetinde yeterli bir hareketlilik göstermedi, sosyal demokrat işçilerle sıkı bir ilişkiye gidilmesini anlamadı. O yeterli ölçüde,Fransız komünistlerinin başarıyla üstlendikleri demokratik hak ve özgürlükler için savaşım göstermedi. O kendisini sık sık soyut olarak sovyet hükümeti sloganını kullandı. O çalışmasının esas bölümünü sendikalar ve işçi sınıfının kitle örgütleri içinde yapmadı ve böylece işçi sınıfının belirleyici bölümünü reformizmden kurtaramadı ve işçi sınıfının çoğunluğunu kendi yanına çekemedi. Yoldaşlar, bu hata partinin belirli bir dönem esas saldırıyı işçi sınıfının baş düşmanı gelişen faşizm tehlikesine değil de, sosyal-demokrasi üzerine yoğunlaştırması bu hatayı daha da büyüttü." (..)

Uzun olmasına rağmen, sorunun açıklığa kavuşması için KPD'nin yetkili ağızlarından birkaç alıntı daha yapma zorunluluğu duymaktayım. Brüksel Konferansında KPD'nin MK üyesi Franz Dahlem, Parti İnşası ve Kitle Çalışması adlı sunduğu raporda şunları belirtir:

"Eğer biz geçmişte çok kayıp vermişsek bu sadece tezrübesizlik ve hatalı konspiratif çalışma yüzünden değil, bilakis kitle çalışmasında sekter bir çizginin yüzündendir..." (...)

Yine devamla, aynı kongrede Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu üyesi Wilhelm Pieck sunduğu raporda, Partinin değişen durumа göre zamanında tavır takınamadığını belirttikten sonra şunları söyler:

".. Parti, Partinin eski taktiğinin yöneliminin yanlış olduğunu, taktiğin sosyal-demokrasi ve sendika ile birlikte faşist tehlikeye karşı değiştirmek zorunda idi. Burjuva demokrasisine karşı mücadeleden, demokratik haklar ve özgürlüklerin savunulmasına geçilmesi zorunlu idi. Bu, Hitler diktatörlüğünün kurulmasından önce yapılmadı." (...)

Yine sosyal-demokrasi üzerine Dimitroff, Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesine ve KPdSU(B) yazdığı mektupta,

"Sosyal-demokrasiyi bir bütün olarak sosyal-faşist nitelendirmek doğru mudur? Biz bu tavrımızla, sosyal-demokrat işçilere gidilmesinin önüne barikatlar kuruyoruz." (...)

Şimdi önce bu alıntılarda yine tartışılan KPD'nin durumu ile, bizim durumumuz arasında kökten farklılıklar olduğunu bilince çıkarmak gerekir. KPD için 1929-1935 arasında sorun; dolaysız görev, milyonlarca işçi ve emekçiyi devrim için mevzilere yerleştirmek idi. Bunun için KPD'nin önündeki görev, "işçi sınıfının belirleyici bölümünü reformizmden kurtarmak, ve işçi sınıfının çoğunluğunu kendi yanına çekmek" idi. Bu görevi yerine getirebilmesi için, KPD'nin, "sık sık **soyut** olarak sovyet hükümeti sloganını savunması" kesinlikle doğru bir davranış değildi. Stalin'in yukarıda aldığımız alıntıdaki önerisi doğrultusunda, KPD'nin sosyal-demokrasiyi "günlük mücadele içinde" somut olarak teşhir ve tecrit etmesi gerekli idi. Çünkü milyonlarca kitlenin kazanılması sözkonusu olduğunda, kesinlikle "salt propaganda, salt ajitasyon yetmez. Kitlenin kendi doğrudan siyasi deneyimi gereklidir." İşçi sınıfının geniş kitlelerinin sosyal-demokrasinin etkisinden kurtarılması için, sosyal-demokrasinin "sosyal - faşistleştiği" genel propagandası ve ajitasyonu yeterli değildir. İşçi sınıfının gündelik ekonomik çıkarları, demokratik hakları için de mücadele edip, Komünistlerin işçi sınıfının gerçek çıkarlarının savunucusu olduğu pratikte gösterilmek zorundadır. İşte KPD'nin yapamamış olduğu budur! Birinci alıntıda özeleştirisi yapılan esas hata budur. Bu hatanın sonucu olarak, "birleşik cephe" siyasetinin temeli olan "sosyal-demokrat işçilerle sıkı bir ilişkiye gidilmesi", onların kazanıl-

ması, reformizmden kurtarılması işini yeterince başaramadı.

Birinci alıntıda, bu hatanın "esas saldırının... sosyal-demokrasi üzerinde yoğunlaştırılması ile" daha da büyüdüğü söyleniyor. Öz eleştirisi yapılan şey, kesinlikle sosyal-demokrasinin "sosyal-faşist" olarak nitelendirilmesi değildir. Bu konuda burada bir özeleştiri yoktur. (Burada şunu tespit etmemiz gerekir ki, sosyal-demokrasinin "sosyal-faşist" nitelendirilmesi, onun doğrudan doğruya içinde bulunulan anda baş düşman ilan edilmesini gerektirmez.)

1929-1935 arası KPD için kesinlikle hata olan şey; onun yer yer "soyut olarak sovyet iktidarı sloganını kullanması", bizim durumumuzda kesinlikle hata değil; yapılması gereken ve yaptığımız şeydir. Bizim bugün yaptığımız propaganda çalışmasının merkezinde, ML ilkelerin somutla fazla bağı kurulmadan savunulması, öğretinin kavranılması, çarpıtmalara, saldırılara karşı savunulması durmaktadır. Açıktır ki, milyonlarca kitle bu çalışma ile kazanılamaz. Ama bugünkü dolaysız görevimiz de o değildir. Bugünkü dolaysız görev — kitle açısından — işçi sınıfının en ileri kesimini komünizme kazanmaktır! Sorunu böyle koymayanın konaklayacağı yer kitle kuyrukçuluğu olacaktır!

İkinci alıntıda da, Franz Dahlem'in "kitle çalışmasında sekter bir çizgi" dediği şey, tam da işte birinci alıntıda KPD delegesi Franz'ın anlattığı; "demokratik hak ve özgürlükler için yeterli mücadele edilmediği", sık sık soyut olarak "sovyet iktidarı şiarı atılması" vb. şeklinde kendini gösteren çizgidir. Yoksa Orhan Dağlı'nın burada ima etmeye çalıştığı gibi, sosyal-demokrasinin sosyal-faşist olarak adlandırılması;ya da 1929'da, 1930, 1931'de 1 Mayıs'ta ayrı yürüyüşler düzenlenmiş olması değildir sekter çizgi! Biz bu konuda okuduğumuz belgelerde şimdiye kadar bu yapılan 1 Mayıs eylemlerinin yanlış olduğu, "sekter çizginin sonucu" olduğu biçiminde bir özeleştiriye rastlamadık. Bu iddiada olan Orhan Dağlı'nın, bu özeleştiriyi bize göstermesini bekliyoruz!

Üçüncü alıntıda, "yönelimi yanlış" olduğu söylenen eski taktiğin yöneliminde yanlış olan şey, yine Orhan Dağlı'nın ima etmeye çalıştığı gibi, sosyal-demokrasinin "sosyal-faşist" olarak nitelendirilmiş olması değildir. Yanlış olan, mücadelede sosyal-demokrasi üzerinde yoğunlaşılmış olmasıdır.

Dördüncü; Dimitroff'tan yapılan alıntıda,Dimitroff sosyal-demokrasinin sosyal-faşist olarak nitelendirilmesine değil; **bir bütün olarak** sosyal-faşist olarak nitelendirilmesinden duyduğu rahatsızlığı soru olarak ortaya koymaktadır. Yani bu sorun, onun tartışılmasını istediği bir sorundur. Dimitroff'un bu konudaki kaygısının ne olduğu da bir cümle sonra ortadadır. Eğer sosyal-demokrasi ayrımsız, **bir bütün olarak** sosyal-faşist olarak nitelendirilirse; o zaman "sosyal-demokrat işçilere gidilmesinin önüne barikatlar dikilir." Dimitroff bunu "sosyal-faşist" nitelendirmesinin pratikteki bazı uygulamalarından yola çıkarak söylüyor. Pratikteki uygulamalar, her sosyal-demokratın; bu arada sosyal-demokrasinin tabanındaki işçilerin de sosyal faşist olarak nitelendirilmesi şeklinde olmuştur.

1935'te Komünist Enternasyonal VII.Dünya Kongresine sunduğu Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi Faaliyet Raporunda Wilhelm Pieck şunları söylüyor:

" Ama bu başarılar bizim "sınıf, sınıfa karşı" taktiğinin **uygulanmasında** bir dizi sekter hatalar yaptığımız gerçeğinin üzerini örtmemelidir. İngiltere'de Komünistlerin parlamento seçimlerinde İşçi Partisinin yöneticilerine karşı kendi bağımsız adayları ile çıkması ve mücadele etmesi ne kadar doğru idiyse; küçük olan Komünist Partisinin bütün dikkatini kendi adayları üzerinde yoğunlaştırmış olması, ve yerel sendikalardaki işçi konferanslarında ve İşçi Partisinin yerel konferanslarında kendi adaylarını koydurma için çaba sarfetmemiş olması hata idi. Almanya'da komünistlerin sosyal-demokrasiden kendilerini kararlılıkla ayırmaları ve Zörgiebel ve Severinglere karşı acımasız bir mücadele yürütmeleri ne kadar doğru idiyse de; Komünistlerin kendilerini sosyal-demokrat işçilerden ayırmaya ve onları "küçük Zörgiebeller" diye adlandırmaya başlamaları yanlıştı. 1928-1929'daki şartlarda Almanya,Fransa ve İngiltere'de ve bir dizi başka ülkelerdeki komünistlerin, sosyal-demokrasinin yöneticilerine birleşik cephe önerisi götürmemiş olması ne kadar doğru idi ise, Komünist Enternasyonal'in kararlarını sendikaların ve sosyal-demokrasinin yerel örgütlerine de böyle öneriler yapılmaması gerektiği biçiminde yorumlamak o kadar yanlıştı." (VII.Kongre Belgeleri, cilt I, s. 32/33; Almanca)

Görüldüğü gibi, sorun sosyal - demokrasinin merkezi ile yerel örgütleri; sosyal-demokrat yöneticilerle, sosyal-demokrat işçiler arasında **ayrım** yapılmamış olması; nerdeyse sosyal-demokrat her işçide bir "küçük Zörgiebel" görülmüş olmasıdır. Yanlış olan budur.

Ama Orhan Dağlı'nın göstermek istediği sorun bu değildir. Ona göre yanlış olan, "sosyal-demokrasinin sosyal-faşist olarak nitelendirilmesi"dir. Özeleştirisi yapılan da budur! Biz yukarıdaki alıntılarda — Orhan Dağlı'nın verdiği alıntılarda — özeleştirisi yapılanın bu olmadığını söylüyoruz. Orhan Dağlı'dan bu tezini ispatlamasını bekliyoruz!

DİĞER BAZI SORUNLAR

Bizce tartıştığımız bağıntıda **temel** sorunlar

yukarda ortaya koyduğumuz sorunlardır. Ama bunlar dışında Orhan Dağlı'nın yazısında kısaca da olsa üzerinde durulmasını gerekli gördüğümüz bir dizi sorun daha vardır. Şimdi bunlar üzerinde duralım:

+ Orhan Dağlı konuşuyor:

" Parti içi ve çevresinde 1982'ye kadarki 1 Mayıs eylemlerinin doğru olduğunu savunan arkadaşların yeterli mücadele etmemeleri ve o zamanlar güçlü bir oranda varolan GDS'in her söylediğini genelde olumlu görme tavrının da etkisiyle, kendi kendini işçi sınıfının ileri kesiminden, devrim sempatizanlarından dıştalayan bu sekter sol anlayış Partiye hakim olmayı başarabildi."

Burada söylenenlerin ikinci kesimi ispatsız iddiadır. Ama Orhan Dağlı'nın düşünce sistemi hakkında bilgi veren iddialardır bunlar. Orhan Dağlı'ya göre, "kendini işçi sınıfının ileri kesiminden, devrim sempatizanlarından dıştalamamak" için, 1 Mayıslarda mutlaka DGB ile bugünkü şartlarda (Batı Almanya'da) yürümek gerektir!

+ Orhan Dağlı konuşuyor:

"GDS, 82 öncesi 1 Mayıs eylemlerini değerlendirirken şunları söylüyor:

".. Bu yürüyüşlerde muhalefet güçleri Batı Alman emperyalistlerinin temsilcilerinin konuşmalarını rahatsız etme biçiminde göze battılar. Ama taşıdıkları parolalar açısından bu güçleri resmi hükümet 1 Mayısının parolalarından ayırmak geçen yıllarda güç idi. Devrimci güçler yıllardan beri çeşitli şehirlerde bu birleşik 1 Mayıs yürüyüşlerine küçük bir azınlık olarak katılmakta ve genelde göze batmamakta, çok istisnai durumlarda (birkaç yıl önce Rüsselsheim'da olduğu gibi) emperyalizmi savunan güçlere karşı olan uzlaşmaz düşmanlıklarını gösterebilmektedir.

Bu somut durum karşısında biz Kızıl 1 Mayıs'ın Kahrolsun Hükümet 1 Mayısı şiarı altında yapılmasını kaçınılmaz bir gereklilik olarak görüyoruz."

Gerçekten de 82 öncesi 1 Mayıslarda durum yukarıda anlatılanlar gibi miydi? Bu yürüyüşlere katılan her arkadaş, bizlerin taşıdığı parolaların senkida ağalarının parolalarından temelden farklı olduğunu, gözünü açan herkesin bunu kolaylıkla ayırtedebileceğini, bu yürüyüşlerde istisnai olarak değil, katıldığımız her 1 Mayıs'ta sendika ağalarını oldukça rahatsız ettiğimizi, bunun sadece Rüsselsheim'da değil, Batı Almanya'nın birçok şehrinde vukubulduğunu, bu yürüyüşlerde Marksizm-Leninizmin propagandasının yapıldığını çok iyi bilir."

Burada Orhna Dağlı, oportünist konu değiştirme yöntemi kullanıyor. Birinci olarak GDS yürüyüşlerin durumunu tartışırken, yürüyüşler içinde yalnızca bizim değil, bir bütün olarak "muhalefetin" durumunu tartışıyor. Orhan Dağlı buna cevap olarak, "bizlerin taşıdığı parolaların temelden farklı" olduğunu söylüyor. İkinci olarak GDS, bu muhalefet güçlerinin "uzlaşmaz düşmanlığı"nı göstermelerinden sözediyor.

Orhan Dağlı bu konunun tartışıldığı yerde, yine "bizim" "sendika ağalarını oldukça (ne kadar oldukça???) rahatsız etti"ğimizi, ve ML in propagandasının yapıldığını söylüyor. GDS in tartıştığının bu olmadığı ortadadır.

Şurası açıktır ki, 1982 öncesindeki 1 Mayıs yürüyüşlerinde bizim DGB yürüyüşlerine katılma biçimlerimiz o günkü yanlış parti çizgisi anlayışımızdan, ve kitle çizgimizden bağımsız değildi. Yine şurası açıktır ki, biz o yürüyüşlere de kendi propagandamızla, kendi blokumuzla vs. katıldık. Ama düşmanlığımızı gerçekten iyi bir biçimde gösterebildiğimiz eylemler, genel içinde istisna oldu. Gerçek durum budur. Hiç mücadele eylemi yapılmadığını söyleyen bir pozisyon ne kadar inkarcı ve yanlış ise; "düşmanlığı gösterme" biçimi konusunda 1982 öncesi durum ile 1982 sonrası durumdaki değişikliği görmeyen bir pozisyon da o kadar abartıcı (geçmişe dönük) ve yanlıştır.

+ Orhan Dağlı konuşuyor:

"Merkez Komitesi ise bir türlü düşünemediği daha doğru bir alternatifi bulmanın sevinci içerisinde Partiye sunduğu genelgede, GDS'in 82 öncesi yapılan 1 Mayısların utanmazca tersyüz edilerek, etkinliği'nin minimuma indirilmesi karşısında tek kelime dahi sarfetmemesi ilginç ve düşündürücüdür."

Merkez Komitesi bu konuda tek değil, çok söz etmiştir. Polemik içinde Merkez Komitesi geçmişteki eylemlerin "mücadele eylemleri" olduğunu reddeden GDS'e karşı, onun bu pozisyonunun yanlış olduğunu ortaya koymuştur. O bunu yaparken, yer yer geçmişteki eylemlerin hatalarını tespit etmeyerek, yanlış konumlarda da durmuştur.

+ Orhan Dağlı konuşuyor:

"Hiç korkmayalım. Merkez Komitesi 82 1 Mayısındaki pozisyonunu 83 ve bu seneki 1 Mayıs'ta sürdürememektedir. 82'deki Kızıl 1 Mayıs, 83'te devrimci 1 Mayısa dönüştürüldü. Böylece Marksizm-Leninizmin her yandan saldırıya uğradığı bu ortamda, kendimizi tüm oportünistlerden, tüm revizyonistlerden ayırmamızın olağanüstü önemini belirtmek için kesin bir işaret koyma sorunu coğrafi olarak oportlarla birlikte yürüme düşüncesi ile suya düşmüş oldu, sorun sadece DGB'ye karşı alternatif yürüyüş koymaya indirgendi."

Bu bağıntıda bilinmesi gereken bir-iki şey vardır. Birincisi, Merkez Komitesi gerçekten de 1 Mayıs 1982'de "kızıl 1 Mayıs"/"devrimci

1 Mayıs" ayrımını doğru bir biçimde yapmamıştır. İkincisi; ama bunun kadar şu da doğrudur: Merkez Komitesi 1 Mayıs 1982'de de, merkezinde komünistlerin eylembirliğinin durduğu bir 1 Mayıs eyleminde, **devrimci gruplarla da** eylembirliği aranmasından yana tavır takınmıştır. Bu bağıntıda Merkez Komitesinin anlayışında değişen birşey yoktur.

+ Orhan Dağlı konuşuyor:

" Yıllardır kış uykusundan uyanmayanlar, revizyonizme karşı bütünlüklü bir platformdan yoksun olanlar, varlıkları bile tartışma konusu olanlar (AMLP), Komünizmin ölmediğini dosta düşmana göstermek için Kızıl 1 Mayıs yürüyüşünü ileri sürerek, sorunu şekilsel bir konuma indirgediler. Sonuç hepimizin gözleri önünde, kızıl bayrağı daha da yükseltmede kararlı görünenlerin yolları ayrıldı, bayrak daha da alçaklara indirildi."

Gerçekten iddialı laflar! Orhan Dağlı'nın söylediklerinde derin bir inkarcılık buram buram kokmaktadır. Gerçekten de eski kardeşlerin "revizyonizme karşı bütünlüklü bir platformu yok"tur. Ama bu olgu olduğu kadar, onların böyle bir platformu çıkarabilmek için — en azından bizim birlikte hareket ettiğimiz dönemde — yoğun bir teorik çalışma, araştırma, inceleme içinde oldukları; bu konuda bizden ileri oldukları da olgudur. Revizyonizme karşı bütünlüklü bir platform çıkarmak, bugün revizyonizmin Marksizm-Leninizmi nerdeyse tanınmaz hale getirdiği bir ortamda onca kolay bir iş değildir. AMLP'nin kafa sayısı bakımından çok güçsüz olduğu olgudur. Ama bu olgu olduğu kadar, onların bu kadar az bir güçle de, kafa sayısı bakımından çok güçlü görünen birçok oportünist-revizyonist örgütün doğup, gelişip, öldüğünü yaşadığı, ve küçük güçleri ile, Marksist-Leninist bir platform ortaya çıkarma çalışmasına katıldıkları da olgudur. Komünizmin ölmediğini 1 Mayıs'ta göstermek, Komünistler için özel bir görevdir. Bunu getirmek, hiç de şekilcilik değildir. Sonuçta kızıl bayrağın daha da alçaklara indirildiği tespiti, "kızıl bayrağın" yukarda mı, alçakta mı olduğu sorununa hep kafa sayısı bakımından yaklaşan bir kafanın vardığı, varabileceği bir sonuçtur.

Aynı anlayış daha sonra söylenenlerde daha açık görülüyor. Orhan Dağlı şöyle diyor:

" Kitlenin en ileri kesimlerini kazanma gerekçesi ile kitlelerden uzaklaşan anlayış vahimle sonuçlanmaya mahkumdur. AMLP'nin isminden başka birşeyi kalmadığı, GDS ve WBK'nın aynı yolun yolcusu olduğu, BP'nin önemli ölçüde zayıfladığı, devrimci çevre içerisinde etkisini kaybettiğini, Partizan'a dahi bugünkü konumuyla alternatif oluşturmadan günbegün uzaklaştığı, kimsenin yadırsamayacağı gerçek olgulardır."

Burada söylenenlerde, bunları söyleyenin bir tek kıstası vardır: kafa sayısı. Çünkü ancak bu kıstas ile yaklaşıldığında, Orhan Dağlı'nın söylediklerinin olgu olduğu söylenebilir. Kafa sayısı bakımından yaklaşıldığında, bugün Bolşevik Partizan'ın — geçmişe göre — önemli ölçüde zayıfladığı... vs. olgudur. Ama soruna salt kafa sayısı bakımından yaklaşmak hiç de komünist bir yaklaşım değildir.

Bugün Bolşevik Partizan bütün hata, zaaf ve eksikliklerine rağmen, oportünist-revizyonistlerden **nitelik** olarak ayrı bir çizginin savunucusu ve üreticisidir.

Bugün Bolşevik Partizan'ın çevresindeki devrimciler; Marksizm-Leninizmi kavramadaki bütün geriliklerine rağmen; devrimci ruh; insiyatiflilik konularında genelde geçmişe oranla bir gerileme olmasına rağmen, oportünist-revizyonist tüm örgütler içindeki devrimcilerden geneli itibarı ile, siyasi seviye açısından daha ileri seviyede devrimcilerdir.

Bunları görmeyenler, olumsuzluklar yanında Bolşevik Partizan/Partizan ayrışmasından bu yana olan ilerlemeleri de görmeyenler; yalnızca kafa sayısı kaybına bakanlar, bu bakışları ile de, onlar için belirleyici olanın, ne olursa olsun ayrımsız kitle olduğunu bir kez daha göstermektedirler.

+ Orhan Dağlı konuşuyor:

" Geçerken belirtmekte yarar var, bizlerin de sosyal-faşizm teorisini toptancı bir yaklaşımla tüm modern revizyonistlere mal etme anlayışını gözden geçirmemiz gerekir. Görüşümce bizler bu sosyal-faşizm teorisinin ayaklarını yere bastıramadık."

Aslında Orhan Dağlı'nın sorununun "sosyal-faşizm teorisini toptancı bir yaklaşımla **tüm** modern revizyonistlere maletme anlayışı" olmadığı, bir cümle sonra bellidir. Ona göre, biz "Sosyal-faşizm teorisinin ayaklarını yere bastıramadık." Bütünlük içinde ele alındığında görülecektir ki, Orhan Dağlı aslında Sosyal-Faşizm teorisinin sadece bizler açısından değil, Dünya Komünist Hareketi açısından da, ayaklarının yere bastırılamamış olduğu düşüncesindedir. Öyle ya, KPD bir süre Sosyal-Faşizm teorisini savunmuş, sonra özeleştiri yapmıştır. O halde Sosyal-Faşizm teorisi yanlıştır! Orhan Dağlı'nın mantık silsilesi bütünlük içinde böyledir. Ama nedense açıkça söylememektedir bunları.

Bizim açımızdan Sosyal-Faşizm konusu, teorik olarak sosyalizm adına faşizmin savunulması ve uygulanması biçiminde kendini göstermektedir. Bugün revizyonistlerin iktidarda olduğu bütün ülkelerde sosyal-faşizm uygulanmaktadır. Bugün bu ülkelerde "sosyalizm" olduğunu savunan; ve bunu uygulamayı program yapan revizyonistler, teorik olarak sosyal-faşizmin savunuculuğunu yapmaktadırlar. Yarın iktidar olmaları halinde uygulamaları buna uygun olacaktır.

Biz bugün açıkça Rus sosyal-emperyalizminin

propagandacılığını üstlenen, ona bağımlı hareket eden partilere (TKP-TİP-TSİP gibi) sosyal-faşist diyoruz. Bu onların bugün her alanda sosyal-faşizmi uyguladığı anlamına gelmiyor. (Tabii ki güçleri yettiğinde, teorileri pratiğe de yansıyor. Ama genelde sosyal - faşistlikleri, özellikle dışa karşı bugün teori düzeyindedir.) Aynı şekilde bunların sosyal-faşist olarak adlandırılması, bunların tabanındaki her işçinin de sosyal-faşist olarak adlandırılması anlamına gelmiyor.

Bizim için sorun çok kaba hatları ile böyle görünüyor. Biz sorunun bugün de bütün yönleri için bizim açımızdan çözülmüş olduğu iddiasında değiliz; aynı şekilde geçmişte bu konuda savunduklarımızın hepsinin doğru olduğu iddiasında da değiliz. Ama bu sorunun şöyle "geçerken bir" değinilip geçme ile de halledileceğini düşünmüyoruz.

+ Orhan Dağlı konuşuyor:

" Alternatif yürüyüşlerin mucidi GDS'in tavrı ortada, yüzbinlerce işçinin katıldığı yürüyüşlere bile seyirci olamamaktadır. Bizim Parti çoğunluğunun tavrı da, hitap etmek istediğimiz insanları başkalarına bırakıp, kendi kendimize propaganda yapmaktır."

GDS'in mucitliği konusuna yukarda değindik. Bizim yüzbinlerle işçinin katıldığı yürüyüşler konusunda GDS'e getirdiğimiz eleştiri, onlara katılmadığı için değildir. Onlarda ileri işçilere ulaşmak için yeterli bir propaganda çalışması yürütmediği içindir.

"Hitap etmek istediğimiz insanları başkasına bırakma"ya gelince: Bizim böyle bir derdimiz yoktur. Önce bizim önerdiğimiz (bu arada eski kardeşlerin de!) ayrı alternatif yürüyüşler, her zaman alternatifini koyduğumuz eylemin içinde de yapılacak eylemlerle birarada ele alınmıştır. İkinci olarak, "hitap etme"nin tek yolu birlikte yürümek değildir.

+ Orhan Dağlı konuşuyor:

" Gerek 1 Mayıslara, gerekse diğer yürüyüşlere yaklaşım yukarıdaki amaca hizmet edecek şekilde ele alınırsa, alternatif yürüyüşlerin işçilerden, devrimcilerden kendisini izole etmek olduğu açıklığa kavuşur."

İşte bakla ağızdan çıktı. Orhan Dağlı genel olarak "alternatif yürüyüş" denen şeyi, "işçilerden, devrimcilerden kendini tecrit etmek" olarak görüyor. Bu tezin bu genellikle saçmalığı ortadadır. Bu genellikle saçmalığı ortadadır, çünkü mesela yukarıda verilen 1930 örneğinde görüleceği gibi, KPD alternatif yürüyüş yapmasına rağmen, tecrit olan KPD değil, SPD'dir!

+ Yine Orhan Dağlı:

"Uluslararası Komünist Hareketin içinde bulunduğu sorunlar, Kızıl 1 Mayıs yürüyüşleri ile halledilecek sorunlar değildir."

Ne diyelim? Gerçekten dahiyane! bir olgu tespiti. Yalnızca bir soru takılıyor akla: Acaba Orhan Dağlı bu dahiyane tespiti yapmaya ne ned ihtiyaç duyuyor? Acaba bu tespitin tersini yapan birileri mi var?

+ Sonuç olarak Orhan Dağlı'nın görüşü şu noktada düğümleniyor:

" 1982 öncesi 1 Mayıslardaki doğru kitle çizgisi anlayışı pratiğe indirgenmeli", onun için mücadele edilmelidir.

Orhan Dağlı, "hayali cihan değen" geçmiş zamanları özlüyor. O geçmiş zamanlar ki, izlenen kitle çizgisi, kitle çalışmasında öncelikle kazanılması hedeflenenin kim olduğu, buna uygun siyasetin ne olduğu sorularını sormayan, sorduğu noktada genellikle yanlış cevaplar veren bir kitle çizgisidir. O kitle çizgisi ki, birçok halde proleter enternasyonalizmini çıkış noktası almayan bir çizgidir. Bu dönemden özlenmesi gereken birşey varsa, o da o çizginin uygulayıcılarının devrimci ruhu, insiyatifi, hareketliliğidir. Ama Orhan Dağlı'nın özlediği bu değildir. Onun özlediği, geçmiş çizginin milliyetçi, kitle kuyrukçusu yönleridir. O bunu özlediği sürece, ve ölçüde; bizim aynı örgüt içinde birlikteliğimiz geçici olmak, ayrılığa dönüşmek zorundadır.

8 MART ULUSLARARASI KADINLAR GÜNÜ

8 MART dolayısiyle Batı Almanya'da yapılacak toplantı için Bolşevik Partizan'ın açış konuşmasını yayınlıyoruz.

Arkadaşlar, yoldaşlar...

Bugün, 8 Mart 1910'da Uluslararası Sosyalist Kadınlar Kongresinde Clara Zetkin'in önerisi ile, bütün dünyada kadınların ezilmeye karşı mücadelelerini sembolleştiren bir gün olarak kabul edilen "Uluslararası Kadınlar Günü" dolayısiyle toplandık.

Geçen yıl, Batı Almanya'da 8 Mart dolayısiyle yaptığımız toplantılarda yapılan açış konuşmasında şöyle demiştik:

"Amacımız, "emekçi kadınlar katılmaksızın devrim olmayacağını" ve emekçi kadınların da gerçek kurtuluşunun ancak işçi sınıfı önderliğinde devrimlerle mümkün olabileceğini bir kez daha ortaya koymak; ve bu konuda bugün üzerimize düşen görevler, ve bunları yerine getirip getirmediğimiz konusunda tartışmak.

Ezilenler içinde "en fazla ezilenler" olan emekçi kadınların gerçek kurtuluşu işçi sınıfı önderliğinde devrimle gerçekleşebilir. Ama bu devrimin zaferi için de emekçi kadınların devrime katılması gereklidir. Kadınlar toplumun yarısını oluşturmaktadırlar. Onlar katılmadan bir devrim, olsa olsa düştür.

Bugün Uluslararası Kadınlar Günü... Biz, "kadın sorunu"nu tartışıyoruz. Ama böyle bir günde bile aramızda yeralan kadınların sayısı, onların toplumdaki sayısı ve oranı ile karşılaştırılamayacak kadar az. Burada olan birçok devrimci erkek yoldaşımızın karısının, nişanlısının, anasının, bacısının; şu anda evde belki çocuk baktığı, belki temizlik yaptığı, belki akşamın ve yarının yemeğini pişirdiği, buradaki yoldaşımızın çamaşırını yıkadığı vb. için burada olmaması; olağan, "normal" olan durumdur."

Geçen yılki toplantılarımızdaki tecrübeden yola çıkarak, bugün buna şunu eklemek istiyoruz:

Biz bugün, Uluslararası Kadınlar Gününde "kadın sorunu"nu tartışacağız. Ve birçok halde görülecek ki, bu konuda burada tartışanlar; tartışmaya aktif olarak katılanların çoğu erkek arkadaşlar olacak. Bu bile, bu konuda görevlerin büyüklüğü konusunda bilgi verir bir işarettir.

Yine geçen yılki konuşmamızda şunları söylemiştik:

"Feodalizmin özellikle üstyapıda önemli ölçüde varlığını sürdürdüğü ülkemizde, ve onun buradaki yansımasında, kadının yeri hala "evi"dir. Kadın hala "hamur yoğurur - çocuk doğurur" ve birlikte yaşadığı erkek ne derse, onu yapar. O "erkeği için" vardır."

Buna bugün şunları eklemek istiyoruz:

Türk hakim sınıfları, kağıt üzerinde kadınlara eşit hakların tanındığı ilk ülkelerden biri olmakla övünmektedirler. Geçen yıl 5 Aralık'ta, Türkiye'de "kadın haklarının kazanılması"nın 50. yıldönümü birçok gürültülü törenle kutlandı. Bugün Türkiye'de "yüksek mevkilerde" bulunan kadınlardan örnek verilerek, kadınların toplumumuzda ne kadar eşit olduğu (!) ispatlanmaya çalışıldı. Hakim sınıfların biraz daha gerçekçilik yanlısı bazı sözcüleri ise, aslında Türkiye'de de kadın-erkek eşitsizliği olduğunu; ama Türkiye'nin durumunun —mesela diğer islam ülkeleriyle karşılaştırıldığında— çok daha iyi olduğunu, ve hatta Türkiye'de varolan birtakım kadın haklarının (mesela seçme-seçilme hakkının) hala birtakım ileri batı ülkelerinde bile olmadığını anlatarak, durumun iyi olduğunu göstermeye çalıştı.

Biz, Türkiye'de gerçekleşen "güdük anti-emperyalist" Kemalist devrimin; demokratik devrimle birleştirilmediğini; demokratik devrim adına yapılanın, üstyapıda —anti-emperyalist mücadelede içindeki tavırları dolayısiyle— yaşama şansları kalmamış olan "Sultanlık","halifelik" gibi kurumların kaldırılması, ve bunun yanında; batıda altyapıdaki değişikliklerin sonucu olarak, ve birçok halde devrimler sonucu doğmuş olan, kanlı mücadeleler içinde kazanılmış birtakım demokratik kurum ve hakların, içi boşaltılmış olarak alınması olduğunu; Türkiye'de "kadın haklarının kazanılması" denilen şeyin de işte böyle olduğunu söylüyoruz.

Kemalizmin demokratik devrimleri, altyapıya elini sürmeyen bir hilkat garibesidir. Hal böyle olunca da, ortaya çıkan tablo, bir halk deyimiyle, "altı kaval - üstü şişhane" bir tablodur. Ve böyle olunca, bütün kadınlar için kağıt üzerinde olan kadın hakları, tabii ki sadece bu haklardan gerçekte yararlanan çok küçük bir azınlık için vardır.

Bugün Türkiye'de kadın nüfusun büyük çoğunluğu — işçi, ücretli statüsünde olan kadınların da büyük çoğunluğu buna dahildir — gerçekte "ikinci sınıf" insandır. Yeri erkekten sonra gelmektedir.

Bu, Türkiye'de egemen olan islam dininin etkisiyle de perçinlenen bir durumdur.

◆ Bu toplantımızda biz, tartışmalarımızda,

Türkiye'de "kadın hakları"nın gerçek durumunun ne olduğu; kadınların toplum içindeki gerçek yerinin ne olduğu; kadının bu durumunda islam dininin etkisinin ne olduğu sorularına cevap aramaya çalışacağız.

Biz geçen yıl yaptığımız toplantılarda yapılan açış konuşmamızda; kadınların ezilmesinin, toplumda "erkekten sonra" gelen yerinin, yalnızca feodalizmin etkileriyle açıklanamayacağını; en ileri emperyalist ülkelerde de, genelde kadının, "evinin ve erkeğinin kölesi genel durumundan, ve toplum içinde aşağılanan rolünden" kurtulamamış olduğunu belirtmiş, ve kadının gerçek kurtuluşu konusunda şunları söylemiştik:

"Kadının gerçek kurtuluşu, ancak ev işinin de bütünüyle toplumsallaştırıldığı, ve toplumun bütün üyelerinin bilinçli olarak her türlü eşitsizliğe karşı tavır takındığı bir toplumda mümkün olacaktır. Bu yolda ilk durak, proletaryanın üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti kaldırmak için siyasi iktidarı devrimle ele geçirmesidir. Kadınların gerçek kurtuluşu için de tek tutarlı ve doğru mücadele; proletarya önderliğinde devrimler için mücadeledir."

Konuşmamızda daha sonra devrimcilerin bu konudaki konumları üzerinde durmuş, şunları söylemiştik:

"Böyle bir mücadele içinde olduğunu söyleyen ve gerçekten de olan birçok devrimcinin özel hayatlarına baktığımızda, kadınlar konusunda hiç de böyle bir mücadelenin gerektirdiği biçimde davranmadıklarını görürüz.

Bugün eğer 8 Mart'ın yıldönümü dolayısiyle yapılan bir toplantıda kadın yoldaşlar aramızda "azınlık" teşkil ediyorsa; bunda bütün suçu objektif şartlara bağlamak, işin kolayına kaçmaktır.

Evet, içinde yaşadığımız toplumda, toplum yapısı gereği, kadınlar erkeklere göre daha az şansa sahiptirler; en baştan itibaren "evin erkeğine hizmet edecek ev kölesi" olarak eğitilmekte, yetiştirilmektedirler. Ve büyük çoğunluğu hakim sınıfların kendileri için çizdiği "kader"i olduğu gibi kabul etmekte; kendilerine çizilen rolü en iyi oynama ile yetinmektedirler. Onlar isyana değil, baş eğmeye yetiştirilmektedir. Böyle bir yapı içinde, devrimci örgütler içinde başlangıçta erkeklerin hemen bütün kademelerde çoğunlukta olması şaşırtıcı değildir. Sorun, devrimci erkek yoldaşların — ve kadınların da — <u>bilinçli olarak</u> bu durumu değiştirmek için ne kadar çaba sarfettikleri sorunudur. Kendilerinden geri olan bir kadınla evli olan, birlikte yaşayan erkek yoldaşlar; birlikte yaşadıkları bu insanı kendi seviyelerine doğru ilerletmek için çaba sarfediyorlar mı? Onların da ilerleme imkanını yaratmak için mesela ev işinde, çocuk bakımında, vb. bilinçli olarak yardımcı oluyorlar mı? Kendilerine "aptalca" da gelse öğrenmek için sorulan sorulara sabırla cevap veriyorlar mı? Bu sorulara tereddütsüz olumlu cevap verecek yoldaşların sayısının az olduğunu düşünüyoruz. Ama bu ve benzeri sorulara tereddütsüz olumlu cevap vermeyenlerin de kadınların aramızdaki azlığından yakınmaya hakkı da olmaması gerekir.

Evli olduğu, beraber yaşadığı insanın yalnızca kendine ayakbağı olmamasıyla yetinen; ve bunu bazen eşine şiddet uygulayarak gerçekleştirmeye çalışan bir yoldaşın; kadınlar konusunda bu somut durumdaki tavrı, değiştirmek istediğini söylediği toplumun kadınlar konusundaki genel tavrıyla uyum içindedir. Onun da gözünde kadın, kendisi için ev işini yapan, hamur yoğurup - çocuk doğuran, yararlı bir yaratıktır. Ve devrimci çalışmaya engel olmaya çalıştığı sürece de zararlıdır.

Dışarda devrimci - evde feodal, burjuva... Bu şizofren durumun uzun süre sürmesi mümkün değildir. Ve bunu aşmanın doğru yolu da, genel alındığında, evlilik ilişkisinde, ileri olanın geri olanı kendi seviyesine yükseltmesi, ve bunun için bilinçli çaba sarfetmesidir.

Açıktır ki, burada kadınlara önemli iş düşmektedir. Onlar istemedikçe, onlar çaba sarfetmedikçe; ilerleme, ve kurtuluş mümkün değildir. Eşitlik; kadınların kucağına erkekler eliyle gökten zembille indirilmeyecektir. Eşitlik; mücadele ile söke söke alınmak zorundadır. Devrimci kadınlar pasifliği, çekingenliği, korkaklığı üzerinden atmalı; hep daha ileriyi talep etmeli, bunun için çalışmalıdır. Bugün varolan durumla yetinmek; erkeğini hep bir adım geriden takip ile yetinmek; devrimci bir tavır değildir. Sorun yalnızca, devrimci erkeğe "engel olmamak" değildir. Sorun bizzat devrimci mücadelenin içinde aktif olarak yer almaktır.

Bizim bugün tartışmak istediğimiz birinci mesele budur:

* Kadın sorununda, erkek ve kadın yoldaşlarımızın üzerine düşen görevler nelerdir? Ve bu görevler yerine getiriliyor mu?"

Burada bilince çıkartılması gereken şudur ki; burada ortaya koyduğumuz, ve eleştirdiğimiz tavırlar; bizim dışımızdakilerin tavırları değil; bizim içimizdeki ve çevremizdeki hemen her düzeydeki yoldaşlarımızın, arkadaşlarımızın tavırlarıdır. Toplumu değiştirmek adına yola çıkanların; bizlerin, önce kendi içimizdeki; aramızdaki ilişkilerde yaratmak istedi

ğimiz topluma layık tavırları hakim kılmamız gereklidir. Kendi kendini değiştirmeyenin; içinde yaşadığı toplumun bütün değer yargıları, tavır ve davranışlarını her günkü en yakın ilişkilerinde aynen uygulayanların, toplumu değiştirme iddiasının boş bir iddia olduğunu mutlaka kavramamız lazımdır.

Bu yıl da, geçen yıl olduğu gibi, tartışmak istediğimiz; ve kadın konusu gündeme geldiğinde, istenmese de tartışılmak zorunda kalınan bir başka konu, kadın-erkek ilişkileri ve evlilik sorunudur.
Geçen yıl yapılan açılış konuşmasında, bu konuda şöyle demiştik:

> "Biz komünistler, karşı cinsten iki insanın birlikte yaşamasının temelinin, "bireysel cinsel sevgi temelinde özgür seçim" olduğunu düşünüyoruz. Karşı cinsten iki insanın birlikte yaşamasının, özellikle o iki insanı ilgilendiren bir sorun olduğunu düşünüyoruz. Birlikteliğin temelinin ortadan kalktığı yerde, birlikteliğin bozulmasını normal görüyoruz.
> Bu konuda bugün varolan bir dizi yanlış anlayış vardır.
> Bir yandan, gittikçe azalan bir ölçüde, "devrimcilerin evlilik, vb. dertleri yoktur. Onlar hayatlarını devrime adamışlardır, evlilik, karşı cinsten ilişki; onlar için hiçbir şeydir" gibi; devrimciliği cinselliğin karşısına koyan, sahtekarca bir "süper devrimcilik" anlayışı vardır. Bu anlayış bütünüyle insana, hayata yabancı bir anlayıştır.
> Diğer yanda, cinsel ilişkiyi "bir bardak su içme"ye benzeten; cinsel ilişkinin konusunun insan olduğunu, insanın "içilen bir bardak su"yun tersine; yaşayan, düşünen, duyan, toplumsal bir varlık olduğunu unutan burjuva düşünceleri vardır.
> Bir yanda, evlilik ilişkisini, özellikle de ömür boyu bozulmaz olarak gören; devrimcilerin ayrılmasını adeta felaket olarak gören anlayış vardır.
> Diğer yanda, uzun süreli bir birlikte yaşamayı çocuk oyuncağı haline getiren; nasılsa yürümezse ayrılırız düşüncesiyle evlilik ilişkisi konusunu ciddiye almayan tavırlar vardır.
> Biz bugün ülkemizde —onun buradaki yansımasında—, evlilik konusunda öncelikle feodal düşüncelerin yaygın olduğunun bilincindeyiz. Böyle bir durumda yapılması gereken nedir?
> "Kitle" gerekçesiyle feodal evlilik anlayışı çerçevesi içinde hareket etmek mi?
> Kendini kitleye uydurmak, kitle kuyrukçuluğu mu?
> Yoksa; evlilik konusunda komünist tavrın kitle içinde propagandası ve öyle davranma mı?
> Soru böyle sorulduğunda, kuşkusuz, birincisini açıkça söyleyen olmayacaktır. Ama sorun söylenen değil, yapılanın ne olduğudur. Ve yapılanın birincisi olduğuna tartışma içinde örnek vermenin kolay olacağını düşünüyoruz."

Bu bağıntıda, bizim geçmişte bu konuda çok önemli hatalarımız olduğunu, yukarıda "süper devrimcilik" anlayışı diye nitelendirdiğimiz; "hayata, insana yabancı" diye nitelendirdiğimiz anlayışların, bir süre bizim bu konudaki tavırlarımızı belirlemiş olduğunu; aynı şekilde, kendini kitleye uydurma, kitle kuyrukçuluğu tavırlarının da bizim evlilik konusundaki geçmişteki tavırlarımızda önemli rol oynadığını belirtmek istiyoruz.
Geçmişteki bu konuda yaptığımız hatalar, bugün hala köklü bir özeleştiriyle aşılmış değildir. Pratikte belli düzelmeler vardır. Ama bu düzelmeler, eski hataların bilinçli bir mücadeleyle aşılması sonucu olmaktan çok; pratiğin zorlamaları sonucu, kendiliğinden olan gelişmelerdir.
Geçmişteki tavırlarımızın değerlendirilmesinde; özellikle Birinci Merkez Komitesi 4.Toplantısında; evlilik, ve çocuk yapma konusunda alınan, ve sorumluluğunu bizim bugünkü yönetici yoldaşlarımızın da taşıdığı kararın tartışılması ve değerlendirilmesi, belirleyici önemdedir.
Biz geçen yıl tartışmalarımızda, bu konuda başta yönetici kademeler olmak üzere, bizim hatalarımız üzerinde durmadık. Ve bu konuda haklı eleştiriler geldi. Şurası açıktır ki, bu konuda da geçmişin doğru bir değerlendirilmesi; hataların gerçek anlamda aşılması için bir önşarttır.

Tartışmak istediğimiz bir başka konu, bugünkü görevlerimiz ve gücümüz açısından kadın sorununun ne anlama geldiği, ne yapabileceğimiz sorunudur.
Bizim "Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmaz! Devrim olmadan emekçi kadınlar kurtulmaz!" temel şiarımızın propagandasına karşı; özellikle Kadın sorununu kendi çalışmalarının merkezine koyan kadın gruplarından, ve onların yaptığı "somut" çalışmaları iyi bulan arkadaşlarımızdan, "iyi, güzel de, bugün ezilen; sadece kapitalistler tarafından sömürülen değil, aynı zamanda kocası, birlikte yaşadığı erkek tarafından da ezilen tek tek kadınların bugünkü durumunu değiştirmek için somut olarak ne yapıyorsunuz?" sorusu geliyor.
Bu soru geçen yıl Batı Berlin'de Türkiyeli kadınların buluşma/danışma yeri olarak çalışan bir dernekte, —bizzat bu kurumu hedeflediği görülen— bir silahlı saldırı sonrasında, bu

olay karşısında tavır takınmayan bütün gruplara, bu arada bize de yöneltildi.
Bizim açımızdan bu konuda durum şöyledir:
Biz, böyle bir olay karşısında tavır takınmamış olmayı, bizim zaafımız sonucu ortaya çıkan bir durum olarak değerlendiriyoruz. Zaafımız. Çünkü, böyle bir olay karşısında doğru komünist tavrı takınmak; olayı Marksizm - Leninizm açısından değerlendirip, bu olay karşısında haklı nefretlerini dile getiren kitleler içinde doğru görüşleri yaymak; bu nefreti sınıf mücadelesinde güce dönüştürmeye çalışmak, bize düşen görevdir. Ama bizim **gücümüz** ne yazık ki her önemli olayda anında tavır takınmamıza izin veren bir güç değil.
Biz böyle bir olay karşısında, yalnızca Fatma'nın (öldürülen kadın) katline duyduğumuz nefreti dile getiren; saldırıya uğrayanlarla dayanışma içinde olduğumuzu bildiren bir ajitasyon bildirisinin fazla birşey getirmeyeceğini düşünüyoruz. Kuşkusuz bunun yapmamız gereken esas iş olmadığı gerçeği; bunun yapılmasının önünde engel değildir, bunun yapılmasını dıştalamaz. Bugün bunun bile yapılmamış olmasının bir hata olduğunu tespit ediyoruz. Ama bize gelen eleştiri, tam da bunu yapmamış olmamıza yönelmekte; bize eleştiriyi, **esas yapılması gerekeni yapmamış olduğumuz noktasında getirmemektedir.** İşte bu noktada bizim soruna yaklaşımımızda kökten ayrılık vardır.
Biz — somut konuşursak — bugün, bugünkü gücümüz ve görevlerimizle, proletarya devriminin bir yan sorunu; ona bağlı bir sorun olarak gördüğümüz "kadınların kurtuluşu" sorununda, esas görevimizi; bu konuda doğru düşüncelerin içimizde ve dışımızda propagandası, ve bu propagandayla "öncüyü komünizme" kazanma çalışmasının bir parçası olarak, özellikle içimizde ve çevremizdeki komünizme sempati duyan kadınları kazanmaya çalışmak; onları her alanda bilinçli olarak ilerletmeye çalışmak; onların ilerlemesine yardımcı olmak olarak görüyoruz.
Biz bugün **kendi içimizde** kadın-erkek eşitliğini gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Bunun için bugün özellikle yapmamız gereken ve yapabileceğimiz şey, erkek yoldaşlar arasında kadınları küçümseme eğilimlerine karşı kararlı bir ideolojik mücadele yürütmektir.
Devrimci ve Komünizme sempati duyan kadınlar arasında ise insiyatifsizlik, kendine güvensizlik hastalığına, gerici ideolojinin etkilerine karşı ideolojik mücadele yürütmek; bugün yapabileceğimiz, yapmaya çalıştığımız şeydir.
Yani bugün somut olarak bize, mesela "Siz kadınlara şiddet uygulanmasına karşı somut olarak ne yapıyorsunuz?" sorusu geldiğinde, bizim buna cevabımız: "Biz önce buna kendi içimizde izin vermiyoruz! İkinci olarak, bu kötülüğü ortadan kaldırmanın gerçek yolu olan proletarya önderliğinde devrim için bugün yapılması gerekeni yapıyoruz! Bolşevik bir parti inşa etmeye çalışıyoruz!" olur.
Açıktır ki bu cevap, her gün kocaları tarafından dövülen ve kendilerinden somut yardım isteyen kadınlara; her gün işyerinde hakarete uğrayan; tecavüze uğrama korkusuyla gece yalnız sokağa çıkmaya korkan ve somut yardım isteyen kadınlara; evde sürekli olarak baba, ağabey, erkek akraba baskısı altında bunalan; feodal evliliklere zorlanan ve çareyi kaçmakta görüp, yardım için kendilerine sığınan genç kızlara; bu düzen çerçevesi içinde **somut** yardımı çalışmalarının merkezine koyanları tatmin etmeyecektir. Onlar hakkında diyeceğimiz şudur: Onlar, niyetleri ne kadar iyi olursa olsun, son çözümlemede "kölelik" statüsüne dokunmadan, kölelerin köle olarak, ve fakat hayat şartları daha iyi bir köle olarak yaşamasına hizmet etmektedir. Biz ise köleliği kaldırmak için, onu bir daha gelmemecesine tarihe gömmek için mücadele ediyoruz.
Biz bugün de kadınların toplum içindeki yerinin düzeltilmesi, eşitsizliklerin giderilmesi için verilecek reform mücadelelerine karşı değiliz. Tersine bunlardan yanayız. Biz elimizden geldiğince, tek tek kadınlara somut yardımdan da yanayız. Bizim karşı olduğumuz; reform çalışmalarının, proleter devrimi mücadelesinin bir parçası, ve ona bağlı olarak ele alınmamasıdır. Karşı olduğumuz; reformlar değil, reformlar için mücadeleyi herşey, ya da hareketinin çıkış noktası yapmaktır, yani **reformizmdir.**
Bizim görevlerimiz ve gücümüz açısından, biz bugün geniş çaplı bir reform mücadelesi yürütecek durumda değiliz. Bizim bugün böyle mücadelelere katılımımız; daha çok bu mücadeleler içine doğru düşünceyi taşımak şeklinde bir katılım olmak durumundadır. Ve bu tabii ki, reformistlerin gözünde "göstermelik" bir katılmadır. Ama biz çalışmalarımızı, "reformistlerin" ne diyeceğine göre ayarlamayız.
Biz, "Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmaz!" diyoruz. Evet, eğer gerçekten devrim olacaksa, emekçi kadın kitleleri, emekçi erkek kitlelerle birlikte devrime katılmalıdır. Varılması gereken hedef budur.
Ama bugün bir bütün olarak ele alındığında, bizim açımızdan genel olarak "milyonlarca kitlenin kazanılması" nasıl ivedilikle çözmemiz gereken, ve çözebileceğimiz bir görev değilse; kadınlar konusunda da durum böyledir. Bugün bizim açımızdan "milyonlarca emekçi kadının devrimci mevzilere yerleştirilmesi", ivedilikle çözmemiz gereken ve çözebileceğimiz bir görev değildir. Yapmamız gereken ve yapabileceğimiz, öncelikle "öncünün Komünizme kazanılması" çalışmasının bir parçası olarak kadınlar arasındaki öncü unsurları kazanmaya çalışmaktır.
Bu tartışmalar bu yönde atılacak adımlara katkıda bulunursa, hatalarımızın aşılması için bir adım olursa, bu toplantı amacına ulaşmış olacaktır.

GUAfS'la Eylembirliği Üzerine

Afganistan'ın Rus Sosyal-Emperyalistleri Tarafından İşgalinin 5. Yıldönümünde B. Almanya'daki Eylemler Üzerine

Rus sosyal-emperyalistlerinin Afganistan'ı işgalinin 5. yıldönümünde Batı Almanya'da GUAfS tarafından bir yürüyüş ve açlık grevi düzenlendi. Biz bolşevikler bu eylemleri gücümüz oranında destekledik. GUAfS'ın yürüyüş eylemine Batı Almanya çapında güçlerimizi merkezi olarak seferber ettik. Açlık grevinin yapıldığı bölgedeki yoldaşlarımız da açlık grevi eylemini çeşitli şekillerde desteklediler. Yürüyüş eylemi, bizim dışımızda Partizan tarafından (bölgesel olarak), GDS ve Spartaküs tarafından da desteklendi.

Biz bu değerlendirme yazımızda öncelikle yürüyüş eyleminin hazırlıkları, eylemin kendisi ve bununla ilgili bazı tavırlar üzerinde duracağız. (Açlık grevi eyleminin desteklenmesi ile ilgili olarak, bizzat bu eylemi destekleyen yoldaşlardan birinin yazdığı bir yazıyı ayrıca yayınlıyoruz.) Bu değerlendirmeye geçmeden önce, geçmişle ilgili olarak, özellikle TKP/ML(B) olarak ortaya çıktığımızdan bu yana, Afganistan konusundaki tavırlarımızın Proleter Enternasyonalizminin gereklerine tam olarak cevap veren bir tavır olmadığını; 1981, 1982, 1983 yıllarında GUAfS'ın düzenlediği eylemlere karşı takındığımız, bu eylemleri küçük bir güçle destekleme; 1981'de eyleme hiç gitmeme tavrımızın yeterli bir proleter enternasyonalisti bir tavır olmadığını; doğru tavrın, bu yılki tavrımız olduğunu özeleştirici bir şekilde tespit etmek istiyoruz. Bizim bu konudaki tavrımızın tam bir değerlendirmesi, kuşkusuz önümüzde duran bir görevdir.

Bu yılki yürüyüş eyleminin değerlendirilmesine, eylembirliği toplantılarından başlamak gerekir.

GUAfS'ın yaptığı ve bizi de davet ettiği ilk eylembirliği toplantısına, çağrı — bizim hatamız sonucu — elimize zamanında geçmediğinden katılamadık.

Katıldığımız ilk eylembirliği toplantısı, yapılan ikinci toplantı idi. Bu toplantıda GUAfS ve bizim dışımızda, GDS, WBK ve Spartaküs temsilcileri de vardı.

Bu toplantıda esas olarak ideolojik-siyasi görüşler, ayrılıklar üzerinde duruldu. Bunlar esas olarak anti-emperyalist anti-feodal devrimin propagandası; Lenin-Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği ile şimdiki Sovyetler Birliği arasındaki temel farklılığın vurgulanması; Batı Alman emperyalizmine karşı tavır, vb. sorunlarla ilgili idi. Bunun dışında eylemin bazı teknik sorunları üzerine de tartışıldı. Eylemin desteklenmesi konusunda da bütün örgütlerin temsilcileri, bu desteği çıkacak platforma bağlı olarak ele alacaklarını bildirdiler.

Bu toplantıda ayrıca GUAfS'ın 1983 eyleminde Bolşevik Partizan'a karşı takındığı tavır da eleştirildi. GUAfS temsilcileri bu tavrın yanlış olduğunu kabul ettiklerini, bunun yazılı olarak da özeleştirisini yaptıklarını açıkladılar.

Bu toplantıda ayrıca GUAfS temsilcileri, Partizan temsilcileriyle görüşüldüğünü, onların eylemi bölgesel olarak destekleyeceklerini açıkladıklarını bildirdi. Ayrıca MLPD'nin toplantıya çağrıldığını, ancak onların gelmediğini GUAfS temsilcisi açıkladı. Toplantıda GUAfS'ın eylem platformunu en kısa zamanda örgütlere göndermesi, ve platform üzerine tartışmak için yeni bir eylembirliği toplantısı yapılması kararlaştırıldı.

Daha sonra GUAfS, yapılacak eylem için platform önerisini örgütlere gönderdi. Daha önce alınan karara uygun olarak örgüt temsilcileri yeniden biraraya geldiler. Yapılan toplantıya, ikinci toplantıya katılanlar katıldı.

Bu toplantıda öncelikle platform önerisi üzerine tartışıldı. WBK eleştirilerini yazılı olarak getirmişti. Toplantıda ilk sözü biz aldık, ve platform önerisine eleştirilerimizi ve eylemle ilgili görüşlerimizi şu şekilde formüle ettik:

Bildiri ile ilgili söylenmesi gerekenler:

1- Başlıkla ilgili:

Başlıkta sorun yalnızca bir yanıyla; baskı, soykırımı yanı ile konuyor. Doğru değil. Sorunun öbür yanı, bizim olumlu olarak neyi istediğimiz, neyi desteklediğimiz de konmalı.

Mesela: Unterstützt den bewaffneten Revolutionskampf der Völker Afghanistans (yada: des Volkes Afghanistans aus verschie-

denen Nationalitäten) für ein unabhängiges und demokratisches Afghanistan!
ya da: Der einzige Weg für wirkliche Befreiung Afghanistans ist die antiimperialistische-antifeudale Revolution unter Führung des Proletariats!
Beş yıl, yalnızca "Aggression und Völkermord"un beş yılı değil; buna karşı yiğitçe direnişin de beş yılıdır.
Bunun başlıkta da konması doğrudur. (Bu nokta bizim açımızdan veto noktasıdır. Yani imza atacaksak, bunu mutlaka isteriz.)

2- Bildiride bir tek kez bile anti-emperyalist anti-feodal devrimin doğrudan propagandası yapılmıyor. Bunun yerine "Afgan halkının" "zorlu savaşı", "silahlı mücadelesi"nden vb. sözediliyor. Tabii ki "zorlu savaş", "silahlı mücadele" propaganda edilmeli, ama bununla yetinilmemesi; bu silahlı mücadelenin "devrim" mücadelesi olduğunun konması doğrudur. Kurtuluşun "halk iktidarı" ya da "işçi-köylü iktidarı"ndan geçtiğinin konması doğru olur.
(Bu nokta da veto noktasıdır.)

3- Afganistan'daki gerici gruplar hakkında, bunların "yurtdışında para yedikleri", "Afganistan'da savaşanların bunlar olmadığı", "bunların maddi imkanlara rağmen halkı uzun süreli bir savaş için örgütleyemeyecekleri" söyleniyor. Sorunun böyle konması, biraz gerçek durumun tam yansıtılmaması gibi görünüyor. Görünen — en azından dışardan bakıldığında görünen — bu grupların **bugün** direniş hareketi içinde çok önemli, evet **yönlendirici** bir etkiye sahip olduklarıdır. Gerçek durum olduğu gibi konmaz ise, bu durumu değiştirmek de mümkün olmaz. Ajitasyon için gerçek durum çarpıtılmamalı. Bunların oynadığı bu rolden çıkan sonuç, bunlara karşı mücadelenin de çok önemli, belirleyici önemde bir role sahip olduğudur. Bunlara karşı mücadele ile birleştirilmeyen bir "anti-Rus" mücadele, Afganistan'da halk yığınlarını gerçek kurtuluşa götüremez. Bu noktada bildiride söylenenler yeterli değil. Aynı zamanda bu gerici grupların pek çoğunun "islamcı" olduğunun açıkça söylenmemesi de bize yanlış görünüyor. Önerimiz, bu eleştirileri dikkate alan köklü düzeltmelerin yapılması - dır.
Bu konuda da en sondaki şiarlarda tavır takınılması doğrudur.
(Bu da veto noktasıdır.)

4- Bir problem, Batı Alman emperyalizmidir. Bu konuda bir tek yerde Federal Alman emperyalizminden sözediliyor. Onun yerine Batı Alman emperyalizmi doğrudur. Bunun dışında bu konuda bir-iki satır daha sözedilse, — yürüyüş Batı Almanya'da — iyi olur.

5- Bildiride birçok yerde "Afgan halkı"ndan sözediliyor. Bir tek yerde, "Afganistan'daki halklar" deniyor. Bizce Afgan halkı yerine, "**Afganistan** halkı", "Çeşitli milliyetlerden Afganistan halkı", "Afganistan halkları" kullanılırsa, doğru olur.
Afgan da — bildiğimiz kadarı ile, eğer bildiğimiz yanlış ise o zaman değişir — "Türk" gibi, bir milletin adı. Afgan halkı — Türkiye için çevrilip kullanıldığında — "Türk halkı" ile eşanlamlı gibi görünüyor. Bu ise çokuluslu bir devlette yanlıştır.
Bu yüzden, "Afganistan'ın çeşitli milliyetlerinden halkı", "Afganistan halkları", yalnız kullanıldığında da "Afganistan halkı" bize doğru görünüyor.
Bu yönde düzeltme öneriyoruz.

Bunun dışında bir dizi formülasyon düzeltilmesi için öneri getirdik.
1., 2., 3. ve 5. noktalarda (5.nokta eğer bildiğimiz doğru ise kaydıyla) bizim açımızdan veto noktasıdır. Yani bu noktalarda düzeltme yapılmaz ise, bu bildiriye **ortak bildiri** olarak **imza atmayız**.

Bizim getirdiğimiz eleştirilere; diğer örgütlerden temelden bir itiraz gelmedi. Bu eleştiriler ile WBK'nın eleştirileri zaten bir çok noktada birleşiyordu. İlginç olan şey şudur ki; biz Türkiye'de milli sorunda "halklar" sloganını kural olarak kullanmadığımız için de bize "Türk şövenisti" eleştirisi getiren eski kardeşlerden biri olan WBK'nın eleştirileri içinde bu konu hiç yoktu. Aynı şekilde, bizim 12 Eylül bildirimizin başlığını "reformist" olarak nitelendiren GDS'in eleştirisine aynen katılan WBK'nın, GUAfS'ın ilk bildiri taslağının başlığına da bir eleştirisi yoktu!
Platform üzerine yürütülen tartışmanın belli bir noktasında, GUAfS temsilcileri eleştirilerden bazıları konusunda, bunları yönetim olarak doğru bulmalarına rağmen, kendi bildirilerinde kullanamayacaklarını, çünkü bazı noktalarda GUAfS'ın çizgisinin henüz buna izin vermediğini, bu yüzden kendilerinin bildiriyi — bizim getirdiğimiz eleştiriler doğrultusunda önemli düzeltmeler de yaparak — yalnız çıkarmak istediklerini belirttiler. Bu noktada tartışma böylece kesildi. Eylemin teknik ve pratik sorunlarının tartışılmasına geçildi.
Biz bu durumda eylemi — yönelimini doğru bulduğumuz için — MERKEZİ olarak, ajitasyon-propagandada serbestlik temelinde destekleyeceğimizi bildirdik.
GDS toplantıya, GUAfS yönetimine yazılmış bir mektupla gelmişti. Bu mektubu GDS temsilcisi, bizim bütün ısrarlarımıza rağmen bize vermedi, mektubun GUAfS'a yazılmış olduğu, eğer isterse GUAfS yönetiminin bize verebileceğini açıkladı. (Aynı tavrı WBK, platformu

eleştiren yazısı konusunda takındı!) Bu mektupta GDS bozguncu bir tavır içinde, yürüyüş yapılmasının zararları üzerine ahkam kesiyor; yürüyüş yapılmamasını öneriyordu. (Bu mektup için bkz. bu sayıda s.) Onların bu önerileri hem bizim, hem GUAfS'ın eleştirilerine hedef oldu. Tabii WBK ve Spartaküs bu konuda GDS'in yanında idiler. Sonuçta, GDS'in yürüyüş yapmama önerisinin dikkate alınmayacağı açıkça ortaya çıktı. GDS, WBK ve Spartaküs'e yapılacak yürüyüşü destekleyip desteklemeyecekleri soruldu; destekleyeceklerse nasıl destekleyecekleri konusunda tavır takınmaları istendi. Verilen cevaplar onların "güçleri oranında destekleyecekleri" biçimindeydi.

Bu toplantıda bizim mitingle ilgili olarak getirdiğimiz, mitingde destekleyen örgütlere 1 sayfayı geçmeyen mesaj okuma hakkı verilmesi önerimiz kabul edildi. Hep birlikte Enternasyonal söylenmesi önerimiz ise suskunlukla geçiştirildi.

Biz, eylem öncesinde Almanca-Türkçe olarak çıkardığımız şu bildiriyi Batı Almanya'da çalıştığımız her alanda yoğun bir şekilde dağıttık:

Sosyal-emperyalist Rus işgalcileri Afganistan'dan defolun!

EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE ÖLÜM!

BUGÜNKÜ SOSYAL-EMPERYALİST SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN LENİN VE STALİN ÖNDERLİĞİNDEKİ SOSYALİST SOVYETLER BİRLİĞİ İLE HİÇBİR ORTAK YANI YOKTUR!

BAĞIMSIZ DEMOKRATİK BİR AFGANİSTAN YARATMANIN TEK YOLU; PROLETARYA ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİDİR!

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

0000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000

Rus sosyalemperyalistlerinin Afganistan'a saldırıp askeri olarak işgal etmelerinden bu yana beş yıl geçti.

Afganistan halklarına karşı —sosyalist laflarla kamufle edilmiş— yoğun terörle dolu beş yıl! Geniş çaplı bombalamalar, Napalm bombaları, zehirli gaz, kitle halinde kurşuna dizmeler, askeri mahkemeler, işkence, bunlara karşı çıkan binlerle, onbinlerle insan için zindan!..

Afganistan'daki "Sovyet" işgalcilerinin eylemlerini, onların batılı emperyalist "meslektaş"larının eylemlerinden hiçbirşey —batılı emperyalistlerin 'insan hakları' ve 'özgürlük' lafları yerine sahte sosyalist sözlerinden gayri—, ve fakat hiçbir şey ayırmamaktadır.

Bugünkü sosyal-emperyalist SSCB'nin Lenin ve Stalin önderliğindeki sosyalist Sovyetler Birliği ile —isminden gayri— hiç ve fakat hiçbir ortak yanı yoktur! Lenin'in ve Stalin'in önderliği altındaki sosyalist Sovyetler Birliği; sömürü ve zorbalığın olmadığı bir dünya için mücadele eden halkların, ve bütün ülkelerin işçilerinin güvenilir dostu ve destekleyicisi idi. Sosyalizm ve Komünizm davasının öncüsüydü! Kruşçev revizyonistlerinin izinde yürümeye devam eden bugünkü Kremlin'deki iktidar sahiplerinin sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği, Sosyalizm ve Komünizm davası için en büyük rezillik belgesidir; Sosyalizm ve Komünizm davası adına halklara karşı izlenen çıplak emperyalist siyaset; ülke içindeki ve Sovyetler Birliği'nin "nüfuz alanı" içindeki her türlü muhalefete karşı izlenen lafta sosyalist pratikte faşist siyaset, batılı emperyalistler için Sosyalizme ve Komünizme saldırmak, onu kötülemek için sarıldıkları malzemedir!

Biz Türkiyeli komünistler, bütün proleterlere ve ezilen halklara şöyle sesleniyoruz: Bugünkü Sovyetler Birliği'nin sosyalizm ile —laf dışında— hiçbir ortak yanı yoktur! O içte sosyal-faşist bir diktatörlük; dışa karşı ise saldırgan emperyalist bir büyük güçtür! Afganistan bu saldırganlığın örneklerinden sadece biridir!

****

AFGANİSTAN HALKLARININ DİRENİŞİ
ANCAK T Ü M EMPERYALİSTLERE KARŞI YÖNELİRSE ZAFER KAZANABİLİR!

****

Ama Rus sosyal-emperyalistlerinin işgali altında geçen bu beş yıl, aynı zamanda çeşitli milliyetlerden Afganistan halkının kahramanca silahlı direnişiyle dolu geçen bir beş

yıldır! Korkunç güçlü görünen bir güce karşı; Rus işgalcilerinin ve onların uşakları - nın birkaç ayda bastırabileceklerini zannettikleri bir direniş! Ama evdeki hesap çarşı ya uymadı! Direniş her geçen gün büyüdü; öyle ki, bugün Rus işgalcileri başkent Kabul' de bile yalnız başlarına sokağa çıkmaya cesaret edemiyorlar!

"Rus işgalcileri, Afganistan'dan defolun!" şeklindeki haklı asgari talepte birleşen Af ganistan halk kitlelerinin bu kahraman direniş hareketi, bu talebin ötesinde derin bir şekilde bölünmektedir. Direniş içindeki en büyük silahlı örgütlerin liderleri keskin anti-komünisttirler. Bunlar kitlelerin Rus işgalcilerine ve uşaklarına karşı anlaşılır ve haklı nefretlerini, Komünizme karşı nefret olarak kışkırtıyorlar. Bu örgütler için- de Amerikan emperyalizmi ve Batı Alman emperyalizmi, İngiliz emperyalizmi, Fransız em- peryalizmi gibi batılı emperyalist güçler, ve artık iyice yozlaşmış; emperyalist dünya sisteminin bir parçası haline gelmiş olan Çin Halk Cumhuriyeti büyük nüfuza sahiptir. Bunlar Afganistan'ın çeşitli milliyetlerden halkının Rus işgalcilerine karşı mücadele- sini; batılı emperyalistlerin bu bölgedeki çıkarları **uğruna** bir mücadeleye dönüştürme- ye çalışmaktadırlar.

Gerici islam ideolojisi de, halkı kandırmak ve kendi peşine takmak için batılı emperya listlerin elinde bugün Afganistan'da keskin bir silahtır. Batılı emperyalistler tara - fından desteklenen ve büyük ölçüde kontrol edilen; bugün direnişte esas olarak söz sa- hibi olan islamcı örgütler, salt Rus işgalcilerine karşı mücadele etmemekte; aynı za- manda ülkede hakim olan feodal ilişkileri tasfiye etmeyi sorun olarak ortaya atan; ger çekten bağımsız, demokratik bir Afganistan için mücadele eden her devrimciye, demokra- ta, Marksist-Leniniste karşı da savaşmaktadırlar! Yani gerçek devrimciler, ve gerçek komünistler, yalnızca işgalcilerin ve uşaklarının cellatlarından değil, büyük ölçüde batılı emperyalistler tarafından kontrol edilen islamcılardan da kendilerini korumak zo rundalar!

Bugünkü güçler dengesi şartlarında; —bağımsızlık uğruna mücadele, ya da zekice bir 'taktik' adına— batılı emperyalistler ve onların uşakları ile her birleşme, her itti- fak; tamamiyle yozlaşmış Çin Halk Cumhuriyeti ile her ittifak, gerçek bağımsızlık uğru na mücadeleye ihanettir! Çünkü bugünkü güçler dengesinde devrimci ve komünist güçlerin emperyalizmin bir bölümünün uşakları ile bir ittifakta kendi bağımsızlığını koruması mümkün değildir.

Bağımsız, demokratik, anti-emperyalist, anti-feodal bir Afganistan için Afganistan'ın çeşitli milliyetlerden halkının tek yolu vardır!

Bu yol, islam'ın gerici ideolojisinin yolu değildir!

Bu yol, Batılı emperyalistlerin 'insan hakları', 'özgürlük' üzerine yalancı ve anti-ko- münist laflarının yolu değildir!

Bu yol, Çinli revizyonistlerin "Üç Dünya Teorisi" yolu değildir!

Bu yol, yalnızca proletaryanın muzaffer, bilimsel ideolojisinin, Marksizm-Leninizmin yoludur!

Bu yol, proletarya önderliğinde demokratik halk devriminin yoludur! Ancak bu yoldan gi dildiğinde, Afganistan halklarının kahramanca mücadelesi emperyalistlerin elinde bir o yuncak haline gelmez! Ancak bu yoldan gidildiğinde, Afganistan'da halk kitlelerinin mü cadelesi salt bir tek emperyalist güce karşı mücadeleyle çakılıp kalmaz; her türden em peryalizme ve gericiliğe karşı bir mücadele olur! Ancak bu yolla, Rus işgalcilerine ve tüm emperyalistlere karşı Afganistan halkının milli mücadelesi, feodal ilişkilere kar şı demokratik mücadele ile birleştirilebilir! Ancak bu yolla, Afganistan'da gerçek sos yalist devrimin yolu açılabilir!

Bu yolu ancak Afganistanlı Marksist-Leninistler gösterebilir! Ve tüm zorluklara ve en- gellere rağmen bu yolu göstermek için ellerinden gelen herşeyi yapmak, onların görevi- dir!

Ve Afganistanlı yoldaşları bu zorlu mücadelelerinde desteklemek, dünyadaki bütün Mark- sist-Leninistlerin görevidir!

Biz Türkiyeli komünistler, Afganistan konusunda birincil görevimiz olarak, Afganistan' daki Marksist-Leninist güçleri desteklemeyi görüyoruz! Çünkü biz biliyoruz ki, bugün ba ğımsız bir güç olarak zayıf olmalarına rağmen, onlar Afganistan halklarının tek gerçek umududurlar!

Gelecek, bugün o kadar güçlü görünen, ve fakat içinden çürüyen emperyalistlerin, sos - yal-emperyalistlerin, ve her türlü gericilerin d e ğ i l d i r !

Gelecek, proletarya önderliğinde savaşan halklarındır!

Yaşasın Afganistan'ın çeşitli milliyetlerden halkının tüm emperyalistlere ve gericile- re karşı silahlı mücadelesi!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

Yürüyüş eyleminin kendisine gelince:

Bu eylem, yukarıda da belirttiğimiz gibi, bizim tarafımızdan merkezi olarak desteklendi. Amacımız; 12 Eylül'de öncelikle Türkiye ile ilgili bir konuda seferber ettiğimiz kitleyi, doğrudan Türkiye ile ilgili olmayan bir konuda da harekete geçirmek; proleter enternasyonalisti anlayışı pratikte göstermekti. Eyleme katılım, bu hedefe önemli ölçüde ulaşıldığını gösterdi.

Eyleme gerek biz, gerekse diğer katılanlar zamanında geldiler. Bu, geçmişten olumlu dersler çıkarılmış olduğunun bir göstergesi idi. Eylem bir bütün olarak — miting sırasındaki bir olumsuzluk dışta tutulduğunda — olumlu geçti. Gerek rota, gerekse propaganda oldukça başarılı idi.

Yapılan bu yürüyüş, miting konuşmamızda belirttiğimiz gibi, GDS gibi çeşitli milliyetlerden devrimcilerin eylembirliğine önem vermeyen, kendi durumlarını teorileştiren gruplara vurulan bir darbe oldu. Yürüyüşe 350'-nin üzerinde katılım oldu. Bunlardan 170'i BP blokunda idi. 50 kişi Partizan'ın blokunda katıldı. Hepsi toplam 30 civarında GDS, WBK ve Spartaküs taraftarı, blok kurmadan, GUAfS blokunda yürüyüşe katıldılar. Komünist olma iddiasında olan bu grupların platformunu doğru bulmadıkları ve imzalamadıkları GUAfS'ın blokunda yürüyüşe katılmış olmaları, onların açıklaması gereken açık bir çelişmedir.

Yürüyüş sonrası yapılan mitingde biz şu konuşmayı yaptık:

Arkadaşlar, Yoldaşlar, Anti-emperyalistler...

Bugün burada ortak bir şekilde, Afganistan'daki sosyal-emperyalist Rus işgalcilerine karşı kinimizi, ve Afganistan'ın silahlı bir şekilde mücadele eden halklarına bağlılığımızı gösterdik!

Gösterimiz batılı emperyalistlerin, özellikle Rus sosyal-emperyalistleriyle rekabet içinde, gerici, islamcı gruplarla işleri pişirmek isteyen ve Afganistan'daki kaybettiği mevkileri yeniden kazanmak isteyen Batı Alman emperyalist büyük gücünün manevralarını da teşhir ettik.

Biz Türkiyeli Marksist-Leninistler, Afganistan'ın mücadele eden halklarının kurtuluşa ancak, emperyalistlerin ve onların uşaklarının hakimiyetine son verecek olan gerçek bir anti-emperyalist, demokratik devrimle ulaşabileceğini vurgulamayı önemli görüyoruz. Bunun tek garantisi, işçilerin-köylülerin demokratik diktatörlüğünün kurulmasıdır. Bu mücadele hedefini tanımak ve bunu halkların mücadelesinin içine taşımak ve mücadeleyi bu bilinçle vermek, Afganistan'daki demokratik, devrimci ve Marksist-Leninist güçlerin görevidir. Bu, Marksizm-Leninizmin klasiklerinin, bizim propaganda etmek istediğimiz önemli bir öğretisidir.

Biz GUAfS'ın bu yürüyüşünü mümkün olan bütün gücümüzle destekledik. Bizim için bu yürüyüş, Afganistan'ın işgali dolayısıyla yapılan tek gerçekten anti-emperyalist yürüyüştür. Bu yüzden de her anti-emperyalistin görevi, bu göreve dilucuyla değinen sahte anti-emperyalistlerin tersine, pratikte de bir proleter enternasyonalist olarak böyle bir gösteriyi bütün gücü ile desteklemekti, desteklemektir. Geçtiğimiz yıllarda bize karşı yapılan, pratik ve ideolojik olarak Anti-komünizm karşısında gerileme anlamına gelen hataların açık ve kamuoyu önünde özeleştirisiyle GUAfS, görüşümüzce gerçekten anti-emperyalist bir eylembirliğinin oluşturulması için önemli bir adım atmıştır. Biz bu olumlu adımı bir kez daha selamlıyoruz!

Biz aramızda önemli ideolojik ve siyasi ayrılıklar olduğunu, bir ortak platform üzerinde birleşemediğimizi saklamak istemiyoruz. Ama doğru yoldayız! Sömürücülere ve baskı altında tutanlara karşı sınıf mücadelesinin entarnasyonal olduğu; bütün ülkelerin proleterlerinin ve ezilen halkların, ancak ortak mücadele ettiklerinde emperyalizmi ve her türlü gericiliği yenilgiye uğratacaklarının bilincinde olarak, biz Proleter Enternasyonalizmi ruhuyla biz kendi tarafımızdan ideolojik mücadeleyi hızlandıracak, eleştirici ve özeleştirici tartışmayı sürdürecek, ve aynı zamanda varolan ortak temel üzerinde mücadeleyi pratikte de sürdüreceğiz.

Arkadaşlar,

Eylembirliklerinde GDS grubu gibi; bizim çok zayıf güçlerimiz karşısında, kafa sayısı bakımından küçük olsa da, gerçekten anti-emperyalist, mücadeleci bir gösteride bütün anti-emperyalist güçleri bir araya getirmek için mücadele etmek yerine; bize bu gösteri yürüyüşünden tamamiyle feragat etmeyi öneren — hem de üstelik görüşmelerde ortak yürüyüş kararı alındıktan sonra! — bozguncu güçler de var. Bu yürüyüşümüz böylesi yanlış, bozguncu tavırlara karşı da bir darbe oldu!

Bugünkü eylembirliği yolu üzerinde yürümeye devam edelim; eleştiri-özeleştiriyle — devrimciler ve demokratlar arasında olması gerektiği gibi — hatalara ve zaaflara karşı mücadele edelim!

Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türlü gericilik!

Bağımsız, demokratik bir Afganistan yaratmanın tek yolu, proletaryanın ve onun Marksist-Leninist Partisinin önderliğinde Demokratik Halk Devrimidir!

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

GUAfS, ve Partizan da konuştular. GDS ve WBK

konuşmadılar. Spartaküs adına konuşan kişi, miting konuşmasında, çıkardıkları bildiriden parçalar okumaya başladı. Okuduğu bölümler önce celikle Partizan'a ve bize eleştiri getirdikleri bölümlerdi. Partizan'a eleştiri getirilen bölüm okunmaya başladığında, Partizan'ın megafonu tutan taraftarı — onların eleştiriden nasıl korkup rahatsız olduklarını gösterir bir biçimde — megafonu çekti. GUAfS temsilcisi bu durumda — sonradan yapılan değerlendirmede açıklandığına göre — Spartaküs adına konuşandan, bir tatsızlık çıkmaması için; diğer gruplara doğrudan eleştiri getiren bölümleri atlamasını talep etti. Spartaküs adına konuşan bunu reddetti, konuşmadı. Bizim sorumlu yoldaşlarımız, hızla gelişen bu olaylar karşısında doğru bir tavır takınamadılar. Bunda, olanları anında tespit edememe belirleyici rol oynadı. Doğru tavır, kuşkusuz, miting alanında ajitasyon-propaganda serbestliğine yapılan bu açık saldırıya karşı açık tavır takınmak; gerek Partizan oportünistlerini, gerekse GUAfS'lı temsilcinin tavrını mahkum etmekti. Bunun yapılmamış olması — kişisel olarak tek tek yoldaşlar tavır takınmış olmalarına rağmen, resmen Bolşevik Partizan adına bu tavrın takınılmamış olması — ÖNEMLİ bir hatadır, ve eylemdeki en büyük olumsuzluktur.

Bu olumsuz gelişmenin hemen ertesinde Partizancılar miting alanından ayrıldı. Bizler daha önce önerdiğimiz gibi, Enternasyonal ile mitingi kapadık. Dikkatimizi çeken bir tavır; biz Enternasyonal'i söylerken; GDS, WBK ve Spartaküsçülerin laubali bir şekilde kendi aralarında söyleşmeleri idi. Onlar böylece bir kez daha, proleter enternasyonalizmi konusunda ne kadar ciddi (!!!) olduklarını gösterdiler.

(Aşağıda açlık grevine katılan bir yoldaşın değerlendirme yazısını yayınlıyoruz.)

GUAfS'ın Düzenlediği Açlık Grevi Üzerine

Bizler Bolşevik Partizan taraftarları olarak, Afganistan'ın Rus sosyal-emperyalistleri tarafından işgalinin beşinci yılında, GUAfS'ın düzenlediği açlık grevini destekledik. Bizler proleter enternasyonalizmi ruhu içinde bir kez daha emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı; bağımsız, demokratik, anti-emperyalist, anti-feodal bir Afganistan için mücadele eden güçlerle dayanışma içinde olduğumuzu, Rus sosyal emperyalistlerinin Afganistan'a saldırıp askeri olarak işgal etmelerini nefretle kınadığımızı gösterdik. Unutmamalıyız ki, Afganistan devrimci hareketinin gerçek dostları ne islamcı gerici güçler, ne batılı emperyalistler, ne de Çinli revizyonistlerdir. Hayır. Afganistan devrimci hareketinin gerçek dostları **yalnızca** dünyadaki devrimci, komünist güçlerdir; güçler olacaktır. Bizler, Afganistanlı devrimcilerle ilkeli, devrimci bir dayanışma için — bugünkü şartlarda — elimizden geleni yaptığımızı ve yapacağımızı açıklıyoruz.

Görüşüme göre açlık grevindeki esas olumsuzluk; açlık grevinin kendine özgü bir tartışma-eğitim programının olmaması, yürütülen tartışmaların daldan dala yürütülmüş olmasıdır. Bu olumsuz yan, tarafımızdan eleştirilmiştir, — geç de olsa — şu alternatif tartışma noktaları ile giderilmeye çalışılmıştır:

a) Afganistan'ın sosyo-ekonomik yapısı üzerine
b) Afganistan'da devrimci güçlerin durumları üzerine
c) 27.12.83'te yapılan Afganistan'ın işgalini protesto eyleminde, Komünizmin propagandasını yasaklama anlamına gelen tavırları üzerine tartışma.

Daha sonra Afganistanlı devrimci arkadaşlar, bizim olumsuzluğa dikkat çekmemizi olumlu ve doğru bulduklarını; getirdiğimiz alternatif öneriye — geç de olsa — bağlı kalacaklarını açıkladılar. Bunun yanında tartışma programına, Bolşevik Partizan'ın ortaya çıkışı, Partizan'dan ayrılığın teorik nedenleri üzerine bilgi vermemizi istediler. Bu tarafımızdan kabul edildi.

Ayrıca bu alternatif program dışında şu noktalarda da önemli tartışmalar yürütüldü:

a) "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı" kayıtsız şartsız savunulur mu?
b) PKK örgütünün Türkiye Kürdistanında düzenlediği eylemler karşısında devrimci tavır ne olmalıdır? Bu eylemler nasıl değerlendirilmelidir?
c) Bugün Afganistan'da proletarya önderliğinde bir devrim için Komünist Partisi mutlak gerekliliktir.

Biz bu noktalarda tezler halinde şu görüşleri savunduk:

a) "Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı" ile "Ulusların kendi kaderini tayin"ikesinlikle birbirine karıştırılmamalıdır. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, bir tek anlama gelir: Ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkı. Komünistler "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı"nı, ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkını kayıtsız-şartsız her şart altında savunurlar. Fakat Komünistler "Ulusla

rın kendi kaderini tayin"ini her şart altın da savunmazlar; bunu bir bütün olarak toplumsal gelişmenin gereklerini, proletaryanın sosyalizm için verdiği sınıf mücadelesinin menfaatlerini dikkate alarak yargılar ve tayin ederler. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının kayıtsız-şartsız savunulamayacağını söylemek, ulusal sorunda Leninist ilkenin özsel içeriğini boşaltmak demektir. Vb. Vb.

b) Biz bugün Türkiye'de hakim sınıflara karşı girişilmiş herhangi bir eylemi değerlendirirken; o eyleme öncelikle proletarya önderliğinde devrimi ilerletip ilerletmediği; emperyalizmle ilişkisinin ne olduğu; emperyalizme darbe vurup vurmadığı; işçi sınıfının ve emekçi halk yığınlarının örgütlenmesini ve bilinç seviyesini yükseltip yükseltmediği; günün görevlerinin çözümünde uygun ve elverişli olup olmadığı vb. bakış açısından yaklaşır; tavrımızı ona göre belirleriz. PKK'nın yaptığı eylemlere bu bakış açısıyla yaklaşırsak, bu eylemlerin milli zulme başkaldıran demokratik bir yanının olduğunu; bizim bu yanı desteklediğimizi; ve fakat eylemleri bunun dışında desteklemediğimizi belirttik.

c) Afganistan'da Marksist-Leninist bir programa sahip; Marksizm-Leninizmi kavramış, onu pratik uygulamada sanat edinmiş profesyonel devrimci kadro çekirdeğine sahip; "kendi çalışmasını her koşul altında, bütün "ani dönemeçlerde" ve her beklenmedik durumda düzenli olarak yürütebilecek kadar serinkanlı", düşman kuvvetleriyle savaşmakta usta, işçi sınıfının en iyi, en namuslu, en bilinçli unsurlarını saflarında toplayan, bütün ani dönemeçlerde bile işleyen bir örgütsel yapıya sahip bir öncü örgütü olmadıkça, yüce ideal hedeflere varmak hayaldir. O halde bugün Afganistan'daki komünistlerin esas görevi, bolşevik bir partinin, uluslararası planda Marksizm-Leninizmden bütün sapmalara karşı, dünyadaki bütün Marksist-Leninist güçlerle omuz omuza dayanışma içinde verilecek mücadele içinde inşasıdır. Onlar bütün çabalarını bolşevik partiyi yaratma çalışması için yoğunlaştırmak zorundadırlar. Bugün dünyada Marksist-Leninist bir parti tarafından yönetilmeyen her mücadele, her ulusal kurtuluş hareketi, yarıda kalacağı gibi, Afganistan'da da ulusal kurtuluş hareketi Marksist-Leninist bir parti tarafından yönetilmediği taktirde, yarıda kalması kaçınılmazdır.

Afganistanlı yoldaşlarla açlık grevi sırasında yürüttüğümüz tartışmaların; hem bizler hem onlar açısından çok yararlı olduğunu düşünüyoruz.

Bizler açlık grevi sırasında ilk dört gün, her gün açlık grevinin yapıldığı yere gittik. Tartışmalar dışında, pratik işlerde de – bildiri dağıtma vb. gibi – Afganistan'lı devrimcilerle omuz omuza hareket ettik.

27.12.1984'te yapılan Üç Dünyacıların yürüyüşünde Afganistanlı devrimcilerle birlikte bildiri dağıttık. Proleter enternasyonalizminin lafta çok keskin savunucusu olan GDS, WBK ve Spartaküs, bizim açlık grevinde bulunduğumuz günlerde ortalıkta görünmediler! Üç Dünyacıların yürüyüşünde de yoktular!

Biz yürüyüş hazırlığına yoğunlaşmak için, açlık grevinin son günü açlık grevine gitmedik. Sonradan, bu son günde Spartaküsçü ve GDS'çi birkaç kişinin grev yerine gittiğini; ve Afganistanlı devrimcilere bizim ne kadar "milliyetçi" olduğumuzu anlatmaya çalıştıklarını, ve bizim "milliyetçi" mi, yoksa proleter enternasyonalisti mi olduğumuzu bu pratik içinde gören bazı Afganistanlı devrimcilerden cevabı aldıklarını öğrendik.

GDS'İN SON REZİLLİĞİ

Eski kardeş örgütümüz GDS'in temsilcisi, yürüyüşün hazırlıkları ile ilgili son eylembirliği toplantısına "yürüyüş yapılmaması" yönündeki öneriyle geldi.

GDS temsilcisi bu önerilerini ve gerekçelerini bir mektupla, yazılı olarak getirmişti. Ama nedense, temsilcimizin bütün ısrarına rağmen, bu mektubun bir kopyasını temsilcimize vermedi. Mektubun GUAfS'a yazılmış olduğunu, isterlerse onların bize verebileceğini söyledi.

Mektup, GDS'in yeni bir rezillik belgesiydi. Böyle bir belgenin "arşiv"lerde kalması, kuşkusuz – güya çok açık ve kamuoyu önünde mücadele yanlısı – GDS açısından hayırlı idi. Biz bu belgenin arşivlerde kalmasından yana değiliz. Aşağıda aynen, arada yorumlarımızla birlikte yayınlıyoruz.

GDS'in mektubu şöyle başlıyor:

" AKIMA KARŞI Frankfurt, 26.11.1984

Batı Almanya Marksist-Leninist Partisi'nin İnşası İçin Yayın Organı

Yurtdışındaki Afganlılar ve Afganlı Öğrenciler Genel Birliği'ne

Sevgili arkadaşlar,

Sizinle yaptığımız ve bir bütün olarak o-

lumlu değerlendirdiğimiz tartışmayı etraflı bir şekilde bildirdikten sonra, sizin tarafınızdan 29.12'de yapılması planlanan yürüyüşle ilgili bazı ciddi kuşkularımızı bildirmek zorundayız. Peşinen belirtelim ki, bu kuşkularımızın politik ve ideolojik tartışmalarımızla ilgisi y o k t u r. Tersine bunlar yalnızca, bugünkü koşullar altında böylesi bir yürüyüşün olanakları ve etkileri ile ilgilidir."

Biz GDS'in GUAfS ile hangi tartışmaları yürüttüğünü bilmediğimiz için, onun bu tartışmaları "genelde olumlu" değerlendirmesi ile ilgili söyleyecek birşeyimiz yoktur. Ama eğer sonraki gelen cümlede GDS "yürüyüş planı konusundaki" kuşkularının "ideolojik - politik tartışmalarla ilgisi olmadığı"nı vurgulama ihtiyacı duyuyorsa, arada önemli çelişmeler olması gerektiği ortadadır. Böyle çelişmelerin pratik eylemlerde rol oynamadığını söylemek- biz GDS'i kendi pratiğimizde iyi tanıdığımız için söyleyecek durumdayız — GDS açısından kocaman bir yalandır. Biz aramızda çelişmelerin sert olmadığı dönemde problem olmayan bir dizi pratik işin, aramızdaki çelişmeler sertleşmeye başladığı andan itibaren problem haline geldiğini pratikte yaşadık. Buna bir örnek, GDS'in 1 Mayıs 1982'de, yapılmasını doğru bulmadığı Nürnberg ve Stuttgart yürüyüşlerinin iznini alma konusunda takındığı tavırdır. GDS bunu sudan bahanelerle reddetmiştir. Şimdi GUAfS'a karşı takındığı tavırda ideolojik-siyasi tartışmaların bu pratik tavır konusunda rol oynamadığını, sorunun bir anlamda somut değerlendirme sorunu olduğunu söyleme anlamına gelen sözler etmesi, GDS'in gerçek durumunu yansıtmamaktadır.

GDS mektubunun birinci maddesinde şöyle diyor:

" 1. Yürüyüşe katılanların sayısı, büyük bir olasılıkla, geçen yılki katılım sayısı olan 240'ın altında olacaktır.

Örgütümüz, 300 kişiden az katılımın olduğu bir yürüyüşte, Batı Alman polisinin gözetleme yöntemleri ve olanakları ile, katılan insanların pratik olarak eksiksiz bir şekilde sicillenmesinin olası olduğu şeklindeki bakış açısını savunmaktadır. Bunu görmezlikten gelen biri, Batı Alman emperyalizminin aracı olarak Batı Alman polisi tehlikesini küçümsemekte ya da tümden inkar etmektedir. Özellikle diğer ülkelerden arkadaşlar ve yoldaşlar için, Batı Almanya'daki sınırdışı etme pratiği açısından riziko oldukça yüksektir.

Bu, kim tarafından yürütülürse yürütülsün, bizim yürüyüşlerle ilgili ilkesel bakış açımızdır. GUAfS'a karşı da bu rizikoyu vurgulamayı bir yükümlülük olarak görüyoruz."

GDS, yürüyüşe katılım konusunda yaptığı somut tahminde, şimdiye kadar yaptığı birçok somut tahminlerde olduğu gibi, pratikte fena halde yanılmıştır. Yürüyüşe katılım, pratikte, GDS'in dediği gibi 240'ın altında değil, 350'nin üzerinde olmuştur! Güçlerin nerdeyse tek tek sayılabilecek olduğu bir ortamda bu kadar yanılmak, gerçekten güç iştir! GDS güç olanı başarmıştır!

Peki ama, neden GDS yürüyüş sayısı konusunda bunca düşük bir rakam veriyor? Çıkış noktası nedir? GDS — çok açık olarak görülür ki — yürüyüşe yalnızca GUAfS'ın katılacağından, diğer devrimci güçlerin GUAfS'ı fazla desteklemeyeceğinden yola çıkıyor. (Geçen yıllarda gerçekten de böyle olmuştu.) Yürüyüşçüler üzerine yaptığı hesabı bu veri üzerine kuruyor. Elinde imkan varken, Batı Almanya'daki bütün milliyetlerden-milletlerden devrimcileri bu yürüyüşte nasıl birleştirebileceğini, böylelikle geçen yılki rakamın nasıl üzerine çıkılabileceğini tartışacak yerde; GDS — o lafta proleter enternasyonalizminde şampiyonluğu kimseye vermeyen GDS!!! — **bozguncu** bir şekilde, yürüyüşün küçük olacağını, geçen yıldan güçsüz olacağını söylüyor. Bunu da çocuklara nasihat çeken babaların "sorumluluk" pozlarında yapıyor! Hayır, devrimci sorumluluk bu değildir. Devrimci sorumluluk, **önce**, birleştirilebilecek bütün devrimci güçleri, devrimci bir platform temelinde bir eylembirliğinde birleştirmeye çalışmayı gerektirir. Bu yapılmadan, denenmeden; yapılacak eylemin küçüklüğü üzerine ahkam kesmek "sorumlu" değil, bozguncu bir tavırdır!

Daha sonra GDS kendilerinin 300 kişiden daha az yürüyüşlere karşı olduğunu söylüyor. Gerekçesi ilginçtir: 300 kişiden az olan bir yürüyüşte Batı Alman polisinin gözetleme yöntem ve olanakları ile... eksiksiz sicillenme... mümkünmüş... Bunu görmeyen, Batı Alman polisi tehlikesini küçümsüyormuş...

Bu gerçekten aptalca bir gerekçedir. Çünkü eğer gözetleme yöntem ve olanakları tartışılacaksa, o zaman sadece 300 kişiden az yürüyüşlerde değil, 300 kişiden çok daha fazla kişinin katıldığı yürüyüşlerde de Batı Alman polisinin hemen hemen eksiksiz sicilleme imkanı olduğu olgudur. Batı Alman polisinin imkanlarını 300 kişiyle sınırlayan görüş sahipleridir "Batı Alman polisi tehlikesi"ni gerçekte küçümseyenler! Bu gerekçeyi getirenlerin bugün bütün legal gösterilerden vazgeçmesi gerekir. Bunun aptalcalığı ortadadır.

Çare legal eylemlerden vazgeçme değil, bu legal eylemlerde hem katılımı çoğaltarak, hem de daha iyi tedbirler alarak, denetimin eksiksiz olmasını zorlaştırmaktır.

GDS bizleri polisin gözetim yöntem ve imkanları ile korkutmakla kalmıyor. Hemen ardından "sınırdışı edilme tehdidi"ni getirip önümüze sürüyor. Tabii bu da "yüksek sorumluluk" hisleriyle yapılır pozlarda! Ama bu tavır da sorumluluk değil, yalnızca korkutma tavrıdır.

Eğer 300 kişiden az olduğu zaman sınırdışı edilme rizikosu yüksekse, o zaman sorumlu olan önce, "ben nasıl olur da en az 301 kişilik yürüyüş yaparım?"a kafa yorması gerekir. Tehditleri arka arkaya sıralaması değil. GDS i gerçekte korkutan "sınırdışı edilme" tehdidi değil; —çünkü bu tehdit doğrudan onlara yönelik değil — ama fişlenmek, ve belki meslek yasağı ile karşılaşmak rizikosudur! Ama "riziko"suz devrimcilik de şimdiye kadar icat edilmedi. GDS kusura kalmasın!

GDS mektubunun ikinci maddesinde şöyle diyor:

> " 2. Yürüyüşe az sayıda insanın katılmasının beklenmesi açısından gelebilecek genel tehlikenin dışında, somut bir tehlike daha vardır:
> Böylesi koşullar altında Batı Alman burjuvazisi ve Batı Alman makamlarıyla çok sıkı bir şekilde çalışan şu veya bu islamcı örgüt, sonradan tutuklamalar, vb. yoluyla "müdahale etmek", yani "GUAfS sorununu" bir kerede tümüyle çözmek için, yürüyüşlerde p r o v o k a s y o n başlatma olanağına sahiptir.
> Bu yalnızca kuramsal bir olasılık değil, aynı zamanda tümüyle pratik bir deneyimdir. Örneğin, Batı Alman polisi bir yürüyüşe katılanların tümünü tutuklamış ve kontrolden geçirmiştir. (Hatırladığım kadarı ile bu, Batı Alman emperyalizminin politik tutuklularının yakınları tarafından düzenlenen bir yürüyüştü. Katılanların sayısı: 200'ün altında.) Yine Augsburg'da polis, ATİF'in Türkiyeli faşistlere karşı bir eyleminde 100 arkadaşı tutuklamış, 78 tutuklama emri vermiş ve bunlardan 30 tanesi aylarca hapiste kalmıştır. GUAfS ' a karşı da, GUAfS'ı ortadan kaldırmak için böylesi eylemler, daha önceki daha uygun provokasyonlardan sonra d ı ş t a l a n a m a z."

GDS korkutmalara devam ediyor. Amaç ne olursa olsun yürüyüşü engellemek oldu mu, o zaman amaca uygun örnekler bulunabilir.

Efendim, Batı Alman polisi, GUAfS sorununu bir provokasyonla halletmek isteyebilirmiş!? Neden şimdi? Neden GUAfS sorusuna cevap yok. GDS dedi ya, öyledir! Ama gerçekler GDS dedi diye öyle olmuyor. Batı Alman emperyalistleri bugün ne GUAfS'ı, ne de bir başka yabancı örgütü, kendine —onu yasaklama vb. şekilde genel bir saldırıya geçecek kadar— zararlı ve önemli görmüyor. Gerçek durum budur. Bu gerçek durumun —uyanıklığı bir an elden bırakmadan— tespit edilmesi, eylemlerde bu gerçek durumdan yola çıkılması, Marksizm-Leninizmin taleplerindendir! Ama GDS için öyle değil.

Ardından örnekler geliyor: 200 kişilik bir yürüyüş örneği! Yazan unutmuş: Bizim bildiğimiz kadarıyle, yürüyüş izinsiz bir yürüyüştü. Yapanlar RAF sempatizanları idi! Bu yürüyüşe polisin saldırma ihtimali, GUAfS'ın muhtemel bir yürüyüşüne saldırma ihtimali ile karşılaştırılamayacak kadar büyüktü.

Ardından Augsburg olayları: Yazar yine unutmuş. Biz tamamlayalım: Polisin saldırısı izinli bir yürüyüşe olmadı. Polisin saldırısı faşistlerin izinli bir gecesini ATİF'li devrimcilerin engellemeye çalışması sonucu oldu. Ki bu gibi eylemlerde polisin saldıracağı hesaplanmak zorundadır. İkincisi,bu saldırı BATI ALMAN EMPERYALİZMİ tarafından ATİF'e genel saldırı için kullanılmadı. ATİF çok güçlü olduğundan değil! Kendileri için şimdilik fazla tehlikeli görmediklerinden!

Bütün bunlar gösteriyor ki, GDS bu örnekleri, ciddi olarak varolan bir tehlikeye dikkat çekmek için, bunun üzerine ciddi bir tartışma yürütmek için değil; Batı Almam emperyalizmi gibi güçlü bir öcü ile **gözdağı vermek, korkutmak**, sonuçta yapılmasını doğru bulmadığı bir eylemi engellemek için vermektedir.

GDS üçüncü maddede şöyle diyor:

> " 3. Ama GUAfS tarafından yürütülen nispeten küçük bir yürüyüşün propaganda yönü de gözönünde bulundurulmalıdır:
> 27.12'de kendilerine, deneylerin de gösterdiği gibi, basında, radyoda, televizyonda en geniş şekilde yer verilen ve dikkatler üzerine çekilen islamcılar büyük yürüyüşleri ile belli ölçülerde "şov geçtikten" sonra; bundan iki gün sonra yapılan, oldukça küçük bir yürüyüş, pek az dikkat çekecektir. En büyük olasılıkla, böylesi küçük bir yürüyüşün "gülünçlüğü" üzerine kin dolu karşılaştırmalar olur.
> Bu bağıntıda, böylesi koşullar altında yapılan bir yürüyüşün yalnızca yürüyüşe katılanlar üzerindeki etkisi değil, aynı zamanda GUAfS dostları üzerindeki etkisi de küçümsenmemeliydi. Çünkü, gerçekten düş kırıklığı yaratacak bir yürüyüş, GUAfS'ın geçirdiği ve geçirmekte olduğu böylesi zor bir ortamda esasında hiç de coşturucu ve seferber edici bir etki göstermeyecektir.
> Biz, buna karşın planlanması itibarı ile etkilemede başarılı eylemlerin bu açıdan da başka bir etkiye yol açabileceklerini düşünüyoruz.
> Sizden bir kez daha soğukkanlı bir şekilde ve bütün hazırlıklardan bağımsız olarak, bu yürüyüşü iptal etmenin daha iyi olup olmadığını ciddi bir şekilde gözden geçirmenizi rica etmek için bu nedenleri sıraladığımızda, elbette GUAfS'ın ve onun dostlarının politik ve militan gücünü görüşümüzce daha iyi gösterebilecek bir KARŞI ÖNERİ getirmek istiyoruz."

Yine çok sorumlu GDS baba, çocuklara nasihat geçiyor! Ama bu nasihat içinde yer alan görüşler de çürük mü çürüktür.

Önce, 27.12'de yapılan eylemlerde, islamcıların büyük yürüyüşlerle dikkatleri üzerleri ne çekeceği sorunu. Pratikte bunun böyle olmadığı bir yana (27.12'de yapılan merkezi yürüyüşün gücü de bizim yürüyüşümüzün gücü kadardı! GDS'in somut yanılgılarından biri daha! Olur böyle vakalar! Ama bu somut yanılgı GDS'in Karşı-Devrimi bir yanı ile küçümser - ken, bir yanı ile de nasıl abarttığına iyi bir örnektir); bu söylenenler, yapılacak eylemi **öncelikle** burjuva basın ve yayın organları **için** yapılan bir eylem olarak düşünen anlayışın ürünüdür, ve kesinlikle yanlıştır. Biz bugün Batı Almanya'daki yabancı grupların kendi ülkelerindeki bir durumla ilgili yaptıkları kitlesel eylemlerde birinci hedef lerinin emperyalist basın-yayın organları olarak alınmasını kökten yanlış buluyoruz. GDS in de tavrının bu olduğunu sanıyorduk. Ama görülüyor ki, GDS'in tavrı — GUAfS'la ilgili olarak — hiç de böyle değil.

Böyle bir yürüyüşün kendi içimizde, devrimciler içinde etkisine gelince: Kuşkusuz böyle bir yürüyüş; yürüyüş dışındaki diğer legal eylem biçimlerinden çok daha fazla moral verici ve mobilize edici bir rol oynayacaktır. Görev böyle bir yürüyüş yapmamak değil; onu moral eğitimi açısından da mümkün olduğunca güçlü yapmaya çalışmaktır. Tabii GDS'in aklına böyle birşey gelmiyor!!! O GDS ki, 12 Eylül 1982'de bizim yürüyüş yapmama, bunun yerine salon toplantıları düzenleme önerimize- haklı olarak— itiraz etmiş, ve yürüyüş yapılmaması "hiçbir şey yapılmaması" demektir biçiminde yaygara yapmıştı!!! Bu değişikliğin sebebi hikmeti nedir acaba?

Sonra GDS'in yürüyüş **yerine** dehşetli militan(!!!) eylem alternatifi önerileri geliyor:

" 4. "Hiçbir şey yapılmayacağı" ruh haline karşı önemli ya da belki de tayin edici olabilecek olan, islamcı yürüyüşte hedefi belirlenmiş eylemler yürütmektir. Bu, basın açıklamasına da (bkz. 6. nokta) gerekli dikkati yöneltecektir.

Biz, buradaki rizikonun bilincindeyiz. Buna karşı korunulmalıdır. Yani örneğin "Sosyal-emperyalistler ve islamcılar, Afganistan'da, Afganistan'da bütün emperyalist - lerden gerçek bağımsızlık için savaşım veren demokratlara ve devrimcilere karşı savaşım yürütüyor!" ya da benzeri pankartlar islamcıların yürüyüşünde gizlice açılabilir. Bunun dışında, islamcıların yürüyüşünün yanısıra Almanca ve Farsça yazılmış pullar binalardan ve köprülerden doğrudan yürüyüşün içine atılabilir. Elbette ki, islamcılar kimseyi yakalayamadan öfkeden köpürmelidirler.

Bizim bunu nasıl düşündüğümüzü biraz göz önüne getirebileceğinizi umuyoruz. Biz elbette ki, bu işlerde gücümüz oranında sizi destekleyeceğiz ve bizzat görev üstleneceğiz.

5. Yürüyüşe katılan ve Afganistanlı olmayanların Afganistan'daki gerçek durum üzerine ç o k a z ş e y bildiklerini gözönünde bulundurduğumuzda, yürüyüşün yerine geçirilebilecek şey, islamcılardan gizli tutulan ve iyi korunmuş "Bugünkü Afganistan'da Direniş" konulu bir toplantı (Ocak/Şubat için planlanan toplantı ile karıştırılmasın) olabilir.

6. 27.12'de, yani islamcıların ve onların çizme yalayıcılarının yürüyüş yaptıkları gün, bu yürüyüşün karakteri GUAfS tarafından bir BASIN AÇIKLAMASI ile ortaya konabilir. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin — komünizm ve proleter enternasyonalizmiyle gerçekten ilgisi olmayan, aksine daha çok EMPERYALİZMİN ne olduğunu gösteren — işgallerinin karakterinin teşhirinin yanısıra, basın açıklamasında islamcı partile - rin karakteri ve bunların sayısız cinayetleri; İKİ CEPHELİ BİR SAVAŞIM içinde bulunan gerçek devrimci ve Afganistan halklarıyla bağları olan savaşçıların durumları, onların yiğit kurbanları ortaya konmalı ve son olarak da bütün emperyalistlere, Pakistanlı ve İranlı gericilere karşı savaşımın zorunluluğu vurgulanmalıdır.

Böylesi bir basın açıklaması, Afganistan daki direnişin durumu ve niteliği üzerine bilinen propagandaya karşılık d e n g e olarak bir şansa sahip olabilir. Kuşkusuz ki bu basın açıklaması, olanaklar ölçüsünde bizzat ajanslara, önemli günlük gazetelere — TAZ gibi —, radyo ve televizyona götürülmelidir.

Lütfen mektubumuzu tartışın."

Önce şunu tespit etmeliyiz ki, islamcıların yürüyüşünde yapılması önerilen eylemlerin temel nedenlerinden biri, "yapılacak basın açıklamasına (madde 6) gerekli önemi sağlamak dikkati çekmek"tir. Yani GDS'in yürüyüşe alternatif önerisinin **merkezinde** gerçekte bir basın açıklaması durmaktadır. Bunun üzerini GDS birtakım kulağa hoş gelen radikal laflarla, ve görünüşte radikal bir "rahatsız etme eylemi" önerisiyle örtmeye çalışıyor. "Tabii ki islamcılar kimseyi yakalayamadan öfkeden köpürmelidirler" vb. çok radikal lafların ardından önerilen, aslında az kişi ile de yapılması mümkün olan "korsan" pul fırlatma, pankart sarkıtıp kaçma vb. eylemlerdir. Bunlar yapılabilir. Ama bunların bir yürüyüşün alternatifi olduğunu söylemek saçmalıktır! GDS yürüyüş yapmadan, "iş yapıldığını" göstermek için bu öneriyi getiriyor. Bu öneriyi geti - rirken, bu gibi eylemlere yürüyüşe göre daha az kişinin seferber edileceğinin kesinlikle bilincindedir. Ve bu kendi amacına, ve durumuna uygundur. Ama bundan daha ileri bir eylem biçimi mümkünken, bu eylem biçimini onun karşısına alternatif olarak dikmek; gerici,

bozguncu bir tavırdır.
Beşinci maddede, **yürüyüşün yerine**, islamcılardan gizli tutulmuş (bu öneri, kesinlikle legal propagandası yapılmayan demektir — GDS in islamcılardan gözü nedense çok korkmuş - tur!) bir salon toplantısı öneriliyor! Ne diyelim??? Acaba GDS 1982'de 12 Eylül'de bizim salon toplantıları yapmamıza neden dehşetengiz bir gürültü ile karşı çıkmıştı??! Yalnızca biz sözkonusu olduğumuzda mı acaba yürüyüşün alternatifi salon toplantısı olamıyor?!? Neresinden tutulursa tutulsun, GDS'in tavrı dökülmektedir.
Altıncı maddede de GDS'in en etkili "silah" önerisi geliyor: Basın açıklaması! Böyle bir basın açıklamasının, alışılmış propagandaya karşı bir denge oluşturabileceği değerlendirmesi ise, GDS'in emperyalist basın ve yayın organlarının "objektifliğine" duyduğu güvenin ne büyük olduğunu gösterir bir değerlendirmedir.
Bu yazı göstermektedir ki, GDS bizimle ayrıldıktan sonra gerçekten çok yol almıştır! BATAĞA DOĞRU!
GDS'in mektubunu bitirdiği şu son sözleri de incidir:

" Son olarak, bir kez daha açıkça söylemek istiyoruz ki, bu elbette yalnızca bir önеridir. Biz gücümüz ölçüsünde Afganistan'daki devrimcileri destekleyeceğiz."

İnsanın, "Hay siz bin yaşayasınız!" diyesi geliyor! Batı Almanya'da somut olarak Afganistanlı devrimcilerin örgütü olan GUAfS, Afganistan'ın Rus sosyal-emperyalistleri tarafından işgalinin yıldönümünde bir protesto eylemi, bir yürüyüş düzenliyor. GDS somut olarak bu yürüyüşü nasıl destekleyeceğini açıklaması gereken yerde, önce yürüyüş yapılmaması gerektiği üzerine bir sürü saçma-sapan gerekçe getirdikten sonra, "Biz gücümüz ölçüsünde **Afganistan'daki** devrimcileri destekleyeceğiz" diyor! Bu somut tartışmada somut soruya (burada, Batı Almanya'da 1984 sonunda Afganistanlı devrimcilerin yapacağı yürüyüşü somut olarak nasıl destekleyeceksiniz?) somut cevap vermekten kıvırtmaktır! Bu bağıntıda "Afganistan'daki devrimcileri destekleyeceğiz" lafı, hoş; ve fakat boş bir laftır! Ama Batı Almanya'da 1984 yılı sonunda Afganistanlı devrimcilerin düzenlediği, bizlerin de elimizdeki imkanlarla desteklediğimiz somut yürüyüşü GDS'in nasıl desteklediğini denetlemek mümkündür. Ve herkes bu desteğin nasıl bir destek olduğunu görmüştür!
Önce son toplantıya "yürüyüş yapmayın" biçiminde bozguncu öneriyle gelmek!
Sonra, bütün açlık grevi boyunca, sadece son gün açlık grevine uğramak!
Üç Dünyacı ve islamcı birtakım grupların yürüyüşünde ortalıkta görünmemek!
Ve sonra, yapılan yürüyüşe de seferber edilebilecek güçleri seferber etmemek!
(Biz GDS'in bütün üye ve sempatizanlarınıa çık yürüyüşlere katmamasını anlarız! Ama açık yürüyüş ve eylemlere katılanların önemli bölümünün, GUAfS eyleminde olmamasını yalnızca pratikte proleter enternasyonalisti olmayan bir tavrın ifadesi olarak değerlendiririz!)
İşte GDS'in "Afganistan'daki devrimcilere" değil ama, "Batı Almanya'daki Afganistanlı devrimcilere", onların bir eylemindeki somut desteği böyle olmuştur. Bu destek, köstekli destektir!

Spartaküs'ün Afganistan'la İlgili Bildirimize Getirdiği Eleştiriler Üzerine

Spartaküs oportünistleri Afganistan yürüyüşünde bir bildiri dağıttılar. Bu bildiride bizim bu konudaki tavrımızla, bildirimizle de ilgili bir dizi eleştiri ve değerlendirmeleri var. Biz Marksist-Leninistler, eleştirilerin — bunlar düşmandan da gelse — doğru olanlarını alıp, hatalarımızı düzeltmeyi zaaf değil, güçlülük addederiz. Bu yüzden burada Spartaküs oportünistlerinin getirdiği eleştirileri aynen aktarıp, tavır takınmak istiyoruz.
Spartaküs oportünistleri bildirinin bizimle (ve Partizan oportünistleri ile) ilgili bölümünde şöyle diyorlar:

" "PARTİZAN" VE "BOLŞEVİK PARTİZAN" OPORTONİSTLERİNİN GERÇEK YÜZÜNÜ TEŞHİR EDELİM!

Gerek proletarya dünya devrimi gerekse de Türkiye devrimi konusunda Marksizm-Leninizme ve Türkiye proletaryasının önderi İ. Kaypakkaya yoldaşın Marksist-Leninist görüşlerine ihanet eden bu örgütlerin burada sizlerle Afganistan devrimini desteklemе adına yürüyüşe katılmaları bir sahtekarlıktır.
Çünkü; "Partizan" revizyonistleri daha dün yapılan 12 Eylül'ü protesto yürüyüşünde "cuntaya karşı mücadele" adına Rus sosyal emperyalizminin uşakları olan "İşçinin Sesi" gibi sosyal-faşist örgütlerle elele yürümüştür. Bugün ise sizlerle birlikte Rus sosyal emperyalizmi ve onların uşaklarına karşı yürümektedir.
Bu revizyonist "taktiğin" Marksizm-Leninizm ile hiçbir ilgisi olmadığı gibi, "güç birliği" adı altında revizyonistlerle eylembirliğini m ahkum eden önder İ. Kaypakkaya yoldaşın mirasına en büyük ihanettir.
"Bolşevik Partizan" revizyonistlerine ge

lince onlar da revizyonizmlerini ne kadar genel laflarla örtmeye çalışırlarsa çalışsınlar çabaları boşunadır! Çünkü BP revizyonistleri, faşist Türk hakim sınıfları - nın Afganistan devrimi neznindeki oyunlarını, yaydıkları büyük Türk şövenizmini teşhir etmemekle, ona karşı mücadeleyi yürütmemektedir.

Aynı şekilde o, Afganistan devriminin stratejik hedefi olan işçi-köylü diktatörlüğünün propagandasını yapmamaktadır:

" Bu yol, proletarya önderliğinde demokratik halk devriminin yoludur... Ancak bu yolla, Afganistan'da gerçek sosyalist devrimin yolu açılabilir."

Buradan da görülebileceği gibi BP revizyonistleri, bütün revizyonistlerle uyum içinde, her devrimin temel sorunu olan iktidar sorununu, gözlerden gizlemektedirler.

Ayrıca, BP revizyonistlerinin Afganistan devrimi konusunda geçmişte yaptıkları hataların özeleştirisini devrimci kamuoyuna vermemeleri de, onların iki yüzlü oportünistler olduklarının ayrı bir kanıtıdır.

BP revizyonistleri proletaryayı zafere götürecek olan Marksist-Leninist bir partinin inşasının zorunluluğundan tek kelime dahi söz etmeyerek, Afganistanlı Marksist Leninistlere desteğe ne kadar değer ver - diklerini göstermektedirler." (Spartaküs'ün bildirisi, s.4)

Bizim gerek proleter dünya devrimi, gerek Türkiye devrimi konusunda Marksizm-Leninizme ve Türkiye proletaryasının önderi İbrahim Kaypakkaya'ya ihanet ettiğimiz, ateşli bir hastanın sayıklamalarıdır. Aynı şekilde, bizim Afganistan devrimini destekleme adına yürüyüşe katılarak sahtekarlık ettiğimiz de, Spartaküs'ün ispatlayamayacağı bir kuruntusudur.

Spartaküs oportünistlerinin Partizan revizyonistleri ile bizi aynı kefeye koymalarıdır sahtekarlık olan!

12 Eylül 1984'te (1983'te de) Devrim/Karşı-Devrim elele yürürken, Batı Almanya'da bunun eylemle alternatifini koyan tek örgüt biz idik! Çok laf radikali GDS ve onun yardakçısı Spartaküs, çok karşı olduğu(!!!) (lafta ta - bii!) revizyonist-oportünist cephenin eylembirliğine karşı konulan alternatif eyleme çağrıldığı halde gelmedi! İşte bu çok mücadeleci yiğitlerin(!) mücadelesi bu bağıntıda böyle idi!

Spartaküs oportünistleri daha sonra bizim bildirimizde gerçek bir eksikliğe dikkat çekiyor. O da, bizim bildirimizde Afganistanlı göçmenler sorunundan yola çıkarak, Türk hakim sınıflarının konumlarını teşhir etmemiş olmamızdır. Bu bildirimizin ciddi bir eksikliğidir.

Bizim Afganistan devriminin stratejik hedefinin propagandasını yapmadığımız eleştirisi, kakavanca, kavram fetişisti bir eleştiridir. Bizim açıkça proletarya önderliğinde devrim hedefini propaganda ettiğimiz yerden, "devrimin temel sorunu olan iktidar sorununu göz - lerden gizlediğimiz" sonucuna nasıl vardığı, Spartaküsçü "Şaban"ların gizidir!

Geçmişte yaptığımız hataların eleştirisine gelince: Önce bu konuda derinlemesine bir özeleştiri için geçmişteki tüm belgelerimizin kollektif bir değerlendirmesi henüz yapılmamıştır; önümüzde görevdir. Ama bu yapılmadı diye, biz bugün görüşlerimizi olumlu olarak koymamayı, ve yanlışları pratik olarak aşmamayı yanlış bir davranış olarak görüyoruz.

Bizim bugün pratikte takındığımız tavır, aynı zamanda geçmişteki hatalarımızın pratikte bir özeleştirisidir de; ve pratikte yapılan bu özeleştiri, kağıt üzerinde yapılıp da hayata geçirilmeyen yüzlerle özeleştiriden daha değerlidir. Açıktır ki, pratikte doğru tavır takınmak, geçmişteki hataların teorik öz eleştirisi görevini ortadan kaldırmıyor. Ama birini yapmak için, ötekinin yapılmış olmasını önşart getirmek, Marksist-Leninist bir tavır değildir.

Bizim Afganistan'da Marksist-Leninist bir partinin inşasından doğrudan sözetmememizin, bunun yerine genelde Marksizm-Leninizm biliminden, Marksist-Leninistlerin desteklenme - sinden vb. sözetmemiz, bugün Afganistan ' da Marksist-Leninist bir parti inşası görevini SOMUT OLARAK önüne koymuş olan EN AZINDAN bir grubun varlığı, ve bizim bu grubu değerlendirecek yeterli belgeye sahip olmamamızdan kaynaklanmaktadır. Böyle bir grup varken genel bir "Marksist-Leninist Parti İnşası propagandası", ve fakat bu grup hakkında tavırsızlık fazla birşey getirmeyecek düşüncesi ile, Afganistan'da da bugün Marksist - Leninistlerin esas görevi Bolşevik Parti inşasıdır vb. bir genel değerlendirmeyi gerekli görmedik. Bunun Afganistanlı Marksist-Leninistleri desteklememek olduğu, aptalca bir iddiadır. Çünkü biz Afganistanlı Marksist-Leninistleri destekleyeceğimizi bildiride açıkça koyduk.

*

BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİN ZİNDANLARINDA AÇLIK GREVİ

4 Aralık 1984 tarihinden itibaren Batı Alman emperyalizminin zindanlarında tutsak bulunan RAF'ten; ve anti-emperyalist örgütlerden 30'un üzerinde devrimci, iki ay kadar süren bir açlık grevi yaptılar.

Bu açlık grevleri ile ilgili olarak dışarda bir dizi destekleme eylemi yapıldı. Bolşevik Partizan adına çıkarılan bir bildiri bu destekleme eylemlerinin birçoğunda dağıtıldı. Aşağıda bu bildiriyi yayınlıyoruz:

AÇLIK GREVİNDEKİ DEVRİMCİ RAF'Lİ TUTUKLULARLA DAYANIŞMA! BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE ÖLÜM!

Batı Alman ve Batı Berlin zindanlarında 4.12.84'ten beri Kızıl Ordu Fraksiyonundan tutukluların yeni bir açlık grevi sürüyor. Christian Klar ölümcül tehlikede; Brigitte Mohnhaupt suni beslenmede. Batı Alman emperyalizminin zindanlarındaki, zindan hastanelerindeki, Adliyedeki cellatları, kendilerinin formüle ettikleri gibi, "açlık grevini boşa çıkarmak için", tutukluları zorla beslemeye hazırlanıyorlar. İşkenceden başka birşey olmayan cebren besleme, şimdiden birçok hallerde gerçekleştirilmiş durumda! Ama yalnızca zorla besleme değil işkence olan! İşkence olan, aynı zamanda Batı Almanya ve Batı Berlin zindanlarında — şu an hepsinden önce RAF'ten — devrimcilerin tutukluluk koşullarıdır! Hücre hapsi, bütün duyumlardan mahrum bırakılma (Reizentzug) ve yüksek emniyet bölümleri — işte bunlar "yeni" Batı Alman ve Batı Berlin Adliyesinin, Batı Alman emperyalist devlet aygıtının "yeni", "bilimsel", "daha ince", "temiz" işkence yöntemleridir. Onlar böylece bir kez daha, Hitler faşizminin III. Rayh'ı ile Federal Almanya arasında gerçek bir kopma olmadığını kanıtlıyorlar! Nasıl olabilir ki? III. Rayh'taki Naziler; Alman emperyalist çıkarlarının; Flick, Thyssen, Siemens, Krupp gibi bir avuç tekelci kapitalistin çıkarlarının mümessilleri idiler. Ve bugünkü; ister SPD/FDP, ister CDU-CSU/FDP'den oluşan hükümetler de, aynı emperyalistlerin çıkarlarının mümessilidirler. Hitler faşizmi, o zamanlar sosyalist olan Stalin'in Sovyetler Birliği önderliğinde halkların anti-faşist mücadelesinin şiddeti altında parçalandığından, Batı Alman emperyalistleri o zaman kaldıkları yerden devam edemezlerdi. Ama onlar bu arada bunu telafi ettiler. Zindanlarda işkence, devrimci tutukluların "kendi kendini" öldürmeleri, her türlü devrimci etkinliğin kriminalize edilmesi, büyük çaplı polis baskınları; tüm bunlar, içsavaş manevralarından başka; bunun örneklerinden başka birşey değildir. Batı Alman emperyalizminin bütün siyasi partilerinin yabancılara karşı açık ve üstü örtülü kışkırtmaları buna bir örnektir. Batı Almanya ve Batı Berlin'deki; halkların anti-faşist mücadelesinin sonucu varolan demokratik haklar, her gün gittikçe içi boş hale getiriliyor ve faşistleşme giderek ilerletiliyor.

RAF tutuklularının; tutukluluk koşullarının iyileştirilmesi, devrimci tutukluların birleştirilmesi, tecrit işkencesinin kaldırılması için mücadelesi, haklı bir mücadeledir. Bu mücadeleyi gücü oranında desteklemeyen; Batı Alman emperyalistlerinin devrimcileri açlıktan öldürmesine, ya da ama zorla beslemeyle öldürmesine izin veren; faşizmin ilerletilmesinden birlikte suçludur. Bir gün "sıra" kendisine geldiğinde, şaşırmamalıdır!

Biz Türkiyeli Komünistler, açlık grevindeki RAF'ten tutuklularla dayanışma içindeyiz. Türkiye'de de devrimci tutuklular daha iyi tutukluluk koşulları için mücadele ediyorlar; ve bu mücadeleleriyle, hakim sınıflara teslim olmadıklarını, devrimci onurlarını koruduklarını gösteriyorlar. Türkiye'deki devrimci tutukluların faşist cellatlara karşı mücadelesi ile, RAF tutuklularının mücadelesi bir ve aynı mücadelenin parçalarıdır.

Bizim dayanışmamız; gerçi RAF'ten tutukluların taleplerinden önemsiz bazılarını destekleyen, ve fakat aynı zamanda, üstelik RAF tutuklularının adresine; "şiddetle, cinayetle, adam kaçırma ve soygunla; adil ve barışçı bir topluma varılamayacağını..." (Yeşillerin açıklaması, TAZ, 17.1.85) açıklayan — emperyalizm yanlısı Yeşiller gibi — ağlamaklı hümanistlerin ve pasifistlerin dayanışması değildir! Ne alay!

Emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve bütün uşakları; dişlerine kadar silahlanmışlardır. Onlar bu silahlı iktidarlarına dayanarak, dünya halklarını eziyor ve sömürüyorlar. Savaşlar kışkırtıp, yağmalıyor ve cinayet işliyorlar! İktidarları tehlikeye girecek olduğunda; Şili'de, Türkiye'de, vb. olduğu gibi askeri darbeler sahneliyorlar; ya da Grenada'da, Afganistan'da olduğu gibi doğrudan müdahale ediyorlar. Ve örneğin RAF gibi devrimciler, hakim sınıfların şiddetine karşı yalnızca devrimci şiddetin panzehir olduğunu propaganda edip; silaha başvurduklarında, şiddetten özgür olmanın yeni havarileri buna karşı

çıkıp, "şiddetle, ... adil ve barışçı bir topluma varılamayacağı" şeklinde atıp tutuyorlar. Şiddetsiz direnmenin propagandasını yapıyorlar. Şiddet makinesine karşı şiddetsiz karşı koymakla, emperyalizmin saçından kıl bile çekilemez! Bunu görmeyen, en iyi durumda siyasi bir aptal; bir safdil, ya da ama, doğrusunu bildiği halde bunun propagandasını yapıyorsa, emperyalizmin bir ajanıdır.

Biz devrimci şiddet taraftarıyız; bu pasifistlere ve oportünistlere karşıyız. Biz Marksist-Leninistler için devrimci şiddet ama, RAF'in propaganda ettiğinden ilkesel olarak da başka birşeydir.

"Komünistler, görüşlerini ve hedeflerini gizlemeyi şerefsizlik sayarlar. Amaçlarına ancak, şimdiye kadar varolan bütün toplum düzeninin şiddetle devrilmesiyle ulaşılabileceğini açıkça ilan ederler. Varsın hakim sınıflar bir komünist devrimden tir tir titresinler. Proleterlerin bunda zincirlerinden başka kaybedecekleri hiçbir şeyleri yoktur. Kazanacakları bir dünya vardır.

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşin!"

(K. Marks, "Komünist Manifesto")

İşin doğrusu, bizim RAF'e eleştirimiz; pasifistlerin, modern revizyonistlerin ve her renkten oportünistlerin eleştirisinden tamamiyle başka bir eleştiridir. Bizim RAF'in siyasi-ideolojik çizgisine bu sorundaki eleştirimiz ilkesel olarak şöyledir: RAF, proleter devriminin gerçek öznesi; silahlı proletarya ve silahlı halk kitleleri olmadan,"bombaların" son tahlilde "güçsüz" olduğunu yadsımaktadır.

Bizim RAF'te eleştirdiğimiz; onun gerçekleştirdiği silahlı eylemlerin; "kesinlikle mücadele içindeki ordunun tüm mücadele sistemiyle sıkı sıkıya bağlı ve eşgüdümlü operasyonu olarak" değil; "bilakis kendi başına ve herhangi bir ordudan" — kendilerine ordu diyen, ve fakat devrimin gerçek öznesiyle; silahlı proleter ve emekçi kitleleriyle ortak bir yanı olmayan küçük silahlı gruplar bir yana bırakılırsa — "bağımsız bireysel saldırı aracı olarak" (Lenin, "Nereden Başlamalı?") gerçekleştirildiğidir.

Bugün herşeyden önce, aralıksız, sistemli, ilkelere bağlı propaganda ve ajitasyonla sosyalist bilinci işçi sınıfının içine taşıyan bir örgütün yaratılması gereklidir. Proletaryanın ideolojik silahıyla; Marksizm-Leninizm teorisiyle donanmış bir örgüt. Gerekli olan; devrimci; mücadeleci Marksist-Leninist bir Partinin yaratılması ve inşasıdır. Böylesi bir örgütün yokluğunda; RAF'in kullandığı şekildeki, ve sistem ilan ettiği mücadele araçları; en aktif savaşçıları, hareketin bütünü için en önemli gerçek görevlerinden saptırmakta ve onları örgütsüzleştirmektedir.

Biz Türkiyeli Marksist-Leninistlerin RAF'te bundan başka eleştirdiğimiz; onun Lenin ve Stalin önderliğindeki; sosyalist anavatan ve dünya devriminin kalesi olan Sovyetler Birliği ile; sosyal-emperyalist bir büyük güce yozlaşan; tıpkı diğer emperyalist büyük güçler gibi, bütün devrimcilerin ve tüm dünya halklarının düşmanı olan; Kruşçev-Brejnev ve ardıllarının Sovyetler Birliği arasındaki temel farkı yadsımasıdır.

Biz RAF'i; Batı Alman emperyalizminde; kendi intikamcı hedefleriyle kendi başına bir savaş ocağı olan bağımsız bir emperyalist büyük güç görmeyen; bilakis onu Amerikan emperyalizminin adeta bir yarı-sömürgesi durumundaki jünyör partner olarak gören siyasi çizgisi dolayısıyla eleştiriyoruz. Onlar bu teoriyle, Batı Almanya'da proletarya devriminin baş düşmanının Batı Alman emperyalizmi olduğunu yadsıyorlar. Bu; "global strateji" adına, asıl baş düşmandan saptırmakla sonuçlanıyor. Pratik politikada RAF savaşçıları, kendilerine saldıran Batı Alman emperyalist devletine karşı uzlaşmaz bir tutum göstermelerine rağmen; onların teorisi Batı Alman emperyalizmini tehlikeli bir küçümsemeyi içinde barındırıyor.

Ve biz RAF'i; proleterlere ve ezilen halklara devrimin; kurtuluşun yolunu gösteren tek bilimsel pusula; Marksist-Leninist teori karşısındaki ilgisiz, evet düşmanca tavrı dolayısıyle eleştiriyoruz.

Bunlar bizim; RAF'in çizgisine **bazı** merkezi eleştiri noktalarımızdır. Bunlar bizim RAF'ten devrimcileri; Batı Alman emperyalist devleti karşısındaki haklı taleplerinde desteklememize engel değildir. Temelden farklı siyasi-ideolojik çizgilere sahip olsak da; değerlendirmemize göre RAF'in; devrimin yolu ve hedefiyle ilgili oportünist bir çizgizi olsa da, biz bugün RAF tutuklularıyla ve RAF ile barikatın aynı tarafında duruyoruz.

— RAF'ten devrimcilerin işkencecisi; Baader, Meinhof, Ensslin, Debus, Meins ve başka bir çok devrimcinin katili Batı Alman emperyalizmidir!
— Batı Alman emperyalizmi bugün en büyük emperyalist güçlerden biri, ve tüm dünya halklarının düşmanıdır!

— BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE ÖLÜM!
— BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİ YIKMANIN TEK YOLU, PROLETARYANIN SİLAHLI SOSYALİST DEVRİMİDİR!

V.i.S.d.P.: G.Sommer, Schusterstr.12, 741 Reutlingen

Batı Berlin'deki ve Karlsruhe'deki yürüyüşlerde ayrıca şu el ilanları yoğun bir şekilde fırlatıldı:

— TECRİT HAPSİ İŞKENCEDİR!
— İŞKENCECİ; BATI ALMAN EMPERYALİZMİDİR!

— BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE ÖLÜM!

— YAŞASIN BATI ALMANYA'DA PROLETER DEVRİMİ!
— YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!

— RAF'TEN AÇLIK GREVCİLERİYLE DAYANIŞMA!
— BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE ÖLÜM!

— BATI ALMAN EMPERYALİZMİ BİR EMPERYALİST BÜYÜK GÜÇTÜR!

— BATI ALMAN EMPERYALİZMİ; AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN BİR YARI SÖMÜRGESİ DEĞİLDİR!

Batı Berlin'deki yürüyüşe az sayıda BP taraftarı katıldı. Katılım az sayıda olduğu için bir blok kurulmadı. Daha sonra katılımı değerlendiren yoldaşlar, en azından bizim kendimizi onlardan ayıran "Batı Alman emperyalizmine ölüm" şiarının pankart olarak taşınmasının gerekli olduğunu; bunun yapılmamış olmasının hata olduğunu tespit ettiler.

Karlsruhe'deki yürüyüşe de az sayıda Bolşevik Partizan taraftarı; kendi bloklarını kurarak katıldılar.

*

Türkiyeli gruplar içinde —ve fakat sadece Türkiyeli değil, Batı Alman grupları içinde de — yürüyüşte yapılan propagandada RAF'in siyasetine Marksist-Leninist eleştiri getiren tek grup biz idik.

Bizim dışımızda, Türkiyeli gruplar içinde; Fight Back ile birlikte bildiri çıkaran Partizan; RAF ile ayrılıkları konusunda bildiri de: "Kızıl Ordu Fraksiyonu ile burada üzerinde durmayı **yersiz** bulduğumuz ciddi ayrılıklarımızın olduğu çok kimse tarafından bilinmektedir" demeyi yeterli görerek; kendini "RAF"ten siyasi olarak ayırmıştı(!!!). Onlar böylece oportünist ideolojik mücadele anlayışlarının yeni bir örneğini daha verdiler.

İDEOLOJİK MÜCADELENİN BİR ARACI: ORTAK TOPLANTILAR

Kendilerine Marksist-Leninist diyen Türkiyeli gruplar arasındaki tartışma, bugüne kadar —çok az kuraldışı dışında — hemen hemen yalnızca yayın organlarında yürütülen polemikler üzerinden olmuştur.

Çoğu halde yürütülen polemik de tek yanlı olmuş, gruplar birbirlerinin getirdiği eleştiri karşısında çoklukla tavır takınma ihtiyacı bile duymamıştır. Her grubun yayın organının esasta hemen hemen yalnızca o grup taraftarları arasında okunması ve incelenmesi, diğer grupların yayın organlarına karşı genelde varolan kayıtsızlık, bunda önemli bir rol oynamıştır, oynamaktadır. Özellikle bizim açımızdan; Marksizm-Leninizm adına konuşan oportünist gruplara getirdiğimiz eleştirilerin, eleştirinin muhatabı olan grupların tabanlarına ulaştırılması önemli bir problemdir.

Biz yıllardan beri, özellikle de TKP/ML-Partizan menşevikleri ile ayrıldığımızdan bu yana; Marksizm-Leninizm ile oportünizm arasındaki ayrılık çizgilerinin çekilebilmesi ve bunların gösterilebilmesi için de; kamuoyu önünde açık ideolojik mücadelenin önemini vurguladık, vurguluyoruz. Ne yazık ki, şimdiye kadar bizim bu yöndeki çağrı ve çabalarımız, Marksizm-Leninizm adına konuşan gruplar arasında fazla ilgi çekmedi.

Şimdi; bizim dışımızda Marksizm-Leninizm adına konuşan "Alternatif" ve "Mayıs" grupları; en azından Fransa somutunda, "kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele" konusunda bizimle benzer görüşler savunmaya başladılar. Bu konudaki yakınlığın sonucu olarak, bizim düzenlediğimiz bir toplantıya bu grup temsilcileri de katıldı. Ayrıca, DHB'nin bir kadının hazırladığı bir toplantıya da biz katıldık.

Bu gelişmelerin belli bir aşamasında; "Mayıs" ve "Alternatif" grupları, ortak toplantılar düzenleme düşüncesini olumlu bulduklarını açıkladılar. Üç grup adına şu açıklama yayınlandı:

AÇIKLAMA

Her milliyetten Türkiyeli devrimci kamuoyuna!

Bugün, Marksizm-Leninizmi savunduğunu söyleyen güçler açısından ideolojik durum bir kaos ile; tam bir ideolojik bölünmüşlükle vb. belirlenmektedir. Bu, yalnızca bugün

ortaya çıkan bir durum değil; belli bir tarihi dönemden bu yana olan gelişmelerin ürünüdür.

Uluslararası durumun bu çok olumsuz özelliği tek tek hemen bütün ülkelerde yansımasını bulmaktadır. Genel olarak Türkiye ve özel olarak Türkiye Kürdistanında Marksizm-Leninizmi savunduğunu söyleyen örgüt ve kişiler de bu genel özelliğin dışında değildirler.

Marksist-Leninist teorik kavrayış derecesinin korkunç düşüklüğü; çözülmesi gereken ve henüz çözülmemiş teorik sorunların varlığı, vb. durumu daha da ağırlaştıran birer faktör rolü oynamaktadır.

Kabaca bu koşullarda, ideolojik mücadelenin; onun da doğru bir temelde yürütülebilmesi için gerekli olan teorik çalışmanın önemi ne kadar vurgulansa azdır.

Kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele; bu mücadele yürütülürken de Marksist-Leninist yöntemlere bağlı kalarak ispatlı, belgeli, özeleştirici bir şekilde çalışma gereklidir.

Biz, aşağıda imzası olan dergi taraftarları, bugün yukarıdaki cümlelerde ifade edilmeye çalışılan tarzda bir ideolojik mücadele anlayışından yanayız.

Bizim bu açıklamamız hiçbir biçimde,"birleştiğimiz", vb. üzerine demagojik propagandalarla karartılmamalıdır. İmzacı dergiler arasında bir dizi temel ayrılıklar mevcuttur; ve hepsi karşılıklı birbirleri ni "komünist" değerlendirmemektedir.

Amaç; Marksizm-Leninizm sempatizanı devrimci kitleleri de içine çeken, canlı; var olan ideolojik-teorik engelleri aşmak amacıyla yürütülen bir açık ideolojik mücadele ile komünistlerin birliğine hizmet etmeye çalışmaktır. Açık ideolojik mücadelenin anlamı ve önemi büyüktür. Proletaryanın ve devrimcilerin sorunlarının "kapalı kapılar" ardında çözümlenmesi talebi; "üst düzey tartışmaları", çok kötü talepler olarak geri çevrilmelidir. Şu ana kadarki deneyler, felaketli sonuçların; açık ideolojik mücadelenin yürütüldüğü şartlarda değil, yürütülmediği şartlarda ortaya çıktığını göstermeye yeterlidir.

Ayrıca ideolojik-teorik sorunların tartışılması talebinin, bugünkü pratiğin sorunlarının çözümüne yöneltilmesi gereklidir. Akademist "tartışma için tartışma", bizim talebimiz değildir.

Böyle bir girişimin yalnızca bir başlangıç olduğu unutulmamalı; devrimci kitleler kişisel olarak da bu girişimi denetlemeli; sorunu kendi sorunu olarak kavramalıdır.

Şu anda Fransa'da (Paris'te) gerçekleşen bu girişimi imzacı örgütler arasında genelleştirme bir görevdir; diğer örgütlerin devrimci kitleleri arasında bu yönde propaganda yürütmek bir görevdir.

Bütün devrimci arkadaşları bu yöndeki görevleri de çözme yönünde çalışmaya çağırıyoruz.

* MAYIS 29.11.84
* ALTERNATİF
* BOLŞEVİK PARTİZAN

NOT:

Yukarıdaki bildirinin onaylanması aşamasına dek, bu girişime İleri'den arkadaşlar da katılmışlardır. Fakat gelinen en son noktada onlar, belli gerekçelerle bildiriyi imzalamayacaklarını, ve buna bağlı olarak, önümüzdeki uygun ilk anda yapılacak olan "Uluslararası komünist ve devrimci hareketin bugünkü durumu ve komünistlerin görevleri" konulu ortak tartışma toplantısına örgütleyici olarak katılmayacaklarını açıklamışlardır.

İmzacı örgütlerin yaptığı toplantıların bazılarına katılan Kawa ise, örgütleyeceğimiz toplantılara örgütleyici güç olarak değil; tartışmacı güç olarak katılacağını açıklamıştır.

HK, Pz, ATT ve İleri'nin diğer kanadı, imzacı örgütlerin ortak tartışma toplantısı örgütleme konusunda yaptığı yazılı çağrıyı yanıtsız bırakmışlardır."

Mart'ın ilk hafta sonunda bu üç grup Paris'te, "Uluslararası komünist ve devrimci hareketin bugünkü durumu ve komünistlerin görevleri" konulu bir ortak toplantı düzenlemişlerdir. Biz bu gelişmeyi, mutlaka geliştirilmesi gereken olumlu bir gelişme olarak değerlendiriyoruz. Böylece ideolojik mücadele ile ayrılık ve birlik noktalarının açıklığa kavuşması kolaylaşacaktır.

KOMÜN 114 YAŞINDA!

Dünyada proletaryanın ilk defa iktidarı — 72 günlüğüne de olsa — ele geçirdiği Paris Komününün ilanının üzerinden, bu yılın 18 Mart'ında 114 yıl geçmiş olacak.

Proletarya açısından olağanüstü önemde derslerle dolu olan Komün üzerine, Marks'ın Kugelmann'a yazdığı iki mektubu; Lenin'in Marx'ın Kugelmann'a mektuplarının Rusça baskısına yazdığı önsözü; yine Lenin'in, Komün'ün 40. yıldönümünde yazdığı "Komün'ün anısına" adlı makalesini yayınlıyoruz.

MARX'TAN LUDWIG KUGELMANN'A

... 18. Brumaire'imin son bölümünde, eğer yeniden okursan göreceğin gibi, Fransa'daki gelecek devrim girişiminin, şimdiye değin olduğu gibi, artık bürokratik ve askeri makineyi başka ellere geçirtmeye değil, ama onu ***yıkmaya*** *dayanacağını belirtiyorum. Kıta üzerindeki gerçekten halkçı her devrimin ilk koşuludur bu. Kahraman Parisli arkadaşlarımızın girişmiş bulundukları şey de, işte budur. Ne esneklik, ne tarihsel girişkenlik, ne özveri yeteneği ile bezenik şu Parisliler! Düşmandan daha çok iç ihanet tarafından altı ay boyunca aç kalıp yıkıma uğradıktan sonra, sanki yabancı hep Paris kapılarında değilmiş gibi, Prusya süngüleri altında başkaldırıyorlar! Tarih daha böylesine büyük bir örnek görmedi! Eğer yenilirlerse, bunun nedeni yalnızca "ruh iyilik"leri olacak. İlkin Vinoy, ve sonra da Ulusal Muhafızın gerici ögeleri alanı boş bıraktıktan sonra, hemen Versailles üzerine yürümek gerekirdi. Vicdan titizliği yüzünden, uygun zaman kaçırıldı. Sanki şu kötü Thiers ucubesi, Paris'i silahsızlandırmaya kalkışarak, daha önce başlatmamış gibi,* ***içsavaşı*** *başlatmak istemedi. İkinci yanlış: Merkez Komite, yerini Komüne bırakmak üzere, görevlerini çok çabuk bıraktı. Gene çok büyük bir "onur" titizliği yüzünden! Ne olursa olsun, Paris ayaklanması, hatta eski toplumun kurtları, domuzları ve köpekleri tarafından boyuneğdirilecek olsa bile, partimizin Paris Haziran ayaklanmasından sonraki en şanlı savaş başarısıdır. Cennetin fethine çıkan Paris titanları karşısında, ölüm şenlikleri ve kışla ve kilise, feodalite ve hele hamkafalılar kokuları ile, Prusya-Almanya Kutsal Roma İmparatorluğu köleleri nedir ki...*

*

MARX'TAN LUDWIG KUGELMANN'A

... 13 Haziran 1849 vb. küçük-burjuva gösterilerini, Paris'teki güncel savaşımla karşılaştırmanı hiç anlayamıyorum.

Eğer savaşıma ancak son derece elverişli şanslarla girilmesi gerekseydi, tarihi yapmak elbette çok kolay olurdu. Öte yandan, eğer "raslantı"lar tarihte hiçbir rol oynamasalardı, tarih çok gizemsel bir nitelik taşırdı. Bu beklenmedik olaylar evrimin genel gidişi içine elbette girer ve başka beklenmedik olaylar tarafından denkleştirilmiş bulunurlar. Ama hareketin hızlanma ya da yavaşlaması, aralarında hareketi yönetmeye ilk çağrılan önderlerin niteliğinin de bulunduğu bu türlü "raslantı"lara çok bağlıdır.

Bu kez için, mutsuz ve kararlaştırıcı "raslantı"yı Fransız toplumunun genel koşullarında değil, ama Prusyalıların Fransa'daki varlıkları ve Paris'in burnu dibindeki konumlarında aramak gerekir. Parisliler bunu çok iyi biliyorlardı. Versailles burjuva itleri de bunu iyi biliyorlardı. İşte tastamam bu nedenle Parislileri ya vuruşmayı kabul etme, ya da savaşmadan yenik düşme seçeneği karşısında bıraktılar. Son durumda, işçi sınıfının moral bozukluğu, belli bir sayıdaki "önder"lerin yitiminden çok daha büyük bir umutsuzluk olurdu. Paris tarafından verilen kavga sayesinde işçi sınıfının kapitalist sınıf ve kapitalist devlete karşı savaşımı yeni bir evreye girmiştir. Bu kavganın sonucu ne olursa olsun, evrensel bir tarihsel önem taşıyan yeni bir çıkış noktası elde etmiş bulunuyoruz.

*

MARX'TAN KUGELMANN'A MEKTUPLARIN RUSÇA ÇEVİRİSİNE ÖNSÖZ

Marx'ın Komün üzerine verdiği yargı, Kugelmann ile mektuplaşmasının doruğudur. Ve bu yargı, sağ-kanat Rus sosyal-demokratlarının davranışları ile karşılaştırıldığı zaman, özellikle değerlidir. 1905 Aralığından sonra, ödlekçesine: "Silaha sarılınmamalıydı" diye haykıran Plehanov, daha sonra kendisini Marx'a benzetme alçakgönüllülüğünü gösterdi. Ona göre, Marx da 1870 devrimini frenlemişti.

Evet, Marx da devrimi frenledi. Ama, Plehanov'un kendisi tarafından yapılan bu karşılaştırmanın, Plehanov ile Marx arasında nasıl bir uçurum açtığına bakın.

Plehanov, 1905 Kasımında, birinci Rus devrimci atılımının doruğuna varmasından bir ay önce, proletaryayı gözüpekçe uyarmak şöyle dursun, tersine ona ***silah kullanmasını öğrenme ve silahlanma*** *zorunluluğundan sözediyordu. Bir ay sonra, savaşma başlayınca, Plehanov, onun önemini, olayların genel gidişi içindeki rolünü, daha önceki savaşım biçimleri ile i-*

lişkisini çözümlemek için en küçük bir çaba göstermeksizin, pişman olan aydın rolü oynamakta ivecenlik gösterdi: "Silaha sarılınmamalıydı."

*Marx, **1870 Eylülünde**, Komünden altı ay **önce** Fransız işçilerini doğrudan doğruya uyarmıştı: Enternasyonalin ünlü çağrısında, ayaklanma bir **çılgınlık** olur, diye ilan etti. 1792 anlayışı içindeki bir hareketin olanağı konusundaki milliyetçi yanılsamaları **önceden** teşhir etti. O, **iş işten geçtikten sonra** değil, uzun aylar öncesinden: "Silaha sarılınmamalıydı!" demesini biliyordu.*

*Ve, Eylüldeki kendi öz bildirimine göre, bu **umutsuz** girişim, Mart 1871'de uygulamaya konduğu zaman nasıl davrandı? Marx fırsattan sadece (Aralık olayları sırasındaki Plehanov gibi), Komünü yöneten hasımlarını, prudoncu ve blankicileri "kıstırmak" için mi yararlandı? Bir yatılı okul gözetmeni gibi: "Size demiştim, size önceden bildirmiştim, işte romantizminizin, işte devrimci düşlerinizin sonucu" diye homurdanmaya mı koyuldu? "Silaha sarılınmamalıydı" diye, Plehanov'un Aralık savaşçılarına verdiği gibi, Komüncülere kendi kendinden hoşnut hamkafa dersleri mi verdi?*

*Hayır. 12 Nisan 1871 günü, Marx, Kugelmann'a, **esrime dolu** bir mektup, okuma bilen her Rus sosyal-demokratının, her Rus işçisinin duvarına asmakla mutluluk duyacağımız bir mektup yazdı.*

Marx, 1870 Eylülünde ayaklanmanın bir çılgınlık olacağını söylüyordu; 1871 Nisanında, yığınsal bir halk hareketi gördüğü zaman, onu tarihsel dünya devrimci hareketinde bir ilerleme gösteren büyük olaylara katılan bir adamın son derece büyük dikkati ile izledi.

*Bürokratik ve askeri makineyi sadece başka ellere geçirme girişimi değil, ama onu bir yoketme **girişimidir** bu, der. Ve prudoncular ile blankiciler tarafından yönetilen "kahraman" Paris işçilerine gerçek bir sevinç türküsü yakar. "Ne esneklik, diye yazar, ne tarihsel girişkenlik, ne özveri yeteneği ile bezenik şu Parisliler!"(s.88)... "Tarih daha böylesine büyük bir örnek görmedi."*

*Marx, herşeyin üstünde, yığınların **tarihsel girişkenliğini** değerlendirir. Ah! bir de bizim Rus sosyal-demokratlarımız Marx'tan Rus işçi ve köylülerinin 1905 Ekim ve Aralığındaki **tarihsel girişkenliğini** değerlendirmeyi öğrenebilselerdi!*

*Bir yanda, başarısızlığı altı ay önceden gören bir büyük düşünür tarafından yığınların **tarihsel girişkenliği** karşısında duyulan saygı; öte yanda, yaşamsız, ruhsuz bir tutum, bir ukala bildirimi: "Silaha sarılınmamalıydı!" Gündüz ve gece (kadar karşıt iki davranış — ç.) değil mi?*

*Ve kendine özgü tüm coşkunluk ve tutku ile yaşamış bulunduğu yığın savaşımına **katılan** biri olarak, Marx Londra'da sürgünde, "çılgınca gözüpek", **"cennetin zaptına çıkmaya hazır"** Parislilerin **kendiliğinden eylemlerini** eleştirir.*

*Ah! 1906-1907 Rusya'sında devrimci romantizmi tepeleyen bugünkü "gerçekçi"lerimiz, Marksizm bilgelerimiz, o zaman Marx ile nasıl da gırgır geçerlerdi! Bir **cennetin** zaptına çıkma "girişim"ine hayranlık duyan **materyalist, iktisatçı** ve ütopyalar düşmanı ile nasıl da eğlenirlerdi! Bu kargaşacı eğilimler, bu ütopyacılık vb., göğe doğru atılan bir hareket üzerindeki bu yargı karşısında, bu kendini sıkıntıya sokmayan devrimciler amma da alçakgönüllü gözyaşları ya da kahkahalar saçarlar - dı!*

*Oysa, Marx'ta, bu evcimenlerin, devrimci savaşımın en yüksek biçimlerinin **tekniği** üzerinde tartışmaktan korkan bu adamların o yüksek bilgeliği yoktu. O tam da ayaklanmanın **teknik** sorunlarını tartışır. Savunucu mu, saldırıcı mı? der, sanki askeri harekat Londra yakınlarında oluyormuş gibi. Ve kararını verir: kesenkes saldırıcı: **"Hemen Versailles üzerine yürünmeliydi"**...*

Bu, 1871 Nisanında, yüce kanlı Mayıs ayından birkaç hafta önce yazılmıştır.

"Hemen Versailles üzerine yürünmeliydi", der o, 1870 Eylülünde cennetin zaptına çıkma "çılgınlık"ını göstermiş bulunan başkaldırıcılara.

1905 Aralığında, daha yeni kazanılmış ve elimizden alınmaya çalışılan özgürlükleri zora başvurarak savunmak için, "silaha sarılınmamalıydı!"...

Hayır, Plehanov kendini Marx'a benzetmekle haksızlık etmedi!

*"İkinci yanlışlık, diye devam eder Marx, **teknik** eleştirisinde: Merkez Komite (yani **Komün ordusu komutanlığı**, dikkat edin, Ulusal Muhafız Merkez Komitesi sözkonusu) görevlerini **çok çabuk** bıraktı."*

*Marx, zamansız bir ayaklanmaya karşı **yöneticileri** uyarmaya yetenekli idi. Ama o cennete saldıran **proletarya**nın pratik danışmanı olarak, Blanqui ve Proudhon'un yanlış teorileri ve yanılmalarına karşın, **tüm** hareketi **yüksek bir dereceye** yükselten yığınların savaşımına katılan adam olarak konuşuyordu.*

"Ne olursa olsun, diye yazar, Paris ayaklanması, hatta eski toplumun kurtları, domuzları ve köpekleri tarafından boyun eğdirilecek olsa bile, partimizin Paris Haziran ayaklanmasından sonraki en şanlı savaş başarısıdır."

*Komünün yanlışlıklarından **bir tekini** bile, proletaryadan saklamaksızın, Marx bu **başarı** için, **şimdiye değin** "cennet" uğruna savaşımda elimizde bulunan en iyi yol gösterici ve liberal ve radikal "domuzlar" için en korkunç korkutmalık olan bir yapıt yazdı.*

Plehanov ise Aralık için, hemen hemen kadetlerin incili durumuna gelen bir "yapıt" yazdı.

Evet, Plehanov kendini Marx'a benzetmekle haksızlık etmedi!

*Kugelmann, Marx'a, işin umutsuz olduğunu be lirterek, romantizmin karşısına çıkarılması gereken gerçeklikten sözederek, anlaşılan, bir kuşku havası içinde yanıt verdi, herhalde, **bir ayaklanma** olan Komünü, Paris'teki 13 Haziran 1849 barışçıl gösterisine benzetti.*

Marx, hemen (17 Nisan 1871) sert bir paylama gönderir Kugelmann'a:

*" **Eğer savaşıma ancak son derece elverişli şanslarla girilmesi gerekseydi, tarihi yapmak elbette çok kolay olurdu.**"*

*Marx, 1870 Eylülünde, ayaklanma bir çılgınlık olur diyordu. Ama **yığınlar** ayaklanınca, Marx bürokratik dersler vermek için deği, savaşım içinde, onlarla birlikte yürümek, onlarla aynı zamanda öğrenmek istedi. Savaşım şanslarını önceden her **tam bir kesinlikle** hesaplama girişiminin, şarlatanlık ya da bağışlanmaz bir bilgiçlik olacağını anlar o. İşçi sınıfının, kahramanca, büyük bir özveri ile, girişkenlik ruhu ile, dünya tarihini **hazırlama** olgusuna, **her şeyden çok** değer verir. Marx tarihi, başarı şanslarını önceden **kesinlikle** hesaplayamadan onu **yaratan** kimselerin bakış açısından görüyor, ama ona: "Önceden görmek kolaydı... sarılınmamalıydı..." diye ahkâm kesen küçük-burjuva aydını olarak bakmıyordu.*

*Marx, tarihin bazı anlarında, **yığınların** zorlu bir savaşımının, hatta umutsuz bir dava için de olsa, bu yığınların gelecekteki eğitimi için, onları **gelecek** savaşıma hazırlamak için, **zorunlu** olduğunu görmesini de biliyordu.*

__Sorunu bu koyuş biçimi__, saat başı Marx'ı anmaktan hoşlanan, ondan sadece geçmiş üzerindeki yargıları alan, ama geleceği hazırlamak için ders çıkarmaya çalışmayan bizim bugünkü sözde Marksistlerimiz için özünde anlaşılmaz, hatta yabancı bir şeydir. Plehanov, Aralık 1905'ten sonra, "frenleme"ye koyulduğu zaman, bunu düşünmedi bile...

Ama Marx, 1870 Eylülünde bir ayaklanmanın çılgınlık olacağını kabul etmiş bulunduğunu unutmaksızın, işte bu sorunu koyar.

*"Versailles burjuva itleri, Parislileri ya vuruşmayı kabul etmeye, ya da savaşmadan yenik düşme seçeneği karşısında bıraktılar. Son durumda, **işçi sınıfının moral bozukluğu**, belli bir sayıdaki önderlerin yitiminden **çok daha büyük** bir mutsuzluk olurdu."*

Marx'ın Kugelmann'a mektuplarında bize verdiği siyaset derslerinin, proletaryaya yaraşır bir siyaset derslerinin bu kısa özetini, burada keseceğiz.

*

KOMÜNÜN ANISINA

Paris Komününün ilan edilmesinden bu yana kırk yıl geçti. Töreye göre, Fransız proletaryası 18 Mart 1871 devrimi militanlarının anısını mitingler ve gösteriler ile kutladı; Mayıs sonunda, Mayısın korkunç "kanlı hafta" kurbanlarının, kurşuna dizilmiş komüncülerin mezarı üzerine yeniden çelenkler koymaya, ve onların fikirlerinin tam zaferine değin, onların kendisine bırakmış bulundukları davanın tam zaferine değin ara vermeden savaşmaya bir kez daha andiçmeye gidecek.

Fransız proletaryası ile birlikte, neden bütün dünya proletaryası Paris komüncülerinde kendi öncellerini kutluyor? Ve Komünün mirası nedir?

Komün kendiliğinden doğdu; kimse onu bilinçli ve yöntemli bir biçimde hazırlamadı. Almanya ile mutsuz bir savaş; kuşatılma acıları; proletaryanın işsizliği ve küçük-burjuvazinin yıkıma uğraması; yığınların, tam bir yeteneksizlik göstermiş bulunan yüksek sınıflara ve otoritelere karşı duyduğu öfke; durumundan hoşnut olmayan ve başka bir toplumsal örgütlenmeyi özleyen işçi sınıfı içinde belirsiz bir kaynaşma; Ulusal Meclisin cumhuriyet bakımından korku uyandıran gerici bileşimi; tüm bu etkenler ve başka birçokları, Paris halkını, iktidarı birdenbire Ulusal Muhafızın ellerine, işçi sınıfının ve onun yanında saf tutmuş bulunan küçük-burjuvazinin ellerine geçiren 18 Mart devrimine götürdüler.

Bu, tarihte eşi görülmemiş bir olay oldu. O zamana değin iktidar her zaman büyük toprak sahipleri ile kapitalistlerin, yani onların hükümet adı verilen şeyi oluşturan güvenilir adamlarının ellerinde bulunuyordu. Ama 18 Mart devriminden sonra, Bay Thiers hükümeti, askeri birlikleri, polisi ve memurları ile birlikte Paris'ten kaçınca, halk durumun egemeni durumuna geldi ve iktidar proletaryaya geçti. Ama güncel toplumda, iktisadi bakımdan sermaye tarafından köleleştirilmiş bulunan proletarya, ancak onu sermayeye perçinleyen zincirleri kırıp atarsa, siyasal bakımdan egemen duruma gelebilir. Ve Komün hareketi, işte bu nedenle kaçınılmaz bir biçimde sosyalist bir renge bürünecek, yani burjuvazi egemenliğini, sermaye egemenliğini yıkmaya, ve güncel toplumsal rejimin temellerini ortadan kaldırmaya çalışacaktı.

Başlangıçta, bu hareket son derece karışık ve belirsiz oldu. Komünün Almanlara karşı savaşı yeniden başlatıp iyi bir sonuca vardıracağını uman yurtseverler, bu harekete katılıyorlardı. Senetlerin ve kiraların ödenmesi ertelenmezse (bunu hükümet kabul etmemiş, ama Komün etmişti), yıkım tehlikesi ile karşı karşıya bulunan küçük tüccarlar tarafından destekleniyordu bu hareket. Son olarak, başlangıçta, bu hareket, gerici Ulusal Meclisin ("köylüler", yabanıl toprak ağaları) krallığı yeniden kurmasından korkan burjuva cumhuriyetçilerin bile sevgisini kısmen kazanmıştı. Ama bu harekette, baş rol, elbette İkinci İmparatorluğun son yıllarında aralarında etkin bir sosyalist propaganda yürütülmüş olan ve hatta çoğu Enternasyonal üyesi bulunan

işçiler tarafından (özellikle Paris zanaatçıları tarafından) oynandı.

Sadece işçiler, Komüne sonuna değin bağlı kaldılar. Burjuva cumhuriyetçiler ile küçük-burjuvalar çok geçmeden ondan ayrıldılar: birileri hareketin sosyalist ve devrimci, proleter niteliği tarafından ürkütüldükleri için; öbürleri ise onu kesin bir yenilgiye mahkum gördükleri zaman. Hükümetlerini, sadece Fransız proleterleri, korkmadan ve yorulmadan destekledi; sadece onlar onun için, yani işçi sınıfının kurtuluşu için, tüm emekçilerin daha iyi bir geleceği için çarpıştılar ve öldüler.

Dünkü müttefikleri tarafından yüzüstü bırakılmış ve her türlü destekten yoksun kalmış bulunan Komün, kaçınılmaz bir yenilgiye uğrayacaktı. Fransa'nın tüm burjuvazisi, bütün büyük toprak sahipleri, tüm borsa, bütün fabrikacılar, büyük-küçük bütün hırsızlar, tüm sömürücüler ona karşı birleştiler. Paris'e boyuneğdirmek için 100 000 Fransız tutsağını özgür bırakan Bismarck tarafından desteklenen bu koalisyon, bilgisiz köylüler ile taşra küçük-burjuvazisini Paris proletaryasının karşısına çıkarmayı ve (öbür yarısı Alman ordusu tarafından kuşatılmış bulunan) Paris'in yarısını demir bir çember içine kapamayı başardı. Fransa'nın bazı büyük kentlerinde (Marsilya, Lyon, Saint-Etienne, Dijon vb.), işçiler aynı biçimde iktidarı ele geçirmeye, Komün ilan etmeye ve Paris'in yardımına koşmaya giriştiler, ama bu girişimler hızla başarısızlığa uğradı. Ve proleter bayrağını ilk kaldıran Paris, sadece kendi güçlerine indirgenmiş ve kesin bir yenilgiye adanmış olarak kaldı.

Bir toplumsal devrimin kazanabilmesi için, en azından iki koşul zorunludur: yüksek derecede gelişmiş üretken güçler ve iyi hazırlanmış bir proletarya. Ama 1871'de bu iki koşul da eksikti. Fransız kapitalizmi henüz az gelişmiş ve Fransa da özellikle bir küçük-burjuvazi (zanaatçılar, köylüler, dükkancılar, vb.) ülkesiydi. Öte yandan, işçi partisi yoktu; işçi sınıfının ne hazırlığı ne de uzun alışkanlığı vardı, ve yığın olarak görevleri ve bunları gerçekleştirme araçları üzerinde çok açık bir fikri bile yoktu. Proletaryanın ne ciddi siyasal örgütlenmesi vardı, ne de yığın sendikaları ya da kooperatif birlikleri. ..

Ama Komünde asıl eksik olan şey, zamandır, programının gerçekleşmesine yönelme ve yanaşma olanağıdır. Tüm burjuvazi tarafından desteklenen Versailles hükümeti, o daha işe koyulma zamanı bulamadan, Paris'e karşı çatışmaları başlatıyordu. Komün, her şeyden önce, kendini savunmayı düşünme zorunda kaldı. Ve 21-28 Mayıs günlerinde gelip çatmış bulunan sona değin de, başka şeyi ciddi ciddi düşünecek zamanı olmadı. Bununla birlikte, böylesine elverişsiz koşullara karşın, varoluşunun kısalığına karşın, Komün, kendi gerçek anlamını ve ereklerini yeterince belirten bazı önlemler almasını da başardı. Komün, egemen sınıfların gözü bağlı aleti olan sürekli ordu yerine halkın genel silahlanmasını geçirdi; kilise ile devletin ayrılığını ilan etti, din işleri bütçesini (yani papazların devlet tarafından beslenmesini) kaldırdı, halk eğitimine büsbütün laik bir nitelik verdi ve böylece papaz cüppeli jandarmalara ağır bir darbe indirdi. Salt toplumsal alanda, çok şeyler yapma zamanı olmadı; ama yaptığı az bir şey de, onun işçi hükümeti, halk hükümeti niteliğini yeterli bir açıklıkla gösterir: fırınlardaki gece işi yasaklandı; para cezaları sistemi, işçilerin bu yasallaştırılmış soyulması, kaldırıldı; ensonu, Komün, sahipleri tarafından yüzüstü bırakılmış ya da çalışması durdurulmuş bütün fabrika, işyeri ve atelyelerin, kendisi gereğince onu yeniden çalıştıracak işçi birliklerine verdikleri ünlü buyrultuyu çıkardı. Ve gerçekten demokratik ve proleter niteliğini belirtmek içinmiş gibi, Komün bütün yönetim ve hükümet memurlarının görevli ücretinin normal bir işçinin ücretini geçmeyeceğini ve hiçbir durumda yılda 6 000 frankın (ayda 200 rubleden az) üstüne yükselemeyeceğini kararlaştırdı.

Bütün bu önlemler, Komünün, kölelik ve sömürü üzerine kurulu eski dünya için öldürücü bir tehlike olarak göründüğünü yeterli bir açıklıkla gösteriyordu. Bundan ötürü, burjuva toplum, Paris Belediye Dairesi üzerinde proletaryanın kızıl bayrağı dalgalandığı sürece rahat uyuyamadı. Ve ensonu, örgütlü hükümet güçleri, kötü örgütlenmiş devrim güçlerini yenmeyi başardıkları zaman, Almanlar tarafından yenilmiş ve kendi yenik yurttaşlarına karşı yürekli bonapartçı generaller, bu Fransız Rennenkamp ve Meller-Zakomelski'leri, Paris'in o güne değin görmediği bir insan kırımı yaptılar. 30 000 kadar Parisli, zincirlerinden boşanmış asker taslağı tarafından öldürüldü, sonradan birçoğu idam edilecek 45 000 kadarı tutuklandı; binlercesi zindana atıldı ya da sürgüne gönderildi. Toplam olarak, Paris, çocuklarından 100 000 kadarını, ve bunlar arasında her meslekten en iyi işçileri yitirdi.

Burjuvazi, hoşnuttu. Paris proletaryasına, generalleri ile birlikte sunmuş bulunduğu kan banyosundan sonra, burjuvazinin önderi, kanlı cüce Thiers: "Şimdi sosyalizmin işi tamam, hem de uzun zaman için!" diyordu. Ama bu burjuva kargalar boş yere gak gak ötüyorlardı. Komünün ezilmesinden altı yıl kadar sonra, savaşçılarının çoğu henüz zindanda çürür ya da sürgünde mum gibi erirlerken, işçi hareketi Fransa'da yeniden doğmuş bulunuyordu. Büyüklerinin deneyi ile zenginleşmiş ve yenilgileri ile hiçbir zaman gözü yılmamış bulunan yeni sosyalist kuşak, Komün savaşçılarının ellerinden düşmüş olan bayrağı kaldırdı ve "Ya

şasın toplumsal devrim! Yaşasın Komün!" çığlıkları ile, güven ve gözüpeklik içinde, onu ileriye götürdü. Ve birkaç yıl daha sonra, yeni işçi partisi ve onun ülkede başlatmış bulunduğu çalkanma, egemen sınıfları, hükümetin elinde kalmış komüncüleri özgür bırakmaya zorluyordu.

Komün savaşçılarının anısı, sadece Fransız işçileri için değil, ama tüm dünya proletaryası için kutludur. Çünkü Komün yerel ve sıkısıkıya ulusal bir amaç için değil, ama tüm emekçi insanlığın, bütün aşağılanmışların, bütün küçük düşürülmüşlerin kurtuluşu için savaştı. Toplumsal devrimin öncü savaşçısı olan Komün, proletaryanın acı çektiği ve savaştığı her yerde sevgiler kazandı. Yaşam ve ölüm tablosu, dünya başkentini eline geçiren ve iki aydan çok elinde tutan işçi hükümeti imgesi, proletaryanın kahramanca savaşımının ve yenilgiden sonraki acılarının görünüşü, tüm bunlar milyonlarca işçinin ruhunu tutuşturdu, sosyalizme olan umutlarını canlandırdı ve sevgilerini kazandırdı. Paris toplarının gürlemesi, proletaryanın en geri katmanlarını derin uykularından uyandırdı ve sosyalist devrimci propagandaya her yerde yeni bir atılım verdi. Bu nedenle Komünün yapıtı ölü değil; şimdiye değin her birimizde yaşadı o. Komünün davası, toplumsal devrim davasıdır, emekçilerin bütünsel siyasal ve iktisadi kurtuluş davasıdır, dünya proletaryasının davasıdır. Ve bu anlamda ölümsüzdür o."

(Kaynak: Marx, Engels, Lenin: "Paris Komünü Üzerine", s.366-368; 394-399; 405-410, Sol Yayınları, Haziran 1977)

Davut ve Hemo imzasıyla yayınlanan

»NEWROZ ÜZERİNE«YE ELEŞTİRİ

Herşeyden önce Newroz'un bir bayram olduğunu, bayramların da bir ulusun ulus olabilmesinin kıstaslarından biri olan "kültür birliği"ne girdiğini kabullenmeliyiz.

Davut ve Hemo isimler polemiklerini yürütürlerken, "evrim ve devrim"in içiçe olduğunu unutmuşlardır. Dolayısıyla Newroz'un tarihi kökenine komünistler tarafından sahip çıkılamayacağını (efsaneliğinden dolayı) belirtmekteler. Bu noktada geçmiş efsanesel tarihin evrim aşamasına girdiğini, günümüze dek varlığını sürdürdüğünü kabul etmemektedirler. Bana göre Newroz bir efsaneye değil, bir hikayeye dayanmaktadır. Filolojide hikayenin anlamı şudur: (Yaşanmış veya yaşanması mümkün olan yakım olaylarını anlatan yazı dizisidir.) Bu tanımdan hareketle Newroz yaşanmış veya yaşanması mümkün olan bir hayat olayının simgesidir. Denilebilir ki, Newroz'un dayandığı hikaye nedir? Newroz'un dayandığı hikaye, hala onun Kürt halkı arasında varlığını sürdürmesidir. "Hikayeler yaşar ama, efsaneler yaşamaz, olağanüstüleşir."

Polemik yürütenler Komünistlerin Newroz'a sahip çıkılamayacağını getirirlerken, sosyolojik bir olayın yoktan varedilemeyeceğini (vardır ki anlatılıyor), varolan sosyolojik bir olay uluslaşmışsa, yokolamayacağını unutmuşlardır veya bilmiyorlardır. (Varolan bir ulusun kültürü yokolamaz.) Eğer Newroz bir efsaneye dayanıyorsa, Kürt halkı neden böyle bir efsaneyi uydurmaya gerek görmüştür?

Eğer biz Newroz'u, Kürt ulusunun bir geleneği veya geleneksel bayramı olarak kabul ediyorsak, Kürt ulusunun devrimcilerinin ve halkının bu bayramı kutlamaları tavrını devrimci görmeliyiz. Ve o ulusun Marksist-Leninistleri tarafından kutlanması gerektiğini vurgulamalıyız. Bir ulusun, ulus olabilmesinin kıstaslarından biri olan "kültür birliği"ni kabul ediyorsak, bu demektir ki, herhangi bir ulusun kendisinin bir bayramı "ulusal" olarak belirttiği, tespit ettiği bayramı; diğer bir ulusun da o bayramı o ulusun ulusal bayramı olarak kabul etmesi zorunludur.

Her ulus kendi kültürünün, dahası gelenek ve göreneklerinin ulusal olup olmadığına karar verir, bir ulusun diğer bir ulusun ulusal günlerini belirtmeye hiç, ama hiç hakları yoktur. Böylece bir ulusun devrimcilerinin de (ezen, ezilen veya sömürge) diğer bir ulusun ulusal günlerini veya bayramlarını belirtmeye hiç hakkı yoktur. Ancak o ulusun devrimcileri karar verme yetkisine sahiptirler.

Örneğin; Kürt ulusunun devrimcileri veya ML leri Newroz'un Kürt ulusunun ulusal bayramı olduğunu savunuyorlarsa, bu konuda karar vermek te onların en doğal hakkıdır. Ama Türk devrimcileri Newroz'un Kürt ulusunun ulusal bayramı olup olmadığını tespit etmeye hakları olmadığı gibi, bu konuda polemik yürütmeye de hakları yoktur. Çünkü uluslar kendi ulusal kültürlerini belirtmede özgürdürler.

Dolayısıyla Türkiye devrimci örgütlerinin Kürdistan ulusal bayramı olan "Newroz" hakkında polemik yürütmeye bile hakları yoktur. Ancak desteklenebilir. Ama Newroz'un fiilen egemen Türk ulusunun devrimci örgütlerince de kutlanması yanlıştır. Bir ulusun, diğer bir ulusun kültürüne özenmesi, kendi kültürlerini küçümsemesidir.

Bir ulusun egemen sınıfları tarafından belirlenmiş ulusal bir bayramın (feodal ve kapitalist bir toplumda) niteliğiyle, aynı ulusun

halkı tarafından belirlenmiş bir bayramın niteliği bir olamaz. Ama aynı ulusun ulusal varlığı gündeme geliyorsa, o ulusun halkı ve o ulusun devrimcileri, egemen sınıflar tarafından belirtilmiş olsa dahi, o bayrama ulusal amaçla sahip çıkmaları gereklidir.

Davut ve Hemo arkadaşlar, daha da ileri giderek Newroz'u 23 Nisan'a, Cumhuriyet Bayramına ve 19 Mayıs'a benzetmişlerdir. Adı geçen bayramlar, Türk ulusunun emperyalizme karşı dünyaya ulusal varlığının kabul ettirilişini simgeleyen günlerin simgesidir, ve bu bayramlar Türk egemen sınıfları tarafından belirtilmiştir, Türk halkı tarafından değil. Varlık açısından bu bayramlarla Newroz arasında bir benzerlik sözkonusudur. Çünkü Newroz'da Kürt ulusunun varlığını vurguluyoruz. Ama bu bayramların belirtilişi arasında fark vardır. Newroz, devletsiz, hükümetsiz, sömürge bir ulusun bayramıdır, ve bu ulusun halkı tarafından belirtilmiştir. Ama, sözkonusu bayramlar yukarıda da belirtildiği gibi, Türk egemen sınıfları tarafından belirtilmiştir.

Eğer biz Kürt ulusunun devrimcisiysek ve sınıfsal sorunu önplana alan bir örgütün mücadelesini veriyorsak, o zaman Kürt ulusunun devrimcisi olduğumuz halde, Newroz konusunda polemik yürütmek hakkına sahip değiliz, ancak destekleriz. Ulusal sorunu önplana alan Kürdistan devrimci örgütleri Marksist-Leninist olmasalar dahi, Newroz konusunda polemik yürütmek onların en doğal haklarıdır.

Newroz'un enternasyonalliğine gelince; dünya proletaryasına malolan bir olay ancak enternasyonaldir. Newroz'un asla ve asla enternasyonal değeri yoktur.

Bolşevik Partizan okuyucusu
Ali Sey

'NEWROZ Üzerine'ye eleştiriye cevap

Hiç kuşku yok ki, "Newroz Üzerine" başlığını taşıyan yazımıza arkadaşın eleştiri getirmesi, sevindirici bir gelişmedir.

Biz gelen eleştiri yazısını, "Newroz" yazısının daha iyi kavranması yönünde kullanılması gereken bir araç olarak kavrıyor, ve bu değerlendirme temelinde yazıyı eleştirmek istiyoruz.

Yazıda temelden karşı olduğumuz düşüncelerden biri, Kürt ulusunun "bayramı" üzerine tartışma hakkımızın olmadığı şeklindeki düşüncedir. Arkadaş yazısında aynen şöyle demektedir:

> " Örneğin Kürt ulusunun devrimcileri veya Marksist-Leninistleri, Newroz'un Kürt ulusunun ulusal bayramı olduğunu savunuyorlarsa, bu konuda karar vermek de onların en doğal hakkıdır. Ama Türk devrimcileri Newroz'un Kürt ulusunun ulusal bayramı olup olmadığını tespit etmeye hakları olmadığı gibi, bu konuda polemik yürütmeye de hakları yoktur. Çünkü uluslar kendi ulusal kültürlerini belirtmede özgürdürler."

Bu paragrafta savunulan düşüncenin esas olarak "milliyetçi" bir düşünce olduğunu açıklamadan önce, kendi içinde taşıdığı bir çelişkiye parmak basmak istiyoruz,

Arkadaş, "Newroz'un Kürt ulusunun bayramı olup olmadığı" üzerine yürütülen veya yürütülecek olan bir polemiğin; Newroz'u Kürt ulusunun kutlayıp kutlayamayacağını KARARLAŞTIRMAYA kalkmakla EŞGÖRÜYOR. Eğer düşüncesi böyle olmasaydı, yukardaki paragrafın hiçbir anlamı kalmazdı.

Peki, bu mantık doğru mudur? Kesinlikle hayır! Biz komünistler, hangi milliyetten geldiğimizden bağımsız olarak, "Newroz" üzerine polemik yürütmenin tamamen doğal bir HAK ve **görevimiz** olduğunu düşünüyoruz.

Bu düşünce Komünizmin ABC'sidir. Bu temel doğruyu bile kavramayan birisi, açıktır ki, sorun hakkında doğru kavrayışa, ve yaklaşıma sahip olamaz.

Nitekim arkadaş da bu konumda konaklamaktadır. Ona göre, bir ulusun devrimcisi veya komünisti, bir başka ulusun ulusal bayramı üzerine konuşma "hakkı"na sahip değildir. Eğer o ulusun "bayramı" üzerine ileri-geri konuşuyorsa, bu "o ulus"un iradesini hiçe saymaktır, vs.

Arkadaşın bu yaklaşımı, Marksizm-Leninizmin ÖZÜ İLE ÇELİŞMEKTEDİR. Marksistler, kendi ülkeleri veya ulusları dışında, bir başka ülke veya ulusun sorunu ile ilgilenirken, o sorun üzerine tartışırken, o sorun hakkında KESİN VE BAĞLAYICI karar verme HAKKININ kendilerine ait olmadığını bilirler.

İşte bunun içindir ki, herhangi birşey üzerine tartışma ile, o konu üzerine karar almanın bir ve aynı olmadığını vurgularlar.

Arkadaş bu iki farklı şeyi, bir ve aynı görmekte, ve bu yaklaşım temelinde "NEWROZ" üzerine polemik yürütme hakkımız olmadığını vurgulamaktadır.

Dünya komünist hareketinin tarihi geçmişine kısa bir göz attığımızda, Lenin, Marks-Engels ve Stalin'in — tabii ki diğer komünistlerin de — kendi ülkeleri ve ulusları dışında başka ülke ve uluslarla, o ülkelerin komünistleri ile ilgilendiklerini görürüz.

Mesela, Lenin'in "Sol Komünizm - Bir Çocukluk Hastalığı" isimli eserini ele alalım. Bu

eserde Lenin, Batı Avrupa partileri içinde boygösteren "sol komünizmi" acımasızca eleştirmektedir. Almanya'da, İngiltere'de vs. izlenmesi gereken taktiklerin neler olması gerektiğini vurgulamaktadır.

Mesela Stalin, Komünist Enternasyonal üyesi Çin Komünist Partisinin 1926'da içinde bulunduğu durumda, mevcut problemleri üzerinde durmakta, tartışmakta, ve izlenmesi gereken çizgiyi göstermektedir.

Daha yakın bir örnek olması açısından İbrahim Kayyakkaya yoldaşın "Kürt ulusal" sorununa yaklaşımını ele alabiliriz.

İbrahim yoldaş, kendisi Türk ulusundan gelen bir Komünist olmasına rağmen, Kürtlerin Türkiye'de bir ulus olup olmadıkları sorununu tartışmıştır. Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız savunmuştur. İbrahim yoldaş, Kürt ulusunun ve halkının GERÇEK kurtuluş yolunu göstermiştir vs.

Sözün kısası, bu üç örnekten de görüldüğü gibi, Komünistler hangi milliyetten olursa olsunlar, diğer ülkelerin, ulusların ve Komünist Partilerin sorunları üzerine; evet "ulusal bayramları" üzerine tartışmayı bir görev bilirler, bunu reddetmek "milliyetçiliktir."

Biz "Newroz" yazımızda, "Newroz"un Kürt ulusunun ulusal bir bayramı olmadığını ortaya koyarken; Kürt ulusu adına bu bayramın kutlanamayacağını belirleme HAKKINA SAHİP olduğumuzu iddia etmedik. Biz sadece bu konuda ne düşündüğümüzü ortaya koyduk, ve Komünistlerin bu sorunda takınması gereken gerçek tavrın nasıl olması gerektiğini göstermeye çalıştık.

Arkadaş yazısında, "Newroz" üzerine polemik yürütmeyi, sadece "TÜRK" ulusundan komünistlere yasaklamakla kalmıyor; daha da ileri giderek, "Newroz"u Kürt ulusunun ulusal bayramı olarak kavramayan ve savunmayan "Kürt ulusundan" komünistlere de yasak koyuyor.

İşte kanıtı:

" Örneğin Kürt ulusunun devrimcileri veya Marksist-Leninistleri, "Newroz"un Kürt ulusunun ULUSAL BAYRAMI OLDUĞUNU SAVUNUYORLARSA, bu konuda karar vermek onların hakkıdır."

Yani, her Kürt devrimcisi veya Komünisti de "Newroz" üzerine tartışamaz, tartışabilmesi için temel bir koşul gereklidir. Bu koşul da, "Newroz"u Kürt ulusunun ulusal bayramı olarak kabul etme koşuludur.

Arkadaş böylece "Newroz" üzerine tartışma yasağının alanını iyice genişletmektedir. O ilk etapta, "Kürt ulusundan" olmayan herkese bu yasağı koyarken, bununla da yetinmeyerek, "Kürtler" içinde de bir eleme yapıyor!!!

Açıktır ki, bu "elemelere" temel teşkil eden düşünce, milliyetçi bir düşüncedir.

Bir örnek daha:

" Eğer biz Kürt ulusunun devrimcisiysek ve SINIFSAL SORUNU ÖNPLANA alan bir örgütün mücadelesini veriyorsak; o zaman Kürt ulusunun devrimcisi olduğumuz HALDE, Newroz konusunda polemik yürütme hakkına sahip değiliz. ANCAK DESTEKLERİZ.

Ulusal sorunu ÖNPLANA ALAN Kürdistan devrimci örgütleri, Marksist-Leninist olmasalar dahi, Newroz konusunda polemik yürütmek onların EN DOĞAL HAKKIDIR."

Sözün kısası, Türkiye'de faşist Türk devletine karşı, halkların milletler temelinde değil de sınıfsal temelde; birleşik örgütlenmesini savunan komünistler ve devrimciler, "Newroz" üzerine konuşma, polemik yürütme HAKKINA SAHİP DEĞİLİZ. Ancak üzerine polemik yürütmediğimiz, bir başka deyimle, ne olduğunu bilmediğimiz, daha da önemlisi yanlış bulduğumuz "Newroz"u "ANCAK DESTEKLERİZ".

Bu mantık silsilesinin elle tutulur hiç bir yanı yoktur.

Yazıda yer alan temel yanlışlardan biri de şudur:

"Newroz"un efsaneye değil de, hikaye'ye dayandığı değerlendirmesi ve bu temelde inşa edilen eleştiriler sorunudur.

Arkadaşın değerlendirmesine geçmeden önce, "efsane" ve "hikaye"nin ne anlama geldiğini, "Türk Dil Kurumu" Türkçe sözlüğünde görelim:

Efsane, "Halkın imgesinde doğarak, ağızdan ağıza dolaşan, ve konusu ÇOĞU kez olağanüstü nitelikte olan öykü." (age, s.265, 1982 baskısı)

Hikaye ise, "Belli bir zaman ve yerde az sayıda kişinin başından geçen, gerçeğe uygun birtakım olaylar anlatılan ya da birkaç kişinin karakteri çizilen roman türünden kısa yapıt, öykü." (age, s.380)

Bu tanımlamalardan sonra, arkadaşın değerlendirmesine geçebiliriz. Arkadaşa göre "Newroz" hikayeye dayanmaktadır, çünkü Newroz yaşamaktadır. Öyle ya, "hikayeler yaşar ama, efsaneler yaşamaz, olağanüstüleşir." Bu değerlendirme kesinlikle yanlıştır. Efsaneyi yaşayamaz, olağanüstüleşir, diye tanımlama gerçek bir değerlendirme değildir.

Halk kitlelerinin dini inançlarında vs. hala yaşayan yüzlerce, binlerce efsaneler vardır. Bu efsanelerin yaşaması, onların gerçekten yaşanmış olduklarının vs. kanıtı olarak gösterilemez.

Mesela, Hazreti Ali'nin kılıcının yedi arşın uzadığı söylenir. Bu konuda köklü efsaneler vardır. Ve ne yazık ki Alevi mezhebine mensup milyonlarca kişi, bu tür efsanelerle kendilerini avutmaktadırlar. Samimi olarak inanmaktadırlar.

Arkadaşın mantığı ile hareket ettiğimizde, anlattığımız efsaneye hikaye dememiz gerekiyor. Çünkü "yaşıyor".

Sorunun bir diğer yönü de şudur. "Newroz"un bir hikayeye değil de efsaneye dayandığını, "Newroz"a Kürt ulusunun bayramı diye sahip çıkan örgütler savunmaktadır. Bunun içindir ki

arkadaşın bu noktada bizi eleştirmesi anlamsızdır. Ama bir an için, arkadaşın mantığıyla hareket edelim ve diyelim ki, Newroz bir hikayeye dayanmaktadır. Peki ama, bu değerlendirme sorunu çözmekte midir? Kesinlikle hayır. Çünkü Newroz'un tarihi köküne ilişkin anlatılan efsane — arkadaşın deyimiyle hikaye-gerçeğin dışında herşeydir. Mesela şöyle anlatılmaktadır: "Bundan 2590 yıl önce Dehak denilen bir hükümdar varmış!! Bunun her iki omuzunda da yılanlar çıkmış!! Yılanların kendisini yemesini önlemek için, Dehak her gün Kürt gençlerinden birkaçının beynini yılanlarına yediriyormuş! Sıra demirci Kawa'nın çocuklarına gelince, Kawa halkı etrafında toplayarak, Dehak'a isyan etmiş, vs.."

Newroz'un tarihi kökü için anlatılan bu "öyküye" ister efsane diyelim, isterse hikaye, sorunun özü bu değildir. Sorunun özü, bu "öykünün" gerçeklik derecesinin ne olduğudur. Arkadaş bu öyküde anlatılanla, kendisinin hikayeyi değerlendirmesi arasındaki ilişkiye kafa yormalı, bu öykü ile kendisinin hikayeyi yorumlaması arasındaki BİRLİĞİ GÖSTERMELİDİR. Bir başka deyimle, Newroz için anlatılan öykünün, biyolojik açıdan ve toplumsal açıdan GERÇEKLİĞİNİ İSPATLAMALIDIR. Bunu yapmadığı sürece, Newroz'un hikayeye mi, yoksa efsaneye mi dayandığı tartışması, tek kelimeyle "hikaye"dir.

Arkadaşın bir diğer temel yanlışı ise şudur:

" Eğer biz Newroz'u, Kürt ulusunun bir geleneği veya geleneksel bayramı olarak kabul ediyorsak, Kürt ulusunun devrimcilerinin ve halkının bu bayramı kutlamaları tavrını **devrimci** görmeliyiz. O ulusun Marksist-Leninistleri tarafından kutlanması gerektiğini vurgulamalıyız."

Uzun sözün kısası, biz "Newroz"un Kürt ulusunun ulusal bayramı olduğunu kabul etsek de, "sınıf mücadelesini önplana" çıkardığımız için kutlamamalıyız — Kürt devrimcileri olarak — ama sınıf mücadelesini milli mücadeleye tabi kılan "Marksist-Leninistler" tarafından kutlanmasının devrimci bir davranış olduğunu ve bunun desteklenmesi gerektiğini vurgulamalıyız.

Kafa karışıklığının, ve bulanıklığın bu kadarı az görülür.

Ama dahası var, bu mantık silsilesi, "ulusa ait olan her ulusal bayramın"; o ulusun komünistleri tarafından kutlanması gerektiği şeklinde, oldukça kaba, ve yontulmamış bir milliyetçiliği de içermektedir.

Biz "Newroz Üzerine" yazımızda bu düşünceyi biraz daha ince tarzda, Marksizm-Leninizm cilası ile savunanlara, Türk komünistlerine neden bir 19 Mayıs bayramını kutlamaları gerektiği öğüdünde bulunmadıklarını sormuştuk. Bizim bu sorumuza bir hayli içerlemiş olacak ki arkadaş, 19 Mayıs ve Cumhuriyet bayramı gibi bayramların egemen sınıflar tarafından ilan edildiğini; ancak, Newroz'un "devletsiz", "sömürge bir ülkenin" "halkı" tarafından ilan edildiğini, bunun için bu karşılaştırmanın yanlış olduğu eleştirisini getiriyor.

En baştan şunu vurgulayalım ki, Newroz ' un "halk" tarafından ilan edildiğini söylemek, sadece bir iddiadır. Ve ispatlanamaz bir iddia olarak kalacaktır.

İkincisi, Newroz'un halk tarafından ilan edildiğini kabul etsek bile, mutlaka ona sahip çıkmamız gerektiği sonucuna varılmamalıdır.

"Halk"ın ilan ettiği veya sahip çıktığı her bayram, toplumsal gelişme açısından devrimci olmayabilir. Sorunu bu bakış açısından ele almadığımız zaman, arkadaşın yaptığı gibi, halk tarafından ilan edilen her bayrama sahip çıkma görevini önümüze koymak zorunda kalırız. Bunun adına Marksist - Leninist literatürde "Halk kuyrukçuluğu" denir. Biz komünistler, "halk kuyrukçuluğu"nu da reddetmek zorundayız.

Üçüncüsü, Cumhuriyet ve 19 Mayıs bayramları hakim sınıflar tarafından ilan edilmiş olmalarına rağmen, ilan edildikleri dönemde halkların içinde bulundukları sosyal ve kültürel durumla; birleşme, bütünleşme koşullarına sahiptiler. Bunun içindir ki, bugün BİLE milyonlarca Türk, Kürt, Arap, vs. millet ve milliyetine mensup emekçiler tarafından "ulusal bayram" olarak kutlanmaktadır. Arkadaşın mantığı ile hareket edildiğinde, bu bayramlara da sahip çıkmak zorundayız, çünkü hem yaşıyorlar, hem de halklar da sahip çıkıyor.

Bütün bu anlattıklarımızdan çıkartılması gereken sonuç şudur:

Arkadaşın sorunları ele alırken kendine temel aldığı ölçü ile, bizim temel aldığımız ölçü BİRBİRİNDEN TAMAMEN farklıdır.

Şimdi de arkadaşın getirdiği bazı eleştiriler ve değinmek istediğimiz diğer konular hakkında tezler halinde tavır takınalım.

* Evrimle devrimin içiçe olduğunu kavramadığımız yönündeki eleştiriyi doğru bulmuyoruz. Yazıya verdiğimiz bu cevap, bu noktadaki eleştiriye de yanıttır.

* Arkadaş, ulusal kültürle, bayramları yer yer eşitlemektedir. Bunlar iki farklı şeylerdir. Bayramlar — daha doğrusu ulusal bayramlar — ulusal kültürün bir unsuru olmakla birlikte, "ulusal kültür"ün kendisi değildir.

* Arkadaş Marksizm-Leninizmin "ulus" tanımını anlamamıştır. Newroz'a Kürt ulusunun "ulusal bayramı" demesi bile bu gerçeği göstermektedir. Bu konuda, bizim "Cemşid" isimli yazarla girdiğimiz polemiğe yeniden bir bakmasını tavsiye ediyoruz.

* Bir ulusun bir başka ulusun kültürüne özenmesi, ne yanlıştır; ne de kendi kültürünü "küçümsediğini" gösterir. Eğer bir ulus gönüllü olarak bir başka ulusun kültürüne özeniyor, onu öğrenmek istiyorsa, vs. bu çok iyidir. Marksistler bunu desteklerler.

20/1/1985
Davut - Hemo

Kısa bir not:

Bizim önceden yazdığımız "Newroz Üzerine" yazıda komünistlerin hangi bayramlara sahip çıkabileceği tartışılırken; öyle bir tavır takınılıyor ki, SADECE komünizme doğrudan hizmet eden bayramlara sahip çıkılır; diğer bayramlara sahip çıkılamaz. Halbuki, toplumsal gelişmede devrimci bir rol oynayan, "ulusal veya sosyal kurtuluş" hareketlerine, ulusal bağımsızlıklara da komünistler sahip çıkarlar.

Yazıda sorunun bu yönü konmamıştır. Bu önemli bir hatadır.

IRKÇILARIN «SÜBJEKTİF» TARİH'İ

Fransa'da Orly eylemini gerçekleştiren ASALA militanlarının yargılanmasının başlaması Türk ırkçıları için, Ermeni düşmanlığını ve Türk şövenizmini kışkırtmanın yeni bir aracı oldu.

Bu mahkemede Mümtaz Soysal (kendisi aynı zamanda Kıbrıs Türk Federe Devletinin Anayasasının yazarlarındandır!!!),Türkkaya Ataöv gibi solcu(!) Türk "bilim adamları" da tanıklık edecekler, ve 1915'te Ermenilere uygulananın nasıl "soykırımı" olmadığını; ve fakat Orly'dekinin nasıl bir "katliam" olduğunu anlatmaya çalışacaklar!

Bunların bunu nasıl yapacakları konusunda M. Ali Birand adlı bir başka "solcu"nun(!!!) (bu "solcu"ları Türkiye işçi sınıfı hiç unutmamalıdır!) söyledikleri bilgi vericidir. Bu kişi "Ermeni sorununa ilişkin bazı öneriler" başlıklı "köşe" yazısında aynen şöyle demektedir:

ERMENİLER 70 yıldır harcadıkları çabaların meyvelerini artık almaya başlamışlar ve dünyaya **"1915 olaylarının bir Ermeni soykırımı olduğunu"** yutturabilmişlerdir.

Türk tarafı bunca yıl susarken, Ermeniler boş buldukları sahada, iki kaynağı kullanmasını çok iyi bilmişlerdir.

1) En önemlisi ve her şeyin kaynağı sayılan, bilim damlarına, doğruluğu kontrol edilemeyen, ancak takdim şekliyle ciddi sanılabilecek belgelerle **"Soykırım olduğunu inandırmışlardır. İşte bu kaynaktır ki, zaman içinde yazdığı okul kitaplarında, makalelerde, üniversite tezlerinde 'soykırımı' dünya kamuoyuna "tarihi gerçek"** olarak takdim edebilmiştir.

2) Bu uzun yıllar süren **"eğitim"** olgunlaştıktan sonra artık hazırlanmış kamuoyunu propaganda (TV, makale, kitap, film vs..) ile daha da kamçılamıştır

Bu mücadelede çok geç kalmış olan Türkiye en etkin biçimde arayı nasıl kapatabilir?

Amerika ve Avrupa'da Türk tezini benimsemiş bilim adamları, eksperler ve kamuoyu oluşturucu kişilerle yaptığımız konuşmalarda tümünün şu noktalarda birleştiklerini gördük.

1) Türkiye bugünkü yaklaşımını mutlaka değiştirmeli ve **"Hiçbir şey olmamıştır, söylenenlerin tümü yalandır"** tutumu yerine Ermeni iddialarını somut biçimde nasıl çürütebileceğini bir politika olarak saptamalıdır. Zira bugün her kafadan bir ses çıkmakta ve çoğu zaman da ileri sürülen görüşler, hatalarla dolu olmaktadır. Dünya kamuoyu, yetersiz, çelişkili karşı görüşler ve sadece cılız tanıtma programları ile değiştirilemez.

2) Hedefler saptandıktan sonra da en üst düzeyde uzun vadeli bir çalışmaya girilme kararı alınmalıdır.

3) Uzun vadeli mücadelede de, Ermenileri 70 yıldır yapıkları ve kullandıkları **"bilim adamları"** kaynağına ağırlık ve öncelik verilmelidir. Ermenilerin ileri sürdükleri görüşlerin yanlışlığını, bilim adamlarına inandıracak tek kaynak da Osmanlı yazışmalarıdır. Ermeniler lehine çalışan bilim adamlarını Türk tezinin yanına çekmenin tek yolu budur.

4) Arşivlerin her önüne gelene açılması da gerekmemektedir. Zira tarih sübjektiftir ve yazışmalarda hem lehte hem de aleyhe kullanılacak unsurlar bulunabilir. Bu sakıncayı gidermek için de arşivlerde Türk tezini benimsemiş bilim adamlarına bir ön tarama yaptırıldıktan sonra, Ermeni iddialarını çürüten yazışmalar, bütün bilim çevrelerine açılır.

5) Hemen ardından da geniş bir kampanya başlatılır bu seçilmiş belgeler mikrofilmlere alınıp Batı'nın önemli merkezlerindeki üniversitelerine, kitaplıklarına, inceleme merkezlerine yollanarak aynı zamanda, konuyla ilgilenen bilim adamlarının katılmalarıyla, bir dizi konferans, seminer girişimi başlatılır.

Özellikle ABD üniversitelerine bağışta bulunup, bu konuyu da inceleyecek kürsüler kurdurulur ve yıllar sürecek bu çalışmalar yanı sıra da, yine arşivlerden çıkmış belgeleri temel alarak TV, kitap, film, makalelerle propaganda da sürdürülür.

Türkiye'de bunları gerçekleştirebilecek beyinler, dışarda da sayıları kısıtlı dahi olsa, yardımcı olabilecek yabancılar vardır. Önemli olan, Ankara'nın **"hedef ve yöntem konusunda"** kararını vermesi, hem bu yaklaşıma, hem de bunu sürdürecek kişilere sahip çıkmasıdır.

İşte "sol" maskeli Türk ırkçılarının şimdi Ermeniler üzerindeki soykırımı konusunda önerdikleri, ve uyguladıkları yeni politika budur.

Okuyucu özellikle dördüncü maddede söylenenleri dikkatle okumalıdır. Çünkü orada çok açık bir biçimde, bu ırkçıların tarih anlayışı, ve tarihi nasıl çarpıtma yanlısı oldukları ortadadır.

Zaten onların yapabilecekleri başka bir şey de yoktur.

ECEVİT: Hakim Sınıfların Alternatiflerinden Biri

Bülent Ecevit, Hamburg Üniversitesinin davetlisi olarak 1984 sonunda Batı Almanya'ya geldi. Üniversitede bir dizi konuda; bu arada Türkiye'de "demokrasi" konusunda da konferanslar veren Ecevit, bu arada zamanının bir bölümünü de Batı Alman emperyalizminin Sosyal-Demokrat partisi önderleri ile görüşmelerle geçirdi. Türkiye'de "siyaset yasaklı" ve fakat "diplomatik pasaportlu" Ecevit, herhalde Batı Alman Sosyal-Demokrat dostlarını 12 Eylül hareketinin faziletleri konusunda bir kez daha aydınlatmış; ve Kıbrıs, Ege, vb. konularda faşist Türk devletinin çıkarlarının savunucusu olarak, "devlet politikası"nın savunuculuğunu yapmıştır.

Ecevit bu arada "Der Spiegel" adlı dergiye de bir mülakat verdi. Bu mülakatta, kendisinin bugün Türkiye'de kurulmuş olan HP ve SODEP'i "ciddiye almadığını" söyleyen Ecevit, kendisinin kuruluş aşamasında olan DSP'yi desteklediğini oldukça açık bir biçimde dile getiriyor. Ecevit'in kurulu olan "sosyal-demokrat" partilere eleştirisi şöyle:

> " Bütün partiler tabandan hareketle değil, yukardan aşağıya örgütlenmiş durumdalar. Kuruluşlarına halkın katkısını sağlamak yerine, yetkili makamların icazetini almak zorunda kaldılar. Ortaya çıkışlarından itibaren hep çok uysal davrandılar."

Bunları söyleyen Ecevit, gelecekte "çok uysal davranmayan" bir "sosyal-demokrat partinin" başında; yükselmesi muhtemel işçi ve emekçi halk muhalefetini düzen çerçevesi için de tutmaya adaydır. Onun 1974'lerde olduğu gibi, 1980'lerin sonlarında da "umut"luğa soyunması çok muhtemeldir. Nitekim o daha şimdiden, kendisinin CHP'nin kapatılması konusunda protestosunu dile getiren tek kişi olduğunu söyleyerek, bunun işaretini veriyor. O "Atatürk CHP'sinin mirası" ile ilgili soruya şu cevabı veriyor:

> " CHP 1981'de askeri yönetim tarafından kapatıldı. BUNU BEN AÇIKÇA PROTESTO ETTİM VE BU YÜZDEN HAPSE GİRDİM. O ZAMAN PROTESTOSUNU AÇIKÇA DİLE GETİREN BAŞKA KİMSE ÇIKMADI."

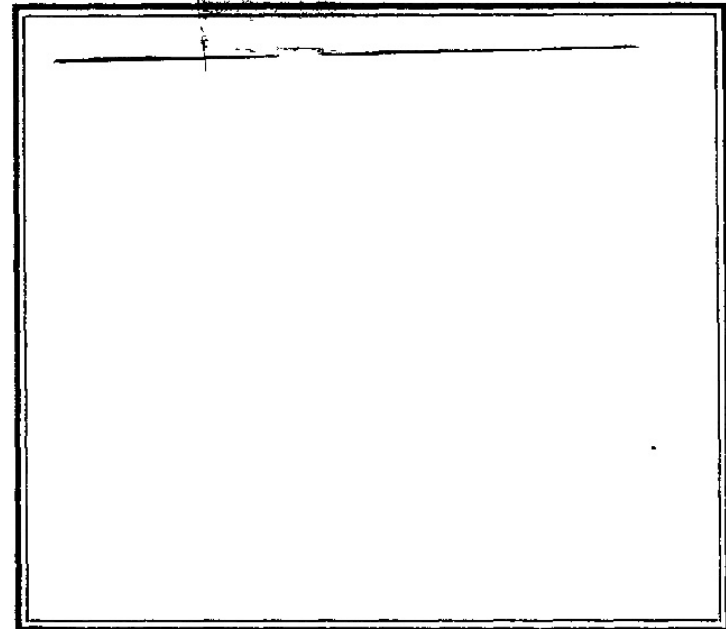
Onun bu "yiğitliği" yaptığı sırada, askeri faşist cunta yalnızca CHP'yi değil; hakim sınıfların bütün partilerini yasaklamıştı. Ve buna karşı protestolar yalnızca Ecevit'ten değil, Demirel'den, Çağlayangil'den, bir dizi başka hakim sınıf siyasetçisinden de geldi. Onlar kendi çöplüklerinin kapanmasını protesto ettikleri için "tatile davet" edilirken; binlerle, onbinlerle devrimci, yurtsever, komünist faşizm tarafından esir alınıyordu. Yüzlerle devrimci, elde silah direnerek düşüyordu. Yani Ecevit şimdi gelecek yatırımı yaparken, olguları çarpıtmaktadır. Ama gerçekler inatçıdır.

Ecevit aynı mülakatta af ile ilgili bir soruya verdiği cevapta:

> " İçinde militanlık ve zor kullanımı olmadığı sürece, politik suç veya görüşlerin açıklanmasından doğan suç kavramı demokrasiyle bağdaşmaz" diyor.

İşte bu "yiğit"!!! anti-cunta savaşçısının, ve geçmişin "umut taciri", mavi gömlekli; omuzu beyaz güvercinli "Kıbrıs Fatihi"nin, geleceğin "umut" adayının demokrasi anlayışının bir örneği budur! Ona göre, "içinde militanlığı ve zor kullanımını barındıran... politik suç, .. demokrasi ile bal gibi bağdaşır. Ne diyelim? Ecevit, savunduğu demokrasinin sınırlarını doğru bir biçimde çizmektedir. Sömürü düzenini gerçekten, pratikte tehdit etmediğiniz sürece, istediğinizi yazıp-çizmekte, söylemekte özgürsünüz! Marksizmi bile akademik düzeyde tartışmanız, Ecevit'in demokrasisinde serbesttir! Onun savunduğu demokrasi de sömürücülerin, asalakların demokrasisidir. Ecevit gibilerinin sömürü düzeninin; emperyalizmin ve uşaklarının düzeninin savunucusu olduğu bir an bile akıldan çıkarılmamalı; onun hükümet olduğu dönemde uyguladığının ne olduğu bir an bile unutulmamalıdır.

MHP'li Faşistlerin Cunta Hakkında Yakınması

MHP'li faşistler son dönemde yurtdışında dışa dönük faaliyetlerini arttırdılar. Bir süredir yapmadıkları "Gurbet geceleri", "Vatana hasret geceleri" vb. adlar altında düzenledikleri faşist propaganda-ajitasyon eylemlerini son dönemde yine yoğun bir şekilde gündeme getirdiler. Birçok yerde devrimciler bu gecelerin gerçek niteliğini teşhir ettiler, ve geceleri engellemeye çalıştılar.

MHP'li faşistler bu gecelerde; her yerde, aşağıda belge olarak yayınladığımız bildiriyi dağıttılar, dağıtıyorlar. Bu bildiri, faşist terörü devletin tekelinde tutmak isteyen, ve bu faşist terörün ancak devlet kuvvetlerinin doğrudan denetim ve gözetimi altında olduğu zaman "sivil"ler tarafından da uygulanması taraftarı olan askeri faşist cunta ile; klasik faşist tipte sivil silahlı örgütler ve kitle örgütleri yaratmaya çalışan MHP'li faşistler arasındaki çelişmeler hakkında bilgi veren; diğer yandan MHP ile askeri faşist cuntanın amaçta aynı olduğu konusunda hiç bir şüpheye yer bırakmayan bir belgedir.

AZİZ TÜRK MİLLETİ

12 Eylül öncesi ve sonrasında İran, Irak, Suriye gibi ülkelere kaçan kominist militanlar, bu ulkelerde gerilla eğitimi gordukten sonra Turkiye'nin doğusunda yeniden kanlı saldırılarına başladılar. Hergun devlet kuvvetleriyle bu militanlar arasında çatışmalar olmaktadır. Haftalardır, her iki taraftan gunde 4-5 kişi hayatını kaybetmektedir. Gelecekte nasıl bir sevir takip edeceği bilinmeyen; merak, uzuntu ve biraz da endişeyle takip edilen bu olaylar sebebiyle yetkililer, Doğu'da halka silah dağıtma mecburiyetinin doğduğunu açıklamışlardır Hatta komünistlerle çarpışacak vatandaşlara para verileceği de gazete haberleri arasında yer almıştı.

Doğu'daki olaylar uzerine, 12 Eylül öncesi dönem de yeniden gundeme gelmiş bulunuyor. Şimdi herkes, dün devlet varlığımıza, millet ve vatan bütünluğumuze kasteden hainlerle mucadele eden vatanseverlere karşı 12 Eylul'den sonra takınılan tavrın haksızlığını daha iyi anlıyor

Evet! 12 Eylul Askeri Harekâtıyla ordu her konuda ulke yonetimine el koydu Anayasa ve kanunları istediği gibi değiştirdiler. Gaye, devletimizi yıkmak, vatanımızı bölmek isteyen hainlerin kokunu kurutmaktı Dort yıl işbaşında kaldılar ve halâ Turkiye'nin tamamında sıkıyonetim var Butun bunlara rağmen ve bugun 12 Eylul oncesine gore henuz %1 oranında hadise bile olmadığı halde, komunistlere karşı halka silah dağıtmak luzumunu duydular.

Şimdi soruyoruz: Bugun Doğu'da devlet kuvvetleriyle çarpışan komünist Apocular, dün Türkiye'de yok muydu? Ve bunlar sadece Doğu'da mı vardı? Fatsa'dakinden Siverek'tekine Edirne'dekinden Kars'takine kadar butun Dev Yol'cusunun, Dev-Sol'cusunun, TİKKO'cusunun Apoculardan fark neydi? Hepsi de devlet varlığımıza kastetmiyor muydu? 1 Mayıslarda hep bir ağızdan "Halklara Ozgurluk" diye bağırmıyorlar mıydı? Apocusu Urfa'da karakol basarken, Acilcisi Turgutlu'da, Dev-Yol cusu İstanbul'da emniyet görevlilerini teslim alıp, şehit etmiyor muydu? Sadece Siverek'in koyleri mi "kurtarılmış bölge" idi? Ya İstanbul'un, ya Ankara'nın bazı semtleri?. Ya diğer vilâyetler, kazalar, kasabalar, köyler?.. Sadece Doğu'daki Pol-Der'li polis mi Apocularla işbirliği yapıyordu? Her Tob-Der'li, her DİSK'li bulunduğu yerde Apocu, Dev-Yol'cu, Acilciyle kol kola değil miydi? Ya CHP?.. Ya Ecevit Hukumeti ve onun guvenlikten sorumlu ba-

kanı?. Bunlar komünistlerle kucak kucağa değil miydi? Zoraki ilân ettikleri sıkıyönetimi sulandırmadılar mı? Sıkıyonetim görevlisi nice subay ve general, "...Biz Mustafa Muğlalı olmak istemiyoruz!.." diyerek, yetkilerini kullanmaktan kaçınmadılar mı?

Can ve mal guvenliğinin kalmadığı, insanların okuluna, işine ve hatta camisine bile gidemez hale geldiği böyle bir ortamda: canından aziz bildiği dinine, devletine ve vatanına kastedilen vatanseverler, ister istemez yer yer fiili mücadele de vermek zorunda kalmadı mı? Öyleyse, bugun Doğu'da iki silah patladı diye halka silah dağıtmaya kalkanlar, 12 Eylul öncesinde aynı hainlerce kana bulanan Türkiye'de mucadele veren milliyetçileri idam ediyorlar? Niçin baskı yapıp, zindanlarda çurutüyorlar?

Apocu, Dev-Yol'cu, TİKKO'cusunun adı; ille de askere, polise ve Doğu'da bir vatandaşa kurşun sıkınca mı haindir? Bunlar dun, bir taraftan polise, diğer taraftan da Türk milliyetçilerine kurşun sıkarken hain değil miydi?

Bugün Doğu'da, köyünü basan komünistleri öldüren vatandaşlarımıza teşekkür edenlere soruyoruz: Dun, aynı hainlerle mücadele etmek zorunda kalan vatansever memleket evlatları da teşekküre lâyık değiller miydi? Teşekkürü bıraktık, onları idam etmiyor, hapse atmıyor musunuz? Bu ne çelişki!.

Soruyoruz Raporlarınızda, 12 Eylül'den bugüne kadar devlet kuvvetleriyle çarpışırken öldüğünü belirttiginiz 500 civarında militanın kaç tanesi ulkucudur? Aynı dönemde şehit edilen subay, er ve polisin kaç tanesinin katili milliyetçidir? Bütün bunlar, hesaba bile çekmediğiniz Hasan Fehmi Guneş'lerin avukatlığını yaptığı, birçoğu Ecevit döneminde tayin edilmiş solcu askeri savcı ve hâkimlerin serbest bıraktığı onbinlerce komunist militanın yaptığı işler değil mi?

Bırakınız devlet kuvvetleriyle çarpışmayı, dört yıldır bir tek olaya bile sebebiyet vermemiş olmaları, milliyetçilerin esasta teröre ve şiddete karşı olduklarını anlatmaya yetmez mi?

Dunyada sıcak savaşın yerini artık soğuk savaşa terkettiğini, bunun da yeraltı örgutleri kurularak gerillalarla yapıldığını 12 Eylül'culer de; önceleri, anarşinin ekonomik meselelerin halliyle ortadan kalkacağını iddia eden Özal'lar da söylemiyor mu? Gayrı nizâmi harp usuluyle yurütulen bu savaşta, propaganda, teşkilatlanma ve eylem planında, nihayette sivil halkın da olayların içine çekilmek isteneceğini aynı yetkililer bilmezler mi? Nitekim 12 Eylul'den sonra Bursa'da halka hitaben, "Hainler yeniden hortlar da olay yaparlarsa kulaklarından tutup tutup atacaksınız!" diyen kim? Daha birkaç hafta önce Van'da üniversite gençliğine, "Marksist Leninistlere karşı gerektiğinde sizler de mucadele edeceksiniz!" diyen kim? Evren değil mi? Böyle bir mücadele bugun ve yarın için sözkonusu ve meşrudur da, dün için değil miydi? Değil idiyse niçin? Meşru idiyse; dün bu meşru mücadeleyi istikbâli, kanı ve canı pahasına vermiş memleket evlâtları şimdi neredediler? Horlanmakta, baskılara maruz kalmakta ve nicesi, zindanlarda çürümekte değil mi?

Bugun devlet kuvvetlerinin Doğu'da çarpıştığı hainlere dün her bakımdan yardımcı ve destekçı olan niceleri ellerini kollarını sallaya sallaya gezmiyorlar mı" Bunlardan DİSK'lileri bile bir tek kişi bile tutuklu kalmamacasına serbest bırakanlar, 50 yılı devlete, millete ve vatana hizmetle geçmiş milliyetçi lider Sayın Turkeş'i ve diğer Turk milliyetçilerini niçin halâ serbest bırakmıyorlar? Ötekiler gibi bunlar için de Moskova'dan Washington'a kadar uzanan dış odaklardan "bırakınlar!.." diye baskı gelmediği için mi? Bu dahi Türk milliyetçilerinin hiçbir emperyalist mihraka taviz vermeyecek kadar milli gurur ve haysiyet sahibi olduklarını ortaya koymaz mı? Öyleyse memleketin en samimi, en vatansever insanları olan milliyetçilere bu baskı neden?

Yurtdışındaki vatansever Türkler olarak Türkiye'mizi gelecekte zor günlerin beklediği kanaatindeyiz. Böyle bir ortamda Türk milletinin evlâtlarının birbirleriyle ve devletiyle kenetlenmesi yoluyla başarının mümkün olabileceğine inanıyoruz. Öyleyse devleti idare etmek mevkiinde olanlar, tutumlarını bir daha gözden geçirmeli, çetin günlerde devletle vatanseverlerin kucaklaşmasına zemin hazırlamalıdırlar. Türk milletinin gaflet yüzünden öz evlâtlarının harcanmasına ve heder edilmesine artık tahammülü yoktur.

TÜRK MİLLETİ!

Allah'ı, Kitab'ı bayrağı bir olan insanlarımız, arasına sokulmak istenen her türlü bölücü nifak ve fitneye karşı uyanık olalım. Emperyalistlerin elma şekerine aldanmayalım. Devlet varlığımıza, milli birlik ve beraberliğimize vatan bütünlüğümüze kastedilen sapık fikirlerden kendimizi koruyalım. Tahriklere kapılmayalım. Bizi, özellikle yurtdışında, bazı olaylara çekmek isteyenlere karşı uyanık olalım ve kanun yolundan ayrılmadan bu oyunları bozalım.

> Fikirler kaba kuvvetle değil, ancak daha guclü bir fikirle mağlup edilebilir.
> En güçlü silah fikir, en güçlü fikir Türk milliyetçiliğidir.
> Halklar yok, Türk milleti var.
> Türk milleti ve vatanı, bölünme kabul etmez bir butundür.

Milli Birlik ve Demokrasi Cephesi

V.i.S.d.P. Ali B., 6000 Frankfurt am Main 1, Postfach 11 02 16